

Marie Washtag

"Lili?"

amazon.com

POSVEĆENO SAŠI KOJEG VIŠE NEMA

Novi Sad,
9.1.2016.

MARIJA VAŠTAG
Marie Washtag

<http://bit.ly/liliamazon>

marivadiana@gmail.com

„LILI?“

LILI KROZ OBLAKE

„LILLY?“

LILLY AMONG CLOUDS

Lili?

Ne mogu Saša. Ja se jako plašim kerova.

Šta kažeš? Ne razumem te, šta imaš da se plašiš, kad je to moj ker. On tebe već poznaje. Ne vidiš kako vrti repom dok mu se približavaš?

Vidim, vidim. To znači da mi se raduje. Ali, šta ću raditi kad se naljuti? Ja volim pse, ali izdaleka, na dvorištu. Tamo mogu da im priđem, da im dam hrane i vode, da ih gledam, da im govorim.

I da ih pomaziš.

Pomazim? To nikako. Nisam sposobna da ih dodirnem. Ja to ne umem. Samo ih lepo gledam, pričam im, zovem po imenu, to mogu. Znaš, kad sam bila mala, povijao me je jedan ogromni vučjak i zamalo me nije ugrizao za guzicu. Uhvatio je zubima moju letnju haljinicu koja se vijorila. Srećom, uspela sam da odskočim u otvorenu šupu i zalupim vratima. Parče haljinice je ostalo kod njega. Možeš misliti, nisam mogla da dišem od uzbuđenja. Kad sam došla k sebi, osluškivala sam u dvorišnoj tišini i dugo se nisam micala. Neznam koliko je tako prošlo, dok nisam začula komšiju koji je dolazio u svoju šupu po drva. On me je spasao.

Pa kako se to desilo - upita Saša. Otkud vučjak, čiji je bio?

Mi smo tek krenuli u prvi razred. Bio je divan sunčan septembarski dan. Dosta nas je bilo iz naše ulice, a priključili su se i stariji iz komšijskih kuća, čim su čuli našu trku, ciku i viku. Veselo smo se zadirivali i bežali jedno od drugog. Odněkud se iz druge ulice iznenada pojavio vučjak. Besno je lajao i potrčao prema nama. Deca su se u momentu razbežala svaki na svoju stranu. Ja sam se zbunila, jer sam ostala ispred svoje kuće i nisam imala kud. Izgubila sam u vremenu dok sam se okrenula i utrcala kroz kapiju u dugačko dvorište, a ker zamnom. Eto, od onda mi je ostao taj bespomoćni strah. Shvataš?

Pa to je ipak davno bilo. Od onda si porasla i videla dosta kerova u životu. I manjih i većih! Da ne kažem, i pravih i ne pravih, za koje se samo kaže da su kerovi, a imaju

dve noge hahaha. Moj Deni je dobar domaći kućni ljubimac, ovi što su danas tako moderni, pa ih sad svi nešto odjedanput drže. Ovi kućni su takoreći polu-psi, jer nisu kao naši dvorišani koji su bili pravi psi, kakvi su onda svi bili, slobodni i borbeni, pravi kerovi. Ovi su sad neka nova rasa, moja baba bi se onesvestila kad bi to videla. Ovi su za sobe, za kauče, za krevete, oni su takoreći naše bebe. Tako se i ponašaju. Zato ti sada možeš biti sasvim mirna i bezbrižna. Deni i ja ćemo biti u parteru, a ti gore na galeriji. Lepo ćemo sve obraditi u drvetu, sa duborezom, da bude zaista prava galerija kakvu si kući imala. Radi tvoje sigurnosti, napravićemo i vrata, koja ćeš moći pričvrstiti i tako se zaštititi od kera. Onda gore možeš mirno da spavaš i radiš šta hoćeš. Da gledaš u oblake, a možda i da brojiš zvezde, kao u tvojoj mansardi kod kuće.

Ja o Saša, ja te razumem, ali ja se svejedno bojim. Kuhinja, kupatilo i sve ostalo je dole. I da ja ostanem sama sa Denijem!

Draga Lili, ala si ti tvrdoglava! Kako ne shvataš? Koliko puta da ti objašnjavam jedno te isto? Deni mi je jedino pokriće dok šećkam gore – dole po parku. Tako neću biti upadljiv ni šetačima, ni policiji. Razmažene pudlice moraš svaki čas izvoditi u šetnju. A zašto baš stalno ovde u ovaj park? Pa zato što nam je stan tu u ovoj velikoj palati pored parka! Znači, imamo dobar standard i naravno, pudlicu. Razumeš?

Lili ga je samo bez reči gledala. Saša je brzo nastavio da govori.

Pa kad naiđu moji klijenti, mi ćemo se prenemagati u iznenadnom susretu, radovati jedno drugom, grliti – i ubacivati jedno drugom u džepove šta treba. Kome ćemo biti sumnjivi? Teško. Ja ću još i malo ispratiti te svoje prijatelje iz parka na bulevar, malo nastaviti šetnju radi želje za razgovorom. A druge ću ja uvesti u park i tamo sa njima šetati.

Dugo sam razmišljao, dok nisam ovo smislio. U stvari, ideju si mi ti dala Lili, kad si počela pregovore za ovaj stan. Shvatio sam, da je to najidealnija lokacija za mene i moj posao. Usred centra, a nije sam centar, odvojeno od Vaci ulice za dva bulevara, a svugde si blizu, svugde možeš peške, a u svakom trenutku možeš uskočiti za sve pravce i nestati. Fenomenalno! Čuveni kružni bulevar Muzeum, tramvajske stanice koliko ti treba, a mi stanujemo kod jedne stanice, pored divno uređenog velikog parka i još preko puta čuvenog Hotela Astoria! Neverovatno!

Lili je i dalje sam o ćutala i gledala ga. Saša je još vatrenije nastavio:

Mi smo par koji zajedno živi. Ti ideš na svoj posao – a ja kao slobodan umetnik – slikar, ostajem da radim kod kuće – u stanu, na verandi ili u parku. Kad se ti vratiš sa posla – mi pravimo zajedničke programe. Svi će u komšiluku misliti kako smo sretan par. Šta se njih tiče naš odnos? Oni neznaju da mi nismo ljubavnici, da smo mi samo prijatelji, dragi zemljaci koji pomažu jedno drugom.

Šta samo, šta ja to govorim? Mi smo više od samo prijatelji – jer mi smo ratni prijatelji, mi smo ratni drugovi! I gle životne ironije, mi smo neprijatelji rata, zato smo tu – a rat je od nas napravio prijatelje – najveće i najiskrenije prijatelje!

Ne spominji mi rat! Uzviknu Lili očajnim glasom i zagleda se u nebo iznad njih.

Jesmo li se dogovorili da tu reč nećemo izgovarati? Onda se bar toga drži! Onda nisam više u mojim oblacima na mansardi! Onda su oblaci vatra, onda sve puca i gori, onda se sakrivam, onda bežim, onda.....Ti me presecaš, ti me vraćaš, ne, neću, neću da mislim, ne smem da mislim.... Saša, onda se moram vratiti, moram videti, pogledati, pomoći...Jao...

Saša ju je zbunjeno gledao, nije znao šta da kaže. Videlo se da mu je krivo. Lili je vratila svoj pogled na Sašu i videla da se rastužio. Njihovi pogledi su se sreli i Lili mu se nasmešila dok je opet počela da govori:

Sale, ajd me vodi na neko lepo mesto. Ne mogu više ovde sedeti na klupi. Dogovorićemo se o svemu kasnije. Sve si u pravu šta si govorio. Smislićemo kako to da uradimo. Ja ti neću praviti problema. Savladaću svoj strah od kerova. Ti ćeš biti uz mene da me štitiš.

Saša ju je sa olakšanjem gledao, pa se Lili sasvim povratila i nastavila:

Idemo, idemo da slušamo muziku, da se oraspoločimo. Da slušamo bluz, da slušamo...znaš tamo, neznam gde, tamo gde si me odveo prvo veče kad sam stigla u Peštu. Ajde da slušamo te pesme, taj bluz- tu muziku emocija i pobune, muziku nade... Oni to tamo baš dobro rade, ajde Saša, idemo...

Dobro, dobro si se toga setila, stvarno će nam prijati takav ambijent i ta muzika. Idemo.

Izašli su u metež velegradske ulice – kružni bulevar Muzeum i pošli prema tramvajskoj stanciji. Baš se ukazao jedan, pa su potrčali da ga stignu i u zadnji čas uskočili u njega. Išao je u suprotnom pravcu, nisu odmah primetili. Lili je radoznalo gledala kroz čiste prozore. Bilo je lepo sunčano septembarsko kasno popodne.

Saša, pa kuda mi idemo? Skoro uzviknu Lili iznenada.

Vidim, ali nema veze. Možda i bolje. Ovo je mirniji, romantičniji deo Budimpešte. Ima divnih malih kafana sa domaćom klopom. I naravno muzikom za tebe, budi sigurna, svugde ima super muzike, oni na to jako paze. Kod njih ima pravih akademija, gde se uče razni umetnici – zabavljači. Kod nas ima samo za muzičare, a kod njih i za plesače, artiste i neke druge, ne znam ni ja šta sve.

Šta kažeš? Samo meni treba muzika? Nemoj me zafrkavati. Zašto onda tebi ceo dan svira radio? Pa imaš i mali tranzistor za džep, a čula sam ti muziku i na mobilnom – da ti svira dok čekaš te tvoje cvečke napolju hahaha....

Saša se nasmešio i blago joj dodirnuo rame, dok ju je sa toplinom gledao. Tramvaj je stao na okretnici. Oni su se trgli, skočili sa sedišta i brzo izašli napolje. Saša ju je poveo prema jednoj tipičnoj prizemnoj mađarskoj gostionici - Restoran Karpatia. Ušli su. Unutra je bilo mirno. Samo su dva stola bila zauzeta. Čula se evergrin muzika sa džuboksa. Još je bilo rano, podijum za muzičare je bio prazan. Saša je poveo Lili do stola u desnom ćošku, blizu džuboksa. Seli su na masivne drvene stolice sa širokim naslonom. Sto je bio prostran, pokriven stolnjakom izvezenim po domaćim narodnim običajima. Lili se zadovoljno nasmešila i zavalila u stolici. Saši je bilo drago. Konobar je otišao sa porudžbinom za večeru, pre toga im posluživši naručeno piće. Pijuckali su i meditirali. Odjedanput Saša skoči i pride džuboksu.

Hoćeš tvog obožavanog Elvisa Prislija?

Koga ima još?

Ima ih dosta, baš dosta na spisku.

Ajde čitaj, baš me zanima šta ovi u Pešti slušaju.

Lu Rid, Milva, Dženis Džoplin, Amalia Rodrigez, Roling Stounsi, Tina Turner, Pink Floyd, Bitlsi, Luis Armstrong, Demis Rusos, Nana Muskuri, Dejvid Bovi, Edit Pjaf, Šarl Aznavur, Ela Fidžerald, Džimi Hendriks, Led Cepelin, Maria Dolores Pradera, grupa Abba, Šer, Karadi Katalin, Kovač Apolonia, Frenk Sinatra, Marlena Ditrih

Šta reče, Marlena Ditrih? Ovi stvarno imaju birane stvari - evergrin od starih do novijih, a i najmodernije .

Marlenu Ditrih sam samo u nekim starim filmovima videla. Moja mama ju je obožavala, bila je idol njihove generacije. Da, stvarno, u svakom filmu je i pevala, sve neke sentiše stvari, igrala je fatalne žene, bila je prava mačka. Ajde, pusti nju. Ajde molim te, pusti nju i sedi. Da slušamo muziku tvoje bake i moje mame.

I moje mame Žele! Ona ima njene ploče! Pevala je neke njene stvari! Čekaj malo... sad mi je došlo u glavu! Pa ima jedna čuvena iz rata koju je Marlena pevala! Kod nas se ta nije smela pevati, jer je podsećala na rat! Bila je nemačka omiljena ljubavna vojnička pesma, pa je postala i engleska - i svi su je i na jednoj, i na drugoj ratnoj strani pevali – jedni na nemačkom, a jedni valjda na engleskom. Ne znam. Čini mi se ipak na nemačkom. Ali to sigurno znam, da su je svi vojnici pevali, i prijatelji i neprijatelji! Samo partizani nisu! Njima je bilo strašno i da pomisle, jer se puštala sa tada neprijateljskog Radio Beograda u deset sati uveče. Orila se pesma sa tada najjačeg predajnika u Evropi i čula se i po celoj Severnoj Africi.

Drugi svetski rat sa čuvenom pesmom Lili Marlen! Jel ti to znaš? Šta me tako zapanjeno gledaš? Ti ne znaš za tu pesmu? Pa naravno, bila je zabranjena! Ne bi ni ja znao da Žela nije umetnica i da joj nisu doneli ploče iz inostranstva! Ja sam se stalno

motao oko njih, kad je došlo veliko društvo. Muškarci su pušili i tiho pričali o politici, o tome šta ne valja, uvek su nekog grdili i međusobno raspravljali – posebno onda, kad su dobro cugnuli. Ja sam bio željan muškog društva, falio mi je tata. Razveli su se negde pre mog puberteta i tatu sam retko viđao, iako je i dalje živeo u gradu. Bio je poslovni čovek, stalno je negde putovao

.

Bože! A ja se zovem Lili! Ime sam dobila po prabaki. Druga se zvala Sofija. To je lepo ime. Nisu ga uzeli, iako im je bilo lepše i hteli su da budem Sofija. Onda su se setili, da će ga svi skraćivati, a to onda baš i nije lepo. Tako je odluka pala na Lili, jer je kratko i melodično i ne može se skratiti. Držali su se porodičnog običaja, ispoštovali su tradiciju. Blago meni. Uvek neki problemi samnom. Nemoj da slušamo tu ratnu pesmu. Neću.

Saša je ustao i prišao džuboksu, sagnuo se, da pročita naslov pesme.

Nije Lili Marlen! Neka druga stvar je, piše na nemačkom, dosta je dugačak naslov, nešto...

Lili ga pomalo nervozno prekine:

Ajde pusti, da čujemo. Samo ako nije ono. Pa Marlenu je tako lepo pevala u tim ljubavnim filmovima...nežno, zavodnički...

Saša je pritisnuo dugme i brzo seo na svoje mesto. Počela je muzika i začuo se baršunasti glas velike umetnice:

„Sag mir wo die Blumen sind?“ pevala je ona.

Lili je razrogačila oči, ispravila se. Saša ju je iznenađeno posmatrao. Ona ga nije videla. Širom otvorenih očiju gledala je preko njega negde daleko, daleko... Lice joj je poprimalo sve tužniji i tužniji izraz, oči su joj se počele puniti suzama, jedna suza se skotrljala niz lice...

Saša je skočio, prišao joj, sagnuo se, čučnuo i obrisao suzu. Zagrlio ju je za ramena i ćutao. On nije znao nemački, ništa nije razumeo, ali je shvatio tužnu melodiju.

Pesma se završila. Saša je brzo prišao aparatu i prekinuo nastavak muzike. Vratio se do stola i seo na svoje mesto. Izbegavao je da direktno gleda u Lili, posmatrao ju je kroz trepavice, dok je palio cigaretu i počeo da puši. Ona je još negde bludela, ali se videlo po njenom izrazu lica da polako dolazi k sebi. Saša se dvoumio, povukao dugačak dim i taman mislio da nešto kaže – kad se odnekud stvori konobar ispred njih. Držao je veliki poslužavnik pun hrane, koja je neodoljivo zamirisala. Lili ih je pogledala. Saša se počeo smešiti, dok je uslužno pomagao konobaru i zahvalio mu se na lepo postavljenom stolu. Onda je sav veseo, počeo da stavlja jelo i njoj i sebi na

tanjir, da ga usput proba i da cmokćući kaže kako je jako fino. Lili ga je zahvalno pogledala i nasmešila se.

Hajde da navalimo, dok se ovaj mađarski juneći gulaš tako lepo puši. Jede se vruće. Onda ima taj poznati pravi ukus. Nemoj čekati.

Reče Saša i odmah, za primer ,stavi veliki zalogaj u svoja usta. Lili je uzela kašiku u ruku i polako počela da je stavlja u tanjir. Saša se obradovao i počeo da se ludira:

Navali, ovo se stavlja puna kašika u usta, evo ovako – da skoro i kašiku progutaš kako je fino hahaha Jedi brzo, jer ću te ja početi hraniti ovako, pa ćeš onda videti kako se jede hahaha

Lili je počela da jede. Videlo se da joj prija. Sašin trud je urodio plodom. Jelo i Saša su učinili svoje. Ona se opustila i predala uživanju u hrani. Oboje nisu od doručka ništa pojeli, a večer je već padala. Saša je brzo jeo, pa je i ožedneo. Uzeo je flašu naručenog Tokajskog vina u ruke i natočio im u čaše. Nazdravili su jedno drugom. Kada su sve pojeli, videlo se da su stvarno bili gladni. Jedva je nešto ostalo u poslužavniku. Opušteno su pijuckali ostatak vina, kako to biva kod sitih ljudi. Čitali su. Saša je posle nekog vremena zapalio svoju cigaretu i pogledao Lili u oči. Dugo su se gledali.

Izvini, molim te, objasni mi, zašto si se tako potresla? Bila je tužna melodija, pesma je bila tugovanka da tako kažem, to sam osetio, ali o čemu, zašto si imala tako dubok doživljaj? Jel se to tebe nešto lično tiče? Dira te, podseća na nešto tvoje? Ako je tako, ne treba ništa da mi kažeš, izvini. Ali, žao mi te je, jako mi je žao da patiš zbog nekih tvojih tužnih uspomena. Ako mogu, ja hoću da ti pomognem, da ne tuguješ.

Saša nije hteo još nešto da joj kaže. Iznenada mu se u toku večere pojavila misao, da je on tu melodiju već čuo. Razmišljajući, zaključio je, da je to čuo sa mamine ploče. Ona ju je povremeno puštala, jer je imala neke od Marleninih ljubavnih pesama u svom repertoaru. Posebno zbog slične boje glasa.

Lili se malo trgla, jer ju je pitanje iznenadilo. Nehotično je jače stisla rukom čašu koju je stalno nesvesno držala, celo vreme posle večere. Stisak ju je upozorio na čašu, ona ju je pogledala, podigla, otpila gutljaj vina, odložila na sto i tek tada pogledala u Sašu. On je pušio i posmatrao je sa brigom na licu, zamišljeno.

Sreća moja! Nisu u pitanju moje lične uspomene!

Uzviknu Lili. Saši kao da je pao kamen sa srca, sa olakšanjem uzdahnu i još radoznalije je pogleda.

Hvala Bogu! Nisu! Čak nije vezano ni za ovo što smo sad prošli! Rat, Saša, bombardovanje, strahote! Ovo je jedna izuzetna ANTIRATNA Pesma!

Saša ju je pogledao razrogačenim očima i izustio:

Sad stvarno više ništa ne razumem! Sećam se melodije. Čuo sam je. Ali da si ti tako tugovala i plakala, kao da, kao da ti se tad desilo nešto strašno, užasna nesreća!

Jeste Saša! Desila se nama svima sad, tek pre dva meseca je prošlo! Ali, nije prošlo, kako da prođe? Koliko će proći, da malo dodemo k sebi psihički! A zračenja, ono što su nam nabacali uranijumske svuda naokolo, i u Dunav, i na Frušku Goru, a gde su sve reke, planine, mesta po celoj Srbiji, na koje su gađali svoje poklone! Šta ćemo sa njima? Kako ćemo od toga proći netaknuto? Šta misliš koliki će dobiti rakčinu i ostale bolesti, ne daj Bože leukemiju i sve drugo, Bože te sačuvaj!

A kad ćemo napraviti nove mostove? Jao Saša, sreća da si ti uspeo pobeći pre toga, bar si se toga spasao. Ne možeš zamisliti kako je bilo, kad su gađali mostove prvo kod nas u Novom Sadu, na Dunavu! Mi smo im bili prva meta – da odvoje Sever i Jug. Pa uspeli su. Ljudi su posle čamcima i pontonskim mostom drhtali usred Dunava i onda, kad je zavijala sirena za opasnost. A ja sam trčala iz jednog kraja grada u drugi – da spašavam mamu, da odradim radnu obavezu i da trčim natrag do obale, da vidim jel mi moja mansarda još na mestu. Pa onda noću opet natrag do mame. I tako ukруг, svaki dan – a sirene su svako malo zavijale svo to vreme! I noću su nas isto bombardovali – a ja sam bila sa mamom u njenom stanu. Ona je od šoka preko noći postala nepokretna, nije mogla ustati iz kreveta, oduzela se i fizički i psihički. Nije me prepoznala, nije znala ko sam, ni moj glas joj ništa nije značio. Ona se vratila u 1941. Godinu kad su ih izbombardovali, kad su mnogi njeni poginuli.

A mostovi! Ja sam bila u stanu na dunavskom keju, kad su uveče izbombardovali naš stari metalni most za Tvrdavu, za Petrovaradin. Možeš misliti, ti znaš da sam od mosta u dužini oko 500 metara. Ali to nije ništa, šta je posle počelo, kad su danima u spuštеноm letu počeli Žeželjev betonski most. Naša zgrada je ukoso preko puta, pa računaj koliko je to - širina Dunava i Keja!

Ja sam morala da se ponašam po starom, da trčim celo vreme. Mansarda je bila sasvim otvorena, sva vrata i prozori širom, mogao je ući ko je hteo, nisam imala izbora. Garderobu i važne stvari sam usput u ruksagu na leđima prenosila kod mame, da ne ostanem gola i bosa. Spas je bilo toplo vreme, pa čak je i kiša retko i malo padala. U stan su se uselili golubovi, a na terasi sam imala neke crne ptice, vitkije i veće od golubova, koje su odnekud pobegle. Misliš da su se uplašile od mene? Nisu. Samo su se skupile u ćošak i čekale. One su postale moje domaće životinje. Donosila sam im mrvice starog hleba i stavila vode u posude. Ništa mi nisu uništile ni one, ni golubovi. Ja sam sve dobro pokrila čaršavima i sve je tako ostalo.

Prljavština je dolazila sa vazдушnim napadima, sa ciklonima koje su stvarali. A kad su bacili bombe na most, ja ti ne mogu opisati taj potres, kako se tresla zemlja, kako se njihala naša zgrada, uopšte neznam kako i šta da kažem! A tamo sam bila! Preživela

sam! Mi ljudi smo zaista neopisiva bića! Šta mi sve možemo izdržati! Šta mi izdržimo! Bacili su jednu bombu, most se nije čak ni ošteti, taj Žeželjev beton se nije dao! Taj dan su završili, ali su sutradan iznenada počeli ponovo niske krugove, pa onda neke egzibicije i tras leti bomba. Ko zna koliko je tih bombi dole u Dunavu. Ni taj dan ga nisu uništili. Tek u trećem pokušaju, i u četvrtom. Onda su betonske gromade odletele do dvorišta kuća u okolnim ulicama na kilometar i više. Jedna takva gromada je pogodila stan na trećem spratu naše zgrade, može se reći, na sretan način po nas. Niko nije poginuo jer u zgradi nikog nije bilo. Svi smo se sklonili, jer smo očekivali najgore. Mogli su izbombardovati ceo kraj, ne samo most, jer je tu brodogradilište. Pod izgovorom opasnosti, oni su to radili stalno.

E moj Saša! Moja drugarica Milica je bežala sa osmomesecom bebom, svojim sinom u naručju! Ona ima kuću u Ribnjaku, na samoj obali ispod tunela za Most slobode. Tamo je avion tako iznenada stigao, da je zavijanje sirene počelo tek onda, kad je prva bomba na most već pala! Lujza dobro da je još normalna, šta je ona onda preživela.

Lili je duboko uzdahnula. Uхватила se za čašu vode i brzo je popila. Opet je uzdahnula.

Sipaj mi malo vina. Molim te Sale, malo vina.

Saša brzo uhvati flašu, ali je bila već skoro prazna. Odmah mahnu konobaru i ujedno podigne flašu. Konobar se za tili čas pojavi sa novom bocom, otvori je i stavi ispred Saše. Saša se zahvali i sam naspe za njih. Lili je pridržala svoju čašu i rekla: Ne ponovilo se! Neka nam Bog pomogne!

Daj Bože! Ponovi za njom Saša.

Pili su polako vino i ćutali jedno vreme. Videlo se na Lili, da joj je pao neki veliki kamen sa srca, da joj je lakše jer je Saši rekla sve što ju je tištilo, a morala mu je kad tad reći. Sad joj je izašlo. Hvala Marlene, seti se ona velike i hrabre umetnice, koja se na vreme sklonila od Hitlera i borila protiv njega do svoje starosti.

Znaš Saša, tu pesmu sam prvi put čula kad sam bila zanesena srednjoškolka u oblacima! Učili smo je na času nemačkog jezika kao posleratnu svetski poznatu i pevanu Antiratnu pesmu. Mi smo je učili napamet, kao pesmicu. To nije bio čas muzičkog, da se peva na času. Bila nam je dobra i potresna govorna vežba. Nije bila teška, ima puno ponavljanja, tekst je u suštini jednostavan. Ali, ima poruku! Ona nije jednostavna! Nju kad čuješ, ne možeš zaboraviti! Upečatljiva je!

Profesorka nam je ispričala kako je nastala – pošto zaista ima neobičnu istoriju. Jedan američki kantautor, inače nemačkog porekla, da prekrati svoje dugačko prekookeansko putovanje avionom, uzeo je da čita roman „Tihi Don“ od tada novog

nobelovca – ruskog pisca Mihaila Šolohova. Onda je to bio hit, svi su ga čitali zbog toga, što je ruski pisac.. Znaš i ti tu knjigu, sećaš se da nam je svima bila lektira u srednjoj školi! Pa gledali smo to i kao divan film „Tihi Don“. Ja sam ga sa drugaricama gledala dva puta. Sve smo se zaljubile u lepog mladog Kozaka. Sećaš se, jeli?

Saša je sa osmehom klimnuo glavom. Razmišljao je, s kojim ga je on društvom gledao. Nije ništa rekao, pustio je Lili da nastavi priču.

Taj američki kantautor, neznam kako se zove - čitajući roman, naišao je u tekstu na narodnu pesmu čuvenih donskih kozaka, koju je Šolohov uključio u kontekst radnje. Prepisao je sebi te tri strofe iz knjige, jer je odmah dobio inspiraciju da na takav način, sa tom temom komponuje pesmu. Jer tema je bila tužna i u suštini pevala protiv odlaska Kozaka u rat. To je bilo negde oko 1960 godine. Tada je on lansirao svoju pesmu u Americi. Nju je čuo jedan nemački kompozitor i napravio nemačku verziju pesme. Onda je pozvao svetski čuvenu Marlenu Dietrich i dao da je peva. Marlena ju je lansirala na nemačkom. Ona je od pesme napravila svetski hit. Kasnije ju je pevala još i na engleskom i na francuskom jeziku. I da ti kažem – u naše vreme ovu pesmu pevaju čuvene Džozan Baez i Nana Muskuri – i na engleskom , i na nemačkom i na francuskom jeziku.

To je jedna strašno dirljiva tugovanka. Naslov na nemačkom je: SAG MIR,WO DIE BLUMEN SIND?

Na engleskom jeziku je: WHERE HAVE ALL the FLOWERS GONE?

Na srpskom je to:

RECI MI, GDE SU CVETOVI? Ili tačnije RECI MI, GDE JE CVEĆE?

Reci mi gde su cvetovi , gde su sada

Reci mi gde su cvetovi , šta se dogodilo?

Reci mi gde su cvetovi , mlade devojke ih ubrali

Kada ćemo ikada naučiti, kada ćemo ikada naučiti?

Reci mi gde su devojke, gde su sada

Reci mi gde su devojke, šta se dogodilo?

Reci mi gde su devojke, uzeli su im muževe

Kada ćemo ikada naučiti, kada ćemo ikada naučiti?

Reci mi gde su ljudi, gde su sada

Reci mi gde su ljudi, šta se dogodilo?

Reci mi gde su ljudi

Otputovali rat počinje

Kada ćemo ikada naučiti, kada ćemo ikada naučiti?

Reci gde su vojnici, gde su

Reci gde su vojnici, šta se desilo?

Reci gde su vojnici

Preko jarka vetar duva

Kada ćemo ikada naučiti, kada ćemo ikada naučiti?

Reci mi gde su grobovi, gde su?

Reci mi gde su grobovi, šta se desilo?

Reci mi gde su grobovi

Cveće leluja po letnjem povetarcu

Kada ćemo ikada naučiti, kada ćemo ikada naučiti?

Reci mi gde su cvetovi, gde su?

Reci mi gde su cvetovi, šta se desilo?

Reci mi gde su cvetovi

Mlade devojke ih ubrale

Kada ćemo ikada naučiti?

Kada ćemo ikada naučiti?

Lili je stala. Saša ju je celo vreme zaneseno slušao. Onda joj je rekao: Ovi stihovi su tako jezgroviti, da sve kažu. Zaista su dirljivi kad ih čovek sluša. Da te dirne, ne treba

ti sopstvena uspomena, sopstvena tragedija hoću reći lično sećanje. A kad imaš i to, onda se naježiš, onda nije čudno da ti suze krenu, da zaplačeš! A tek kad je pevaju! Kad muzika uz nju priča svoju priču!

Da Saša. Ti bi je sad ovako zanesen - divno odsvirao. Reče Lili, i nastavi:

Kako da ne zaplačem posle strahota koje smo mi u Srbiji nedavno preživeli? I preživljavamo sve posledice! Suze su mi krenule i u mladosti, kada sam je od profesorke prvi put čula. Posebno, pod utiskom njene divne emotivne interpretacije! Ceo razred ju je samo gledao! Bilo je kao na nekoj predstavi!

Znaš i sam, odrasli smo na partizanskim filmovima i na izvanrednim stranim filmovima sa temom drugog Svetskog rata. Svi su oko nas imali neke preživljene lične ili porodične tragedije iz tog doba. Tema se stalno vrtela oko nas. Naši roditelji, naše babe i dede, njihovi rođaci i prijatelji- kada su se skupili, uvek su nešto spominjali, nečega se setili.

Da Lili. Zato je mama Žela to pevala, jer su joj to tražili da im peva. Onda su uvek, posle tužnih pesama i romansi, udarali u terevenku, kucali se, pili, pevali – hteli da zaborave. A meni su sve više i više bili dosadni, jer je uvek sve bilo isto. Pa sam se sa drugarima dogovorio - bili smo onda već momčići u pubertetu – da ćemo mi postati rokeri! I postali smo! Sišli smo u podrum, sve lepo očistili, dovukli dole neki stari nameštaj - i počela je urenebesna udaraljka! Ala smo bili sebi važni! Niko bolji od nas! Sreća, da je to bio naš podrum u kući. Šta misliš, da je to bila neka nova stambena zgrada? Izmlatili bi nas i oterali. Nadrljali bi.

Bili ste dobar sastav. Lepo ste se uklapali, imali ste svi dara i volje da vežbate. Voleli ste tu muziku, obožavali je. Bila je - i da kažem ostala – naša muzika! Muzika našeg vremena, nije li tako! Mi smo rok generacija! Bila i ostala! - govorila je Lili i sasvim se razveselila.

Stvarno smo ti se sviđali? Nikad mi nisi rekla.

Nije bilo prilike. Kad smo ti i ja nešto razgovarali posebno? Uvek smo bili u velikom društvu, ili sam ja bila u publici i igrala, a vi ste svirali. Zar se ne sećaš, nismo hteli kući! Uvek su nas portiri isterali i zaključali ulazna vrata sale. Bilo je ludo. Super.

Ajd da pustim nešto od tvog Elvisa - reče Saša raspoloženo i krene prema džuboksu.

A tvoj kao nije! - nasmeja se Lili.

Već u drugom trenutku Elvis je pevao neku svoju brzu stvar. Oni su kao uvek, prstima tapkali po stolu i malo se njihali sedeći na stolici.

Moram te što pre odvesti u jedan jako dobar disko gore u Budimu. Da se malo izđuskamo. Treba nam to. Ićemo ovih dana, da pobegnemo od svih, da se isključimo, opustimo.

Jao Sale, ala bih volela. Otkad nisam išla. Baš davno. Onaj naš disko je propao, a u nove nisam stizala.

Prekinula ih je velika galama na ulazu. Pojavila se grupa muškaraca. Nešto su bogarali, grdili i nervirali se, nadvikivali jedno drugog, besno mlatarali rukama, gestikulirali. U pitanju je bila upravo završena međunarodna fudbalska utakmica, koju su mađari izgubili i ispali iz kvalifikacija za Svetsko prvenstvo. Konobari su im pritrčali u susret, pokazali im veliki sto u drugom uglu. Pridošlice su i dalje stajale vatreno vičući. Jedan se odmah obratio konobarima, njih ubeđivao u svoj stav. Oni su uslužno klimali glavom, ali su ga uhvatili za ruku i povelili do stola. Onda su krenuli i ostali i odmah naručili žestoka pića. Da ispiju svoju tugu. Lili ih je gledala i smešila se – jer je to bila predstava ogorčenih navijača. Saša ništa nije razumeo – pa je čas gledao njih, čas Lili. Ona mu je sve objasnila i počela preturati u svojoj tašni. Uzela je ogledalce i karmin, počela da šminka usta.

Saša ju je shvatio i pozvao konobara, da plati račun. Lili je učinila pokret za polazak, ali joj je Saša dao znak da sačeka. Izvadio je iz džepa svoj mobilni, pogledao poruke. Videlo se, da nešto očekuje, jer je mahinalno pogledao i na svoj sat. Onda je brzo ukucao i poslao jednu poruku. Za nepuni minut zazvonio mu je telefon.

Gde si? - upita Saša srpski.

Slušao je sagovornika, pa je rekao: Vidimo se za pola sata.

Onda je pogledao Lili i ustao. Ona isto. Pozdravili su konobara koji im se sa osmehom klanjao i izašli napolje.

Idemo u centar. Tamo nas čeka beograđanin Žarko sa njegovom devojkom Marijom. Mi ih zovemo Mare plus Žare. Znaš kao kad smo pisali na zidove u školi i svuda po ogradama. Oni se zabavljaju još od tih školskih dana. Učili su zajedno i na faksu, završili su turistički smer na ekonomiji. Onda su se zajedno zaposlili u najpoznatiju beogradsku turističku agenciju - uzeli su ih, jer znaju sijaset jezika. Sticajem okolnosti, baš su se zatekli u Budimpešti, kad su nas izbombardovali. Kolege ovde su im ponudile pomoć – da ostanu i rade u međunarodnoj agenciji. Od onda su tu.

Oni ne valjaju drogu. To nije njihova priča. Oni su jaki kao ti.

Mi smo ih upoznali preko jednog Adama, Žaretovog školskog druga. Oni su drugari od detinjstva, zajedno su se igrali u prašini. Adam je drug i sa Marijom od škole. Kada su završili gimnaziju, Adam je već drugovao i na drugoj strani, sa nekim drugim tipovima. On nije imao stalnu devojkicu kao Žare. Onda je sa tim tipovima upisao filozofski fakultet – da bi se bavio književnošću i pisanjem poezije.

Jako ima smisla, talentovan je, pravi poeta. Znaš kakvu je dobru pesmu ispevao za njih dvoje, mislim pesmu o njihovoj vezi. Skroz je moderna, originalna. Može se i pevati. On ju je jednom otpevao, kad smo sedeli sa njima zajedno. Čućeš je i ti. Kad svira gitaru i peva, to su sve njegove pesme. On je kantautor. Šteta što nije uspeo da ostane u BGD i nastavi karijeru. Ali, upetljao se, kao i ja – i sad smo ratni drugovi. Baš jesmo, jer on je pravi drug. Vidiš, i priča nam je slična.

Lili ga je slušala, samo je iznenadjeno uzviknula: - Jeli? Ma nemoj!

Saša je bio veseo, raspoložen za priču, pa je nastavio:

Kad bi ti Lili znala kako lepu poeziju Adam piše! Ozbiljno ti kažem. Reći ćeš i sama, kad ti pokaže svoje zbirke pesama. Ima ih izdatih. Prirodno je nadaren, nije trebao za to da se školuje. Još od mladosti je počeo da piše ljubavne pesme. Kaže Žare, kad su zapali u pubertet i počeli da se pale na ženske, Adam se zaljubio i strašno patio, jer ga cura nije htela.

Siromah. Baš mi je žao. Znam ja, kako mu je bilo, jer je moja najbolja drugarica stalno plakala. Morala sam da je tešim. A meni je jedan lepi crni okati Relja iz sedmog, mi smo bili u šestom, svaki dan dobacivao ceduljicu kad je prolazio pored nas. Pisao mi kako me voli. Ja sam dugo čuvala te papiriće hoću reći, moja ljubavna pisma. Tako sam se radovala! Tako sam bila srećna! – reče Lili.

Da, da - nastavi Saša zamišljeno. - On i ja smo imali slično detinjstvo. On je voleo umetnost, ne učenje. Pisao je pesme, pomalo udarao u gitaru i pevao.

Ja nisam znao da pišem poeziju, ali sam na mamu Želu nadaren za muziku. Čim sam je čuo, mislim čujem neku stvar, ja odem kući i sviram, jer mi je ostala u glavi, u ušima.

Čekaj, ti si samo na gitari svirao celo vreme, ili si svirao još koji instrument? – upita ga Lili

Ti znaš, da su i moja mama Želmira i njena mama, baba Julija muzički obrazovane. Potiču iz stare aristokratske familije. Onaj ogromni klavir im je ostao, niko im ga posle rata nije odneo. Ja sam sa njihovom muzikom i pesmom odrastao. Baba je imala više strpljenja za svog unuka jedinca, ona me je učila na klaviru. Mama me je kasnije upisala u muzičku školu, da sviram violinu. Završio sam nižu muzičku. Onda je moje društvo, svi mi iz generacije, krenulo u novootvorene diskaće - tu, a i preko stranih radio stanica - ko ljudi smo slušali Rolingstounse, Bitlse, Džimija Hendriksa, Elvisa Prislija, naš Leb i Sol - i sve druge koji su dolazili. Ludovali smo za njima, hteli da budemo ko oni.

Onda smo očistili naš podrum, preko veze nabavili neke stare instrumente - i počeli udarati. Onda kad smo postali neki, kad su nas počeli zivkati ovamo i onamo da pravimo žurke - e, onda je sve pomalo krenulo, a da mi to nismo uopšte shvatili.

Tako smo i Adam i ja - on u Beogradu a ja u Novom Sadu - zapali u loše društvo. Bili smo mladi i zeleni, naivni, zaneseni...Živeli smo u oblacima, kako ti to često umeš da kažeš. Glavu nosili u oblacima, u svom svetu, u nekoj vrsti odsutnosti, zanesenosti. Ludovali smo za muzikom, zapustili učenje. Kod kuće su nas kao sinove jedince, pazili i mazili, ispunjavali nam sve želje. Za nas je život bio očaravajući, bili smo puni oduševljenja - bez ikakve predstave kako drugi ljudi žive.

Tramvajska stanica je bila blizu. Nisu dugo čekali, brzo su krenuli prema centru. Kada su stigli i izašli iz tramvaja, Lili je zgrabila Sašu ispod ruke. Gradska vrevica se talasala oko njih. Centar je bio prepun ljudi. Bilo je lepo oktobarsko toplo veče, ljudi su masovno izašli napolje. Saša i Lili su požurili u jedan kafić, da stignu na vreme, po dogovoru.

Došli su do kafića - Ana kafe. Saša je stao u vratima i osmotrio situaciju, onda je povukao Lili za ruku i ušli su. Bilo je to jedno zavučeno, malo mestašće sa nekoliko stolova. Služili su pored pića i neku finu brzu hranu, spremljenu u vidu zalogaja, složenih u male ukusno aranžirane porcije. Prišli su do jednog stola u uglu i tu su se spustili na stolice pored Žareta i Marije. Saša ih je upoznao.

Naručili su sebi Tokajsko vino, koje su počeli piti uz večeru. Domaćini su im se pridružili. Nazdravili su jedno drugom. Saša je bio pored Žareta, Marija i Lili su sedeli preko puta i smešile se jedna drugoj, dok je Žare brzo počeo Saši da govori. On je bio Adamova veza i spas kad je pobego od bombar-dovanja iz Beograda. Da njega nije bilo, Adam bi umro od gladi. Dok je govorio, Lili je slušala njegov dubok, prijatan glas i nehotično ga uporedila sa Sašinim – koji je bio sasvim nežan, skoro kao ženski. Konstatovala je po ko zna koji put, da je nežniji od njenog - melodičnog ali energičnog i jakog ženskog glasa, kakav je ona imala. Saša nije znao ni da više.

Lili se nasmejala u sebi, jer se setila, kako se on zaprepastio kad se Lili dovikivala sa nekim preko ulice i svi su je čuli, uprkos bučnom saobraćaju. U stvari je urlala na svoj način bez ikakvog problema. Za nju je Sašina vika skoro šaputanje hahaha. – Ala ti imaš glas - rekao je tada Saša u čudu - pa tebi ne treba mikrofona - ti si mikrofona hahaha

Iako se trudila da ih neopaženo čuje, jer su je uši fantastično služile - nije razumela sve šta pričaju, samo tu i tamo nešto, ali ipak dovoljno da poveže stvari. Žarko mu je skretao pažnju na sve veću opasnost u kojoj se nalaze ovde u Pešti, jer se situacija u nabavci promenila. Roba sve više stiže iz Južne Amerike a ne sa Istoka. Žestoki su međusobni obračuni. Borisu iz dana u dan slabi pozicija.

Onda ga je pitao, zašto se više ne potruđi na svojoj Liniji Legije stranaca – kad ga zakletva vezuje, kad je njihov za ceo život. Saša je samo slegnuo ramenima. Onda je Žarko zbog svog temperamenta glasnije nastavio rekavši mu, da može sa njegovom grupom skoknuti do Pariza ili gde treba, jer ovako gube korak i pozicije. Još je rekao, da ništa Adamu nesme reći i na kraju, molio ga da čuva Adama.

Istovremeno, ona je gledala Marijino lepo duguljasto lice sa velikim zelenim očima, lepim nosićem i smeđom kosom srednje dužine. Smešila joj se. Marija joj je uzvraćala osmeh sa svojim punim senzualnim usnama. Imala je oko trideset godina. Žarko koju godinu više. On je bio zgodan muškarac krupnije građe, sa crnom gustom dobro očišanom kosom, pravilnim nosom i zelenim očima na punijem ovalnom licu. Ostavljali su jako dobar utisak. Videla se njihova produhovljenost i pristupačnost.

Žarko je temperamentno gestikulirao dok je objašnjavao stvari. Za razliku od njega, Saša je delovao mirno i odmereno, nije se micao dok je govorio. Njegovo lepo pravilno lice je sa ženskom perikom, u svako doba moglo proći kao neodoljiva zavodnica. Nasledio je lepotu svoje mame, njene sanjalačke ogromne plave oči, prirodno plavu kosu, lep nos, rumene obraze, lepa usta. Za razliku od Lili, on je imao nežan glas i tihi govor. Po konstituciji mogao je zbog svoje vitkosti i lepe građe srednje visine – da se prijavi na konkurs za manekene, jer bi ga sigurno primili. Oblačio se modernom elegancijom po italijanskom stilu, izazivao žensku pažnju. Za razliku od njega, Žarko je bio sportski tip, tako se i oblačio.

Kada su završili konspirativni deo razgovora, napravili su predah. Uzeli su čaše u ruke i pogledavši Lili i Mariju, nazdravili i otpili gutljaj. Žarko je pogledavši u Sašu, malo glasnije nastavio:

Shvatio si me? Oni su otišli kod Borisa. Tamo sad pakuju i završiće za sve porudžbine, sem tvojih. Adam tvoju poruku nije razumeo, zato sam morao uskočiti. Večeras vam je gusto, nema zezancije. Dobro da me je uspeo uhvatiti u našoj gužvi. Imamo grupu Amerikanaca i sa njima padamo u nesvest od obaveza. Moramo brzo krenuti. Ostavili smo ih u hotelu da se presvuku za večernji izlazak.

Čekaj, onda ja sad Adamu mogu redovno poslati svoju poruku sa mog mobilnog? Ne moram u govornicu, ako su u stanu? Samo količinu. Onda ću odmah poslati dok si tu.

Da. On je rekao da ti je spremio pet velikih i pet malih za lov koju si javio. Razumeo je sto maraka. Reko je da se vidite u deset.

Saša ga je gledao bez reči, pa je Žarko nastavio:

Adam je reko da moraš imati lov u džepu! Nema kasnije, večeras, noćas – nemože! Boris će noćas nadrljati ako ne odnese svu lov. Nema više zezancije. Ovo su sad neki novi uskočili, oni nastavljaju.

A šta ti je Adam rekao, gde su stari? Pa uvek smo im sve isplatili. Dobro, malo smo kasnili, ali ne uvek.

Boris mu je rekao, da ništa ne pita. Pa onda ti misli, znaš dobro šta znači novi. Ili ni Boris ne zna, ništa mu nisu rekli. Ti znaš da je Boris stalno izložen, ta linija ništa ne objašnjava, daj-dam, dum-dum i gotovo, nema priče, ko mutavi...Valjda je to manir na Dalekom i Bliskom Istoku, ko će ga znati.

Saša je brzo počeo da kuca poruku na mobilnom. Za minut je stigao odgovor Adama:

Imaš kintu? Da ili ne? Stižemo u deset.

Saša je duboko uzdahnuo i pogledao Žarka. Ovaj ga je nervozno posmatrao, dok je brzo poslao svoju poruku Adamu i potvrdio sastanak. Sve je bilo jasno, dalje nisu komentarisali.

Onda se Saša nešto setio i obrati se Lili: - Molim te, izdiktiraj Žarku svoj broj mobilnog. Za svaki slučaj. – Lili počne da govori, a Marija i Žarko su ga brzo ukucali u svoje telefone. Pošto su već bili u zakašnjenju, skočili su sa stolica, sa osmehom rekli dovidjenja i izjurili iz lokala.

Saša je uzeo svoju flašicu mineralne vode, sipao u čašu i ispio je u momentu. Tek onda je pogledao Lili i upitao, želi li nešto. Ona je već popila svoju i više nije bila žedna. Mirno je sedela, pustila ga da odahne, jer se on malo zavalio u svoju stolicu i zagledao u zid. Tako je prošlo nekoliko minuta. Onda je pogledao na sat i ispravio se. Gledao je u Lili i na svoj fini način počeo tiho da joj govori:

Imamo dosta vremena. Idemo na sastanak u deset, tamo u hodnik kod tvoje kancelarije u Vaci ulicu. U deset sati je to dobro mesto za naš posao, jer tamo vrvi narod do jedanaest. Tako je svaki dan. Tek onda nekako počnu naglo da se osipaju – jedni idu ovamo, jedni onamo i odjedanput ih nema, ulica se isprazni. Ne možeš verovati.

Ti imaš kod sebe ključ od kancelarije? - upita je. Lili ga iznenadjeno pogleda, zbuni se.

Pitam te za svaki slučaj. Nećemo tamo ulaziti. Ali, da znam.

Tu mi je. I ključ i pasoš stalno imam uza se, otkad sam stigla.

I dečije slike u malom albumu.

Saša je pogleda sa nerazumevanjem i ponovi za njom: dečije slike?

Da. Ja sam upravo juče stigla da ih obidjem, da vidim kako su, da im dam ono što sam donela od kuće... E moj Saša, e moj Saša - sećaš se ove lepe pesme grupe, peva ona slatka plavušica, jao kako se zovu, kako se zovu - ja sam kao i uvek, posvajana sa imenima... a setila sam se - Novi Fosili

Saša ju je odsutno gledao, videlo se da je nije sposoban slušati, da brine svoje brige. Lili je prekinula. Primetila je, da on nešto pretura po džepovima pantalona ispod stola. Sagnula je glavu, gledala u sto, da ga ne dekoncentriše, čekala. Saša ubrzo pogleda na svoj sat i reče:

Veče brzo prolazi. Evo već je prošlo pola deset. Sad ćemo lepo polako da krenemo u šetnju. Taman ćemo stići na vreme.

Ustali su od stola i napustili lokal. Išli su držeći se za ruke, kao svi ljubavni parovi kad padne mrak. Prijalo im je biti napolju, disali su polako i duboko.

Iznenada Saša progovori:

Lili, koliko ti imaš godina? Ja sam sad napunio tridesettri, a ti?

Ja sam starija od tebe. Ja imam tridesetpet.

Znam da si starija, ali ne izgledaš toliko, zato te i pitam, jer neznam. Setio sam se da si dolazila sa nekim starijim tipom kod nas - kad je mama pravila njene žurke. Jel ti to bio muž?

Da, bio je. Razveli smo se, on je otišao u Australiju. Prvo je hteo na Novi Zeland, ali je posle odlučio da ide u Melborn kod sestre. Ja nisam mogla, to je za mene bilo nepojmljivo. Rastali smo se.

Niste se inače slagali dok ste živeli zajedno? Ili? Vi niste imali dece?

On je stariji sedam godina od mene. To je za moju mladost i neiskustvo bila u ono vreme jako velika razlika. Sad u zrelim godinama to nije tako, ali onda... On je bio zreo čovek, a ja rokerka u oblacima, tek završila srednju. Stalno sam htela na ples, falile mi drugarice, samo sam slušala muziku. Možeš misliti, šta bi bilo, da smo mi onda imali mobilne telefone i ostalo - ko sad. Blago ovim mladima sad, ni ne znaju kako im je fino, kako su slobodni, kako sve lako mogu, kako su -- ko ptice da lete... On je već završio faks, imao ozbiljan posao, morao je i kući da čita i da se usavršava, plus da vežba engleski. Mene je terao da učim pored njega, jer sam upisala ekonomiju. Možeš misliti, poblesavila sam, bilo mi je dosadno. Nije ni čudo, da je dobio silne ponude za inostranstvo, kad je bio super mladi stručnjak elektronike. To ga je strašno interesovalo i hteo je da doktorira. Zato smo i čekali sa decom.

Politička situacija je ubrzala njegov odlazak. Nije hteo da rizikuje.

Kako smo se slagali, pitao si me. Kako starim, sve više razumem kako sam u stvari živela. Onda sam to tek učila. Bio mi je prvi muškarac u svakom pogledu. Rekao mi je, da me voli, da me prosto obožava, da sam ja njegov anđeo. Da će me on sve naučiti, da će me vaspitavati, jer sam još dete. Da će me prevaspitati - pa sad ti vidi. A ja sam ga samo gledala ko da sam na sedmom nebu, jer me je stavio na krilo i ljubio i

milovao dok je to govorio. I onda posle je išlo, znaš već šta... I tako u krug. A povremeno, neznam, valjda sam ga ja nečim izazvala jer sam htela pobeći malo kod drugarica - on me je pustio, istina, sve teže i teže, ali se uvek uozbiljio.

Rekao je da su mi drugarice jako neozbiljne, da se moram od njih čuvati jer su one starije od mene, da pazim da me ne pokvare i uvuku u neka društva svojih momaka. Tada me je sve češće nekako čudno gledao, njegove oči su na momente sevale od besa, uopšte me nije lepo gledao i pred kraj – još nije znao da neću ići sa njim - on mi je ovako često počeo besno, sve oštrije da govori, skoro i da više već pred kraj:

Pazi se, tvoj Nikola je jako ljubomoran na tebe! Ti si moj anđeo! Ko dirne mog anđela nadrljaće! A ti ćeš treći dan biti na groblju!

Zašto treći dan, pitam se i sad? Zašto ne prvi dan?

Kada je shvatio da neću ići s njim, napravio je groznu ljubomornu scenu! Optužio me je da imam drugog, počeo da viče da će ga ubiti. Srećom, ja sam stajala blizu ulaznih vrata stana, na kraju sobe, kod predsoblja - a on na drugom kraju sobe kod prozora. U sekundi sam instiktivno iskoristila situaciju, skočila do ulaznih vratiju, zgrabila ključ u bravi, okrenula ga i izjurila kroz vrata u hodnik, preko stepenica u dvorište, pa na ulicu i jurila koliko su me noge nosile. Bilo je mračno prolećno veče a ja samo u haljini jurila ulicom. Tek na ćošku sam se usudila pogledati natrag. Ulica je bila pusta, nikog nije bilo. To mi je dalo snagu da još brže trčim i zaokrenem u neku drugu ulicu, kako bi zavarala trag i otrčala kući kod roditelja. Uspela sam.

I, šta se desilo, šta je posle bilo? – upita Saša gledajući je zabezeknuto.

Srećom, ništa se više nije desilo. On je za koji dan morao krenuti. Zvao je telefonom, pričao sa tatom. Na kraju je došao kod nas, da se pozdravi i oprost. Otputovao je. Kada je stigao, poslao je nekoliko pisama, ubeđivao me. Umesto mog odgovora, dobio je zahtev za brakorazvodnu parnicu. Kako je vreme prolazilo, ja sam se umirila i uozbiljila, redovno učila i polagala ispite, družila se sa starim društvom. Razmišljajući, shvatila sam, da ga nisam dovoljno volela. To nije bila ljubav zrele žene, nego devojčice kojoj je trebao njen vršnjak i mladalački istraživački zanos i doživljaj ljubavi tog doba. Plovidba u oblacima, plovidba kroz oblake, let do neba!

Bože! A ja sam vas gledao i mislio kako ste sretan par!

Bili smo, jer je meni sve bilo lepo ko nestvarno, jer sam lebdela u zanosu, letela kroz oblake. Znaš, da nije napravio te ispade i da nije otišao u Australiju, ko zna, verovatno bi bila i dalje s njim, jer me je manipulisao kako je hteo. Meni je to bilo normalno. Ti znaš da ja živim uvek u nekom svom svetu, da volim puno da čitam, pa da se nekako zanesem i razmišljam pod tim utiscima, čak i kad idem ulicom – ja gledam, a u stvari nisam tu, ne vidim šta se dešava oko mene.

Nemoj me tako gledati! Ozbiljno ti kažem. Znaš šta se jednom davno desilo? Na prometnom bulevaru u centru grada, ja sam se iznenada trgla na mamin glas i stala, pogledala oko sebe. Znaš, ko kad se kaže da si pao sa Marsa, jer ja sam onda stvarno pala. Mama je stajala pored mene sa tako tužnim licem, da je skoro zaplakala. A ja je pitala, šta je, šta se desilo. Rekla mi je - ti si se desila! Ja! u čudu uzviknuh, ništa ne shvatajući. Objasnila mi je, da mi je išla u susret i obradovala se, osmehnula mi se i gledala me - a ja sam gledala pravo kao da je gledam a uopšte je nisam videla i išla dalje. Ona mi je glasno viknula ime. Ja ništa. Produžila sam. Onda je pošla zamnom i svom snagom viknula Lili. Tada sam stala. Od onda me je uvek mama upozoravala, da moram paziti. Plašila me je, da ovako rasejana mogu poginuti na ulici, da moram biti koncentrisana.

Saša ju je samo zamišljeno posmatrao, ništa nije rekao. Ona je nastavila:

Znaš, ovde u Pešti sam se već nekoliko puta setila njenih reči. Nikad u životu - sem kad su nas bombardovali, ali to je druga tema - nisam bila toliko koncentrisana na ulici, kao ovde. Mozak mi radi kao elektronski, studiram i zapažam sve detalje, sve što se dešava oko mene. Ja sam sto posto u pripravnosti u svakoj sekundi. I onda nešto mislim, jer ceo dan ništa drugo ni ne radim nego oštrim mozak - da Lili može da hoda i sto posto na zemlji. Nema oblaka, ni slučajno. Nije Lili više u oblacima, ne putuje više Lili kroz oblake. Lili je pala sa Marsa! Pala na zemlju i sad hoće da savlada sve finese zemaljskih ljudi! Da Saša, da, najozbiljnije ti kažem.

Ajde ćuti, ne govori tako. – reče Saša i zagrlji je preko ramena. Biće ti lepo ovde kad se malo navikneš na ovaj život. Naći ćemo načina da zaboraviš, da se opustiš. Ići ćemo u pozorište, na koncerte, na izlete. Ovo je velegrad, ovde ima puno mogućnosti za lep život. Sad nisi bez posla ko kod kuće, dobićeš bolju platu nego kod nas, moći ćeš svakog meseca kad moraš da pređeš tu jebenu granicu, da odneseš tvojoj mami lovu i sve lekove. I tu ti je tvoj Saša, da te štiti i da ti pomogne u svakom trenutku. U to budi sigurna.

Lili ga je zahvalno gledala i smešila mu se.

Koračajući, oni su se već približili šarenim velikim izlozima na početku glavnog šetališta Vaci ulice. Bilo je prepuno sveta, čula se razna muzika iz kafana i kafića, svirali su i ulični svirači. Suvenirnice su bile otvoreno, a po ulici je šetalo dosta uličnih prodavaca cveća i raznih proizvoda domaće radinosti – hrane, slatkiša, semenki. Lili se u gužvi sasvim stisla uz Sašinu ruku, koračali su bez reči, prema hodniku koji su zvali – naš hodnik. Skoro je bilo deset sati kad su tamo stigli.

To je bilo kod jednog velikog dvostranog prizemnog izloga najmodernije ženske garderobe. Saša je zagrlji Lili, da deluju kao ljubavni par. Dok ju je grlio, on je gledao iza njenih leđa u suprotnom pravcu. Tamo su kod sledeće zgrade, ispred vinskog podruma, stajala dvojica mladića. Saša je bio osvetljen, oni su bili u mračnijem delu.

Videli su, kad im je mahnuo rukom i krenuli su prema njima. Saša je zagrljen sa Lili krenuo polako uz izlog, pa ušao uz njega u ulični hol i onda su, kroz ogromnu masivnu starinsku otvorenu kapiju, ušli u neosvetljeni ulaz zgrade.

To je bila jedna četvorospratna autrougarska palata, uređena u poslovno-stambenu zgradu. Desno od ulaza nalazilo se stepenište i iza njega stari metalno-stakleni lift. Levo se prostor sužavao u dubinu i bio je jedan dugačak hodnik u kojem su se nalazila ulazna vrata kancelarija mnogih privatnih preduzeća. Tu je i dan i noć bila frekvencija ljudi, zato se velika kapija nije zaključavala. Spratni stambeni deo imao je posebna unut-rašnja ulazna vrata.

Saša i Lili su stali iza kapije sa leve strane. Odmah za njima stigla su i dva zgodna visoka mladića. Bili su to Adam i Boris. Lili ih je tad prvi put videla. Upoznali su se.

Imaš lov? upita brzo i tiho Adam.

Imam sto maraka, kako smo rekli. reče Saša

Daj mi brzo. Boris mora da trči i odnese Muji, inače smo i on i mi, najebali.

Saša mu bez reči pruži marke. Boris izvadi paketiće iz džepa, uzme pare iz ruku Adama a paketiće stavi Saši u ruke. Čutke su se pogledali sa vidnim olakšanjem, bez reči. Već u drugom momentu, Boris je sa osmehom u kom su mu se zabeleli divni zubi, mahnuo rukom i istrčao napolje. Adam reče:

Boris će doći ovamo sutra uveče, ko i danas. Tu ćemo se sa njim naći. Ja sam te danas jedva čuo, kad si bio na onoj govornici. Treštala je muzika, neki motor na ulici, a ti jedva. Možda je razdrdan taj aparat. Ja neznam šta si ti dogovorio i koliko ti treba. Ako je sve plaćeno, ako ti je hitno, nosi ti svih deset. Moje nije hitno, mogu sačekati do sutra.

Muji je Veliki reko, da se sad samo sa lovom može nešto. Na obećanje više ne može - jer su naši stari prijatelji Iračani izgleda došli u probleme. Kod njih je uvek moglo na čekanje, ali sad im je roba sve veći problem zbog nekih ratova koji se tamo vode. Ti znaš da su nam Iračani provereni prijatelji još iz starih studentskih vremena, oni su naši drugari, oni su voleli Jugoviće i mi njih, veruju nam. Pa i marke nam oni uvek najbolje menjaju. Za marke je sad najbolje da ih tražimo ovde pored, na čošku od Mekdonaldsa ili unutra. Tu se dobro izgubimo u gužvi. Uvek je neko od njih tu, bar jedan, znaš Sale?

Jeli Lili, ti gazdine pare ideš da menjaš u menjačnicu? obrati joj se Saša iznenada

Da. - odgovori ona.

Pa, ionako se ne može u dokumentaciju ostaviti potvrda o promeni maraka, kad se knjige vode u forintama. Čekaj malo, naučiću te sutra. Ići ćemo u Mekdonalds da

jedemo, pa ću te tamo upoznati sa Iračanima i naučiti sve kako da radiš. Bar ćeš zaraditi sebi neki džeparac. govorio je Saša

Drugi put je vodi u iračansku pečenjaru Giros. Pa tu je odmah preko puta u drugoj ulici. To je hiljadu puta bolje, a i jeftinije je, nego onaj svakakvi nacičfrani veštak, što ga prodaju nama u Mekdonaldsu. Sve je nekako istog ukusa, bez ukusa i mirisa. Sad sam se dobro setio. Već otkad tamo nismo išli. Jeli Sale? Nekako nam nije bilo usput, dok smo jurcali u zadnje vreme! Nismo se imali kad setiti, da treba i jesti. A imaju i fenomenalne baklave, nema ih nigde takve u Pešti.

Zaćuo se lift od gore i počeo da osvetljava prostor, spuštajući se dole prema prizemlju. Oni su se brzo sklonili prema mračnom hodniku gde je bila tišina i još niko nije naišao.

Ja se raspričao, a ne govorim ti najvažnije. Boris mi je rekao, da je Veliki morao prihvatiti opasniju italijansko – špansku liniju. Znaš da nije hteo, dokle god je išla naša Iračka veza. Ali, sad je morao da kaže Muji da zove svoje ljude u Bosni i da pomalo nabavlja preko njih, dok se ne vidi cela situacija. Boris, sa svojim bugarima i turcima, sve je slabiji - sve teže direktno dobijaju od njihove indijske veze. Pucaju iračani, da li je i to iz Indije ko će ga znati. Kineze i Ruse da ne spominjemo.

Saša je uhvatio Lili za ruku, dotakao Adama za mišicu i krenuo sa njima u neosvetljeni deo hodnika. Dok su išli pravo nešto se i videlo, ali kad su zaokrenuli desno, Saša je osvetlio sa svojim mobilnim telefonom sve dok nisu došli do samog zida na kraju. Tu su se nalazila neka velika alarmna kancelarijska metalna siva vrata. Na sredini je bila istaknuta tabla sa nazivom firme.

Lili, gde ti je ključ? upita je Saša -Daj ga.

Lili ga ukočeno, iznenađeno pogleda.

Nemamo drugog rešenja. Ne možeš sa nama ići. Mi moramo trčati odavde, jer posle deset policija u civilu kreće u dejstvo po Vaci ulici – posmatra, prati, legitimise. Oko jedanaest stižu i uniforme. Nemoj me tako gledati. Nesmem te u ovo doba pustiti samu da ideš u stan. Nema šanse, jako je opasno za samu žensku u ovo doba da prođe Vaci ulicom skroz do kraja, do tramvaja. Pecaju „bičkaši“.

Znaš šta je to? Bička je turska reč bičak i znači nož. To su oni koji nose britve. Ovde ih nose u čizmama sa strane ili u debelim čarapama. Idu u grupama, ali se rasporede, da niko ne primeti dok sami šećkaju i pecaju. Upamti to za svagda. U Vaci utca je to zakon posle deset, zato je za Peštance zaobilaznica u to doba. Ovde su sad samo stranci i oni koji neznaju, pa je policiji lakše.

Ti ćeš ući u kancelariju i zaključati se. Sastavi dve velike fotelje i lepo legni da spavaš. Ako sve obavimo brzo, ja ću se, naravno bez robe, sa mojom važećom legitimacijom i papirima u džepu, vratiti se i šifrovano ti kucati, pa ćeš me pustiti.

Kako ću te čuti, kad spavam? zavapi Lili.

Pozvaću te na telefon, nema veze. Ti spavaj mirno, ne boj se, ja ću se snaći kad stignem. Ako ne stignem, ti si na vreme i pre vremena stigla ujutru na posao. Niko te ne kontroliše, nema ti gazde, ti sve moraš sama raditi - ti si i spremačica i kurirka i kafekuvarka i sekretarica i finansijska službenica i komercijalista i pomoćnik direktora - šta imaš da se sekiraš kad primaš deset plata. Da, Adame, tako je to kod novih biznismena, što da ne, kad im se može. Kad imaju svoje drage prijatelje inspektore ili političare, ili najčešće obadva. I još im rade neprijavljeni, na crno, pa kad ih ovi polismeni upecaju ko nas, oni će najebati gore od nas. Prvo u zatvor i kazne, a onda izbacivanje iz države i zabrana ulaska deset godina. A pitam se, kako će ih pustiti u jedanaestoj, baš mogu zamisliti.

Daj ključ draga Lili, da brzo svi popijemo po čašu vode i da bežimo.

Saša brzo otključa vrata, njih dvojica ko strele potrčaše do česme i već u drugom momentu, preko vrata u hodnik. Lili je brzo zaključala vrata. Ključ je ostavila u bravi. Navukla popreko reze (metalnu šipku sredinom vrata) i onda zamišljeno i ona krenula do sudopere, da popije čašu vode. Toliko je bila žedna, da je odmah popila dve. Mehanički je krenula prema foteljama, povukla jednu bliže drugoj. Otišla u kupatilo i kad se sredila, donela peškire za jastuk. Uzela svoj veliki džemper iz ormana i spemila ga sebi za pokrivač. Sva je svetla pogasila, jer joj je u kancelariju ulazilo svetlo preko velikih prozora na jednom zidu. Sela je na fotelju, ali se nije dugo dvoumila. Umor ju je do kraja savladao. Ispružila se, namestila, pokrila i već u drugom momentu zaspala.

Mirno je spavala do zore. Onda se trgla, pogledala na sat, okrenula na drugu stranu i nastavila da spava do jutra. Bilo je rano, šest sati kad je ustala. Osećala se odmorno i to ju je umirilo u toj celoj situaciji. Brinula je za Sašu, prekontrolisala sve telefone, poziva od njega nije bilo.

Da bi se smirila, prvo je popila čašu vode i skuvala kafu. Onda je pogledala dnevni raspored obaveza i sela za sto. Kao jedini zaposleni veletrgovinskog odnosno spoljnotrgovinskog preduzeća - uzela je da uradi administrativne, finansijske i komercijalne poslove za taj dan. Te službeničke poslove je uvek žurila da uradi odmah ujutro - jer je kasnije kretala dinamika telefonskih i ličnih kontakata, davanja i primanja ponuda, ugovaranja poslova i zajednički rad sa ovlašćenim računovođom preduzeća. Gazda je iz Srbije dolazio po potrebi, ali najmanje jednom nedeljno.

Zadubila se u rad i nije ni primetila kako je vreme proletelo i prošlo celo pre podne. Trgla se tek na telefonski poziv. Dala je samo neku kratku informaciju i brzo nastavila započetu dokumentaciju za banku. Bila je u obavezi da tamo ode i obavi neke finansijske transakcije. Taman je pristavila drugu kafu i počela da se sprema za odlazak, kada je čula poznato šifrovano kucanje na vratima.

Uzbuđeno je skočila do njih i otključala, pa otvorila. Sašino blede umorno lice ju je gledalo, ona je širom otvorila vrata da on prođe unutra. Prošao je pored nje i strovalio se na jednu fotelju. Ona je brzo zaključala i otrčala po čašu vode. Ispio ju je u dahu. Ona je trknula i po drugu i brzo zakuvala kafu. Sela je na drugu fotelju, gledala ga dok je željno pije. Polako je dolazio k sebi. Ona mu je dodala još vode.

Nisam celu noć ni seo. Samo smo išli gore-dole. Crko sam od umora. Šta ti sad imaš da radiš? Jel ti smetam? Treba neko da dođe? Neće valjda gazda danas stići? Pitao je Saša jedno za drugim.

Ne sekiraj se. Danas je miran dan. Niko ne treba da dođe. Ja treba da idem u banku, za to će mi trebati dva – tri sata. Ti se sredi u kupatilu i legni. Mogu ti reći, ove fotelje su ko neki kauč.

Saša ju je sa olakšanjem pogledao. Ona mu je stavila peškire i džemper na fotelje, uzela spremljenu dokumentaciju i krenula u banku. Vratila se tek posle tri sata. Saša je spavao, ali se odmah probudio.

Šta još ti imaš da uradiš danas? - upita on

Ne moram ništa, sve mogu sutra, čak i prekosutra, ako je neka frka. Šta si mislio?

Sa Mujom smo dogovorili sastanak u bašti na obali Dunava između četiri i pet. On je rekao da stiže najkasnije u pet i da će nas voditi negde na ručak.

Koga nas? Misliš tebe i mene, ili? - upita ga Lili.

Danas ćeš upoznati našeg Muju! On je naš zaštitnik i stariji drugarčina, pravi drugarčina videćeš. Doći će i Boris i Adam, sa njima si se juče samo videla, niste se uopšte ni upoznali. Ajde obavi što treba, pa da krećemo. Već je pola četiri, treba da požurimo. Usput, Saša joj je objasnio neke stvari:

Idemo u jako poznatu restoran baštu - Hungarikum - na obali Dunava, koja radi dan i noć. Na fenomenalnom je mestu. Ima pristup sa Dunava, sa glavnog bulevara, iz sporednih ulica i iz obližnjeg parka koji ima izlaz u više pravaca. Razumeš? Fenomenalno usred Pešte! Drže ga neki mafijaši. Formalno je gazda neki stariji mađar iz Budimpešte, poznati poslovni čovek povezan sa glavnim političarima.

Iza forme je grupa mlađih ljudi iz svih krajeva bivše Juge, znaš već. Ima ih i iz Kosova i Makedonije, a ne samo iz Crne Gore, Bosne, Hrvatske i Srbije. Jedino ih izgleda iz

Slovenije nema, ali ko će ga znati? Svi su oni ovde velika braća, jer valjaju veliku lovu - od ukradenih automobila, droge, nafte, cuge do... sve može. Neznam ko je od njih glavni, koga oni šifrovano zovu Veliki. Ali, meni se čini da je neki bosanac, to sam shvatio po nekim detaljima, možda grešim – nekako mi moja intuicija to govori. Znam ponešto i iz onog vremena u Legiji Tamo sam dobro prostudirao ljude. . Ne bi im Mujo bio čovek od poverenja.

Kad su stigli, Mujo je na svoj neposredan način, odmah skočio od stola i pritrčao im sa širokim osmehom. Saša je predstavio Lili. Mujo je, kad mu je ona pružila ruku, prihvatio u svoj stisak i poljubio je u obraze tri puta.

Oooo moj haveru! Naš jedini ženski haveru ovde! - uzvikivao je on, srećno je gledajući

Ona je nehотиčno razrogačila oči i zbunjenim poluosmehom ga gledala sa čudjenjem.

A joj, ti nisi naša Sarajka! - uzviknu on.

Ti ne znaš naš žargon, naše sarajevske izraze - mi drugari smo tamo svi haveri. To je u stvari stara jevrejska reč - oni su je doneli u Sarajevo. Kod nas su došli jevreji još u stara vremena, valjda u Srednjem veku, u njihovoj bežaniji. Od onda je krenula ta reč, svidela se narodu, ko će ga znati. Naša je. Ali, ja sam se baš iznenadio i začudio, kad sam je i ovde u Pešti čuo. Drugari je međusobno koriste, a kažu da je govore i po Evropi. Dobro, draga moja i naša lepa prijateljice, naša haverka, ajde ti sedi ovde na čelo stola, da te svi gledamo hahaha.

Mujo joj namesti stolicu i Lili sedne. Svi su se nasmejali, bila je jedna sasvim opuštена atmosfera u oktobarskom toplom sunčanom danu. Sedeli su za velikim stolom uz samu baštensku ogradu. Sa Dunava je pirkao vetrić i donosio im svež vazduh, pored jakog mirisa roštilja i gulaša.

Lili je bila odmorna i raspoložena, želela je da se što pre uklopi u društvo. Osećala se kao kod kuće jer ju je Mujo podsetio na domaći sistem zafrkancije i međusobne šale. Kako je Mujo dalje nastavio svoje šale, odmah je uskočio Boris a onda i Adam, jedino Saša nije držao korak sa njima, nije umeo.

Mujo je bio najstariji od njih. Srednje visine, vitak, mišićav, sportski tip. Imao je moderno duže ošišanu smeđu kosu, duguljasto preplanulo lice, smeđe oči, malo duži nos, tanja usta iz kojih je neprestano visila cigareta u uglu. Mogao je imati između četrdesetpet i pedeset godina. U dobro skrojenom elegantnom smeđem kompletu delovao je opušteno, kako inače deluju uspešni poslovni ljudi njegovih godina.

Boris je od njih svih bio najviši i najlepši. Lili se naježila od pogleda na njega. Podsetio ju je na jednu njenu simpatiju iz mladosti. Kao da mu je bio rođeni brat. I njegovo ovalno lepo izvajano ružičasto lice, i gusta tamnosmeđa kosa, i velike plave oči sa gustim trepavicama i izvajanim obrvama, i pravilan nos, i lepa usta sa zubima

ko biserima - sve je bilo isto. Odudarao je od svih, izazivao pažnju - pored lepote, jer je on bio obučen kao da je maneken, sa najmodernije složenim bojama i stilom, od košulje do cipela. Mogli su misliti o njemu da je ili maneken ili glumac u najboljim godinama, negde iznad četrdeset.

Dok su oni sa šale prešli na tiši ozbiljan razgovor, Lili je iznenada osetila neki paničan strah:

Jao, samo to ne, ne smem nikako! Jao Bože moj, sačuvaj me! Samo mi još to fali, da se zaljubim u njega! Nesmem ga gledati, moram se koncentrisati, nonstop kontrolisati. Nesme ništa osetiti ni primetiti, ni on, ni niko. Ni u ludilu! Ti više nisi normalna, ludačo jedna luda! Baš ti je posle svega, ovde potrebna jedna ljubavna veza! Pa jedva si se od Nikole izlečila! Hm, pitanje? Zato sam i tako abnormalan i luda što se nisam izlečila. Da sam normalna, takve gluposti mi ne bi ni u bunilu pale ovde napamet.

Nazdravlje, haverka! - uzviknuo je Mujo i podigao svoju čašu piva.

Ona se trгла i brzo podigla svoju čašu martinija. Svi su joj raspoloženo uzvratili.

Mujo je mahnulo nekim krupnim crnim preplanulim mišićavim muškarcima srednje visine, koji su stajali kod šanka. Oni su se osmehnuli i njih trojica su prišli stolu, noseći svoje čaše piva. Bilo je mesta, seli su uz Muju, koji im je predstavio celo društvo. Nazdravili su jedno drugom. Pošto je Mujo na mađarskom počeo tiho da razgovara sa njima, oni su se posebno zabavili.

Ja sam Adam iz Beograda, noćas se nismo čestito uspeli ni pogledati - predstavi se Lili lepo građen visok crni mladić - koji je dotle ćutao. Pogledao ju je velikim crnim očima i nasmešio joj se.

Lili je uzvratila osmeh i zamišljeno upitno ponovila njegovo ime: Adam?

Pitaj ga, gde mu je Eva hahahah - upade Saša i nastavi da govori:

Ovde, naravno u Pešti, zapravo u jednoj staroj uličici na drugom kraju grada. Divne stare lipe mirišu kad cvetaju - baš ko kod nas u Novom Sadu u Zmaj Jovinoj ulici! Sama romantika nema šta, jer lipe baš sad cvetaju.

Boris, kao i uvek veselo, upade Saši u reč:

Idemo tamo! Lep je sunčan dan, možemo sedeti na dvorištu!

Trojica muškaraca su upravo ustali, mahnuli im i pošli. Mujo ga je čuo i uzviknuo:

To ti je super ideja Boris! I da tamo pečemo roštilj! Hajde Adame, vodi nas!

Krenuli su prema tramvajskoj stanici. Prvo su usput svratili u jednu mesaru, gde je Mujo nakupovao nekoliko kilograma mesa za roštilj, za gulaš i za supu. Dok je on bio unutra, Adam je pozvao svoju devojkicu i rekao joj da zapali ugalj na roštilju, jer mi stižemo. Tramvaj ih je odvezao blizu kuće. Tu su kupili raznog pića i tako natovareni stigli.

Adamova Eva ih je čekala u kapiji svoje prizemne, starinskim panonskim stilom građene porodične kuće, koja je imala veliko ograđeno dvorište i voćnjak sa baštom. U to predvečerje, sve je delovalo veoma romantično zajedno sa mirnom ulicom, obraslom lipama u punom cvatu.

Eva je bila simpatična, malo punačka niža plavuša. Izgledala je kao mađarice na reklamama – tako se slatko smejala i bila neposredna i prijazna. Celo društvo ju je sa velikom radošću pozdravilo i odmah krenulo u akciju, jer su u međuvremenu već ogladneli. Naravno, oko roštilja se nije moglo bez pića. Trebalo je i meso malo zalivati, da se bolje ispeče. Oni su već tako polupijani kakvi su došli, prešli na kratka pića. Točila se rakija svih vrsta, od kajsije, šljive, loze, kruške, trešnje, dunje, duda, borovih iglica i ko zna još od čega.

Nju su svi sem Lili poznavali, a pošto je Lili govorila mađarski, njih dve su u tako opuštenoj atmosferi vrlo brzo uspostavile blizak kontakt. Posebno još i zahvaljujući kajsijevači, koju im je Eva natočila. Muškarci su se bavili oko izgrađenog velikog roštilja u kraju dvorišta, a njih dve su se na klupicu ispod verande kuće.

Eva je bila razgovorljiva devojkica. Imala je 33 godine, kao njen Adam. Bili su lep i srećan par. Lili ju je radoznalo slušala, jer je imala interesantnu životnu priču, koju je umela vrlo znalački kratko i jasno da ispriča. Bila je u nevenčanoj bračnoj vezi sa deset godina starijim muškarcem, nisu imali dece. Ona se beznadežno zaljubila u njega pred kraj srednje škole. Roditelji su joj bili očajni, bila im je jedinica. Plakali su od tuge i zbog sramote, zbog toga su se i razboleli, ubrzo umrli. Sad ona tuguje i plaće za njima, objasnila je ona Lili. Ima užasnu grižu savesti od koje nezna kad će se osloboditi. Velika ljubav joj je propala, ona se sama vratila u roditeljsku kuću. Jedva se snašla u toj situaciji, odlazila je na lečenje kod psihologa. Spaslo ju je, što joj je partner ostavio dosta novaca pre nego što je pobegao u Ameriku sa nekom mlađom ženskom. I što nije bila bez posla, i danas to radi. Ona je knjigovođa. To je rutinski posao koji ne stvara posebno opterećenje i brige. Odradiš ga kako treba i mirno ideš kući.

Adam i ona su naleteli jedno na drugo u nekom disko klubu, gde su je odvele drugarice. Doslovno su se sudarili u mraku. On visok, ona niska, neki su je gurnuli, on se probijao do šanka – i eto. Upoznali se, počeli se družiti i već je prošla cela godina njihove srećne veze. Sva je sijala u licu dok je govorila:

Jako sam srećna sa Adamom. Konačno sam spoznala pravu ljubav. On je mlad, pun života, moj vršnjak, a ne izživljeni matersan koji ima love i zna da okreće mlade devojkice oko prsta. Takav mi više u životu ne bi trebao, ni da mi plate milione.

Nažalost, platila sam veliku školu. Znaš, kad se setim, taj moj bivši nije nikakav tip spram Adama, a još je i mator. Adam je lepo građen, višlji, ima lepu crnu kosu i velike crne oči, puna, tako senzualna usta i tako se lepo ljubi. Sa onim Viktorom sam se jedva i ljubila, on je bio jedan skroz flegmatičan tip. Interesovao ga je seks i čao, gotovo, idemo dalje.

Lili se zamišljeno smeškala i pošto su otpile gutljaj izvanredne kajsijeveče, progovorila je:

Znaš Eva, prosto je neverovatno. Mi smo prošle sličnu životnu priču od svoje mladosti do danas. Ja sam imala sedam godina starijeg, bolesno ljubomornog muža. Isto nemam decu. Sva sreća, nije li tako? On je sad u Australiji. Da je ostao, ubio bi me.

Šta govoriš? Hteo da te ubije! Jao sirotice Lili! – Eva skoči sa stolice, zgrabi Lili i povuče u svoj čvrst zagrljaj. Poljubila je u oba obraza. Lili joj je sva potresena i dirnuta, uzvratila sa velikom toplinom. Onda su se pogledale dubokim, iskrenim pogledom. Od tog časa postale su prave prijateljice.

Dok se to sa njima dešavalo, nisu bile svesne, da su skrenule pažnju muškaraca na sebe, da su ih oni počeli radoznalo posmatrati.

Šta je ovo, vi ste se već napile? -povika veselo polupijani Saša i pritrča do njih.

Ma ne - reče Lili - nekog smešnog događaja smo se setile – koji je bio u mađarskoj seriji! To sam i ja kući gledala - nastavila je Lili i zaverenički namignula Evi, koja ništa nije razumela.

Saša se okrenu i potrči natrag prema roštilju da pomogne.

Dotle je Lili objasnila Evi šta mu je rekla. Njih dve se skoro nisu raspukle od smeha i na kraju zasmejale celo muško društvo do te mere, da zamalo Mujo nije ispustio svoju natovarenu tacnu. Nekako su uspeali da se svi uguraju oko stola usred dvorišta i da se zaborave u uživanju, dok su gladni prosto navalili da jedu.

Sumrak je počeo padati, na nebu se pojavio pun mesec u daljini. Oni su jeli u tišini, oko njih se širio fini miris pečenog mesa i raznog korišćenog začina. Tek kad su se dobro zasitili, setili su se vina i špricera, počeli da se kucaju čašama. Eva i Lili su opet bili izuzetak – one su sebi napravile bambus od crnog domaćeg vina i strane original koka kole. Muškarci su im se rugali, a one im prkosile, kucale se svojim čašama i namigivale jedna drugoj. Na kraju su svi zajedno pucali od smeha.

Moramo ovamo češće dolaziti! Ovde nam je kao nekad kod kuće! - počeo je uzvikivati Mujo. Dobio je oduševljen aplauz uz viku: Hoćemo!

Saša je iznenada skočio i utrčao u kuću. Vratio se sa gitarom u ruci, seo kod jedne velike voćke na panj i počeo da svira. Počela je da se širi svima njima poznata omiljena evergrin melodija „La Paloma“. Eva je skočila i dotrčala do njega. Zapevala je svojim divnim glasom. Dok su nekoliko taktova otpevali ona i Saša u duetu, polako im je počeo prilaziti i Adam. Oni su stali i veselo mu se nasmejali. Saša je ustao i pružio mu njegovu gitaru. Ostavio ih je tamo, a on se vratio kod stola i brzo popio malo špricera.

Eva je pomilovala i poljubila svog dragog, pa mu počela šaputati šta da svira. Bila je to jedna divna melodija, mađarski evergrin šlager koji je Eva izvanredno osećajno otpevala. Onda je i ona brzo dotrčala do stola i počela da pije svoj bambus. Adam je nastavio da svira. Mujo mu je tražio Frenk Sinatrinog „Stranac u noći“ koji je Adam divno svirao i pevao – bila je njegova pesma. Svi su ga zaneseno slušali - ta ih je muzika uozbiljila i svakog od njih odvela negde daleko.

Adam je instiktivno počeo opet da svira i tako polako vratio ljude u stvarnost. Krenuo je u življe taktove i počeo da peva poznatu stvar Vlade Kalembera „Vino na usnama“ koju su svi prihvatili sa oduševljenjem, jer ih je podsetila na stara dobra vremena, na ljubav i more... - vino na usnama, nek noćas čuje se pesma do Jadrana, vino na usnama, nek noćas znaju svi da si me opila...

Kada je Adam krenuo u neke druge taktove, Saša je skočio i počeo da ga moli da odpeva neke svoje lepe kompozicije. Adam je prihvatio i sa Sašom u duetu otpevao nekoliko stvari. Onda se Saša iznenada nečega setio, kada je pogledao u Lili. Zamolio je Adama za njegovu poetsku pesmu koju je ispevao o ljubavi Žarka i Marije. Adam se malo začudio, ali kad je čuo da to Lili želi da čuje, sa osmehom je prihvatio. Saša je otišao do Lili, da joj kaže. Adam je počeo:

Mare i Žare

Ne

Žare i Mare

Da

Mare i Žare

Idu putem

Svojim putem

Ne

Susreću se

Da

Sastaju se

Raskrsnice

Putevi

Raskrsnice

Svoji putevi

Da

Raskrsnice

Levo Desno

Pravo Krivo

Da

Ima pravo

Put pravo

Idu pravo

Kada je Adam završio, nije im dao priliku za komentar. Udario je u neki mađarski čardaš, Eva je u momentu skočila i plešući do njega, zapevala koliko ju je glas nosio. Svi su se smejali , čak pokušali da i oni pevaju lalalala...dok su udarali o sto svojim rukama.

Iznenada je zazvonio nečiji mobilni telefon i prekinuo ih u najvećem veselju. Mujo se trgo, njega su zvali.

Mi ovde tako opušteni, ko penzioneri hahaha.... reče Mujo i uključi svoj telefon.

Brzo je završio razgovor. U momentu se uozbiljio i smrko.

Ja krećem. Boris ti ideš samnom. Saša i ti Adame - čekam vas u pola noći, znate gde.

Za nekoliko minuta oni su se oprostili i nestali. Saša i Adam su se nešto dogovarali nasred dvorišta, pa je Adam na mađarskom Evi počeo da objašnjava, kako su im iskrsele neke iznenadne poslovne obaveze. Lili je zamišljeno gledala Sašu. On joj je skrivajući se od Eve namignuo i napravio grimasu, dao znak. Shvatila je, da treba ćutati. Videla je na njemu da je jako zabrinut.

Mi ćemo sa Sašom malo prileći i odmoriti u mojoj sobi, jer posle kasno imamo nekog posla u gradu. – govorio je Adam. – Vas dve operite sudove i sredite ovaj džumbus. Onda gledajte televiziju, pričajte, zabavite se. Neka Lili ostane da spava kod tebe. Sutra je ionako subota, ne radite ni ti, ni ona. Kad se vratimo, napravićemo neki lep subotnji program.

Eva ga je radosno pogledala i srećno zagrlila Lili. Sve se nastavilo kako je Adam rekao. Njih dve su već u deset – umorne i polupijane duboko zaspale.

Saša i Adam su uvirili kod njih, ugasili televizor i svetlo. Vratili su se u sobu. Morali su raščistiti sve dileme i dogovoriti svoj nastup, koji ih je čekao kod Muje u ponoć. Bili su veoma uzbuđeni i zabrinuti zbog novih momenata koji su iskrslili.

Gde su nam pare? - upita nervozno Saša - rekao si da se ne sekiram, da ćeš ih danas dobiti.

Sad ćemo ići do njih, poslali su mi poruku da dođem.

Siguran si, da imaju lovu? Juče si im uzeo sve što su imali. A gde su oni drugi što si ih čekao? Šta je sa njima? Kad će ti oni vratiti dug? Nemamo vremena za gubljenje, pogledaj koliko je sati. Adame, čuješ li šta ti govorim? Mujo nas tretira kao par, za njega smo mi kompanija, njega ne interesuje ko je kriv. Njega se ne tiče, ne interesuje ga. On nema više vremena za zajebanciju sa nama. Jesi li ti njega razumeo? On Velikom noćas mora položiti pare! Ne sme mu ostati nikakav dug! Gotovo je!

Adam ga je zamišljano, bez reči gledao. Saša je još vatrenije nastavio:

Veliki mu je rekao, da su krenuli u novi posao. Stare linije ostaju, to je naša tajna, to ovi novi ni u ludilu nesmeju saznati. Ali, vidiš i sam da su sve kilavije i nesigurnije, na njih ne smemo više ozbiljno računati. One će biti rezerva. Daj Bože! Veliki je napravio vezu na talijansko- španskoj liniji, znaš da oni valjaju iz Južne Amerike i da su postali glavni. To je Mujina linija, tu nema dileme. Ali, on stalno računa na Borisa – jer je Boris živeo u Rimu, jer zna italijanski. Nema veze što su njega turci i ta linija našli tamo. On sa njima ostaje glavni ko i do sada, i tajno radi. Ali, bez Borisa ne

mogu ni Mujo ni Veliki, zato ga sad uključuju i u ovu novu liniju. Ima iskustvo, govori italijanski, engleski, nemački, bugarski, ruski, školovan čovek a ne ko mi dopola, ili ko oni ostali, ni toliko. Boris može da otputuje u Rim, u Španiju i gde treba. On deluje kao uspešan poslovni čovek, gospodin, ne izaziva sumnju.

Ali ne zna francuski i nije bio u Legiji stranaca, ko ti! - uzviknu očajno Adam. – Žarko se začudio kad sam mu to reko. Čudi se, kako tvoje veze Veliki više ne koristi, kako te do sada nije više uključio?

Saši je prešla senka preko lica, a onda polako zamišljeno reko:

Znaš zašto Adame? Zato što sam ja drogeraš ko i ti. Isti smo.

Kad nas spopadne kriza, gotovi smo! Onda nam se jebe za poso, za sve! Znaš i sam, nemoj me tako blesavo gledati! Upoznali smo se po novosadskoj preporuci. Ja sam tamo valjao i morao sam pobeći pre tri godine. Doneo sam im turu i položio iz cuga.

Ali, oni nisu znali koliki sam ja zavisnik. Mislili su, tek malo tu i tamo, čisto zadovoljstva radi. Naravno, zato da znaju isprobati i proceniti robu, kako bi inače kupovali. Ali, nisu ludi da budu drogoši - ko ti i ja! Oni nisu slabići, imaju čvrst karakter.

Kad sam usro stvar, bilo je grozno – da nije bilo Muje, ja danas ne bi bio živ! Neznam zašto, sažalio se na mene i uzeo me u svoju grupu. Tako sam još i danas živ, tu sam, on me štiti i ima poverenja u mene. Mujo je od onda za mene zakon. Kako mi kaže tako radim. Dogovorili smo se, da mu moram poslati poruku kad sam u krizi. On momentalno reaguje – ili se vidimo ili mi pošalje nekoga da mi da turu.

Slušaj Saša, jel bi ti mogo negde nabaviti još sto maraka? –progovori Adam očajnim glasom-

Od Eve sam izvuko sve što je od onog njenog tipa dobila u banci. Sve mi je izvadila i dala. Sada nam je ostala jedino njena platica. Ja ću sutra sigurno izvući od onih mojih, danas smo zbog ovog programa izgubili vreme. Ja ću probati da ih uvijam, ali ako su već otišli u disco, a vidiš koliko je sati, onda sam najebo načisto.

Šta kažeš? Pa ti danas nisi sve tvoje prodo? Ja sam razumeo da si ostao bez robe. Ostala ti roba? Šta mašeš? Znači, to su ti neki stari dužnici? Još i to si dužan? Najebali smo!

Njima sam uvek davao, oni su moji provereni klijenti. Ali, nemaju uvek kintu u momentu.

Čekaj! Moram nešto! Sad ću da zovem onog mog mađara iz komšiluka, taj mi je ko drugarčina, toliko me obožava. Mi pričamo na engleskom i već smo više puta prošetali zajedno u gradu. On je taj koji mi je bio paravan, kad sam zadnji put maznuo odelo u robnoj kući!

Halo Atila, ajd da se vidimo! Dodji bliže, to mi je daleko. Super! Vidimo se za petnaest minuta.

Njih dvojica su istrčali ko strele iz kuće i jurili do tramvajske stanice. Uskočili su u prazan tramvaj, tu je bila zadnja stanica. Nisu čestito ni došli do daha na stolici, tramvaj je već krenuo. Sa olakšanjem su se pogledali i zablenu u mrak. Stigli su do dogovorenog mesta, iskočili iz tramvaja i žurnim koracima nastavili dalje. Mladić je oslonjen o zid zgrade već stajao i čekao ih.

Bio je student završne godine mašinskog fakulteta, spremao se za rad u Evropi. Bio je visok, mršav i bled, obučen u zelenu vojničku jaknu i farmerke, na glavi sa crnom kapom. Kad ih je primetio, nečujno je u svojim patikama potrčao prema njima. Pozdravili su se velikim osmehom, Saša ga je zagrlio i opet mu se zahvalio, za zadnji podvig u robnoj kući. Rekao mu je, da će drugi put Atili nabaviti novu zimsku jaknu. Mladić ga malo zbunjeno sa osmehom pogleda. Iz unutrašnjeg džepa je izvadio pedeset maraka i pružio ih Saši. Saša uzme pare u ruku, a Adam istog momenta turi mladiću paketiće. On ih brzo stavi u džep, lepo ih pozdravi i za tili čas nestane iza ćoška.

Saša i Adam su ostali da stoje. Nisu znali šta će. Prošlo je deset sati Odjedanput se Saša uhvati za glavu.

– Čekaj! - reče on - koliko je sati - i brzo pogleda. –probaću nešto - pa brzo počne da kuca broj na svom mobilnom. Čulo se zvono. Dugo je zvonilo i zvonilo, Saša je već počeo da gubi nadu, on i Adam su se beznadežno pogledali. Kad, javi se ženski glas: Halo, halo...

Helo draga. Saša je tu. Izvini što te tako kasno zovem. Nešto sam jako usamljen, voleo bih da te vidim. Da te zagrlim i poljubim. Ajd izađi u kafić, lepo je večer, petak je, sutra se ne radi. Tu sam blizu tvoje kuće, ajd dođi brzo. Imam za tebe dezert, pa te vodim i na piće. Lepo ćemo popiti pićence ko prošli put, samo požuri. Požuri, otići ću, ako ne požuriš. - govorio joj je Saša medenim glasom.

Adam ga je samo razrogačenim očima gledao i slušao. Saša je sa srećnim osmehom na licu strpao telefon u džep i krenuo da šeta, Adam pored njega bez reči. Saša progovori:

Znaš ko je to? Jedna super riba koja se počela meni nabacivati pre dva, tri mesec a u jednom disco klubu. Ja sam tamo uleteo da se sklonim i ona mi je super ispala, ko naručena. Bila je cuga i gledala me, kad sam se približio, sa osmehom mi se bacila u

zagrljaj. Uvijala se oko mene, ljubila me. Otpratio sam je do kuće, kod nje sam spavao. Ona je bila cuga, nije znala za sebe, samo smo se strovalili na krevet i spavali do ujutro. Meni je ispalo super, bio sam crknut od umora, dve noći nisam spavao.

Kad se probudila, mislila je da smo se tucali, pa je odmah htela da nastavi. Jedva sam se izvuko. Dogovorili smo nastavak uveče. Posle smo se sreli više puta i ja saznao da je na heroinu. Rekla je da to koristi kad je kod kuće i kad je uhvati panika zbog posla. Ona je advokatica. Zbog nekog procesa duže vreme joj prete neki gangsteri. Nabavio sam joj robu, dobro je platila i još me častila, da imam za sebe para. Želi da joj budem ljubavnik. Obećao sam joj. Videćeš dobra je ženska, ima tridesetpet godina. Od učenja nije stigla ni da se zabavlja, ni da se uda, drugarice joj otišle da žive u inostranstvu. Sad je u panici zbog posla, usamljena, željna ljubavi. Ja sam joj izgleda tip, jer i trezna sve isto priča.

Zanemario sam je otkad je Lili pre mesec dana stigla. Imao sam obaveze da joj pomognem, pa sam kod moje advokaticice Rože retko stizao. Moram to sad popraviti, ne smem je izgubiti. Ne samo zbog posla, nego inače. Ona je fina, nežna, velikodušna, sa njom se čovek može dogovoriti. Vidiš, rekao sam joj da me ne zove, da izbegava i poruke, jer je sve opasno – i ona se nije javljala. Da se javila, ne bi ovoliko zaboravio na nju, već više od dve nedelje. Ili se uvredila?

Jebiga, ona je poželjna, može naći i robu i seks i bez mene. Nisam bio fer, zaboravio sam gangstere, e jebiga. – govorio je Saša dok su je čekali i nervozno šetali.

Hej, koliko je sati? Valjda me neće zajebati. Daj, idemo prema njoj. Zvoniću joj na interfon. Moram od nje uzeti lovu, mora nas spasiti, daćeš joj ovaj paket, sutra će dobiti svoj. Ona nije stipsa, a ima i para, nije joj problem.

Okrenuli su se i brzo krenuli u njenom pravcu. Vladala je tišina, bio je to mirniji stambeni deo grada. Oni su bili u patikama i požurili su napred, baš kad su izdaleka začuli kuckanje ženskih štiklica po asfaltu. Već u drugom trenutku pojavila se sitnija ženska figura u brzom hodu. Saša joj je potrčao u susret, Adam za njim.

Zgrabio ju je u zagrljaj, poljubio. Ona se srećno nasmejala, pa pružila Adamu ruku, upoznali su se. Tako utroje produžili su prema kafiću na glavnoj ulici u blizini. Saša joj je šapatom rekao da je bio u velikim problemima i mnogo joj se izvinjavao i zahvaljivao na razumevanju. Sada se popravila situacija. Adam je njegov drug, zato je došao sad sa njim jer je ispala situacija da ga ona upozna, jer oni zajedno rade. Kad bude neka potreba, Adam može u buduću da uskoči. To je zbog njihove zajedničke bezbednosti.

Evo sad Adam ima robu, a on će sutra imati njen heroin. Rekao joj je još da će ga doneti u stan, da će ostati kod nje celu noć. Brzo ju je opet poljubio kad je završio. Roža mu je srećno uzvratila poljubac i brzo iz džepa izvadivši sto maraka, stisnula mu

ih u ruku. Saša se izneđeno zagledao u nju i brzo namignuo Adamu, koji je u momentu pružio paketić Roži.

Onda je Saša brzo pogledao na sat. Bilo je pola dvanaest. Zgrabio je ponovo advokaticu u svoj čvrst zagrljaj i dok ju je ljubio, u panici je razmišljao šta sad da radi, a da sve sa njom ne pokvari. Računao je na njenu tolerantnost, nije imao kud. Okrenuo je prema njenoj kući i povukao u brzi hod. Šapatom joj rekao, da sa robom nesmeju u kafić u ovo doba. Ona je klimnula glavom. Tako su stigli do njene kapije, gde ju je Saša uz poljupce ugurao unutra. – Do sutra! – šapnuo joj.

Njih dvojica su potrčala koliko su ih noge nosile. Samo ih je trka mogla spasiti, da stignu do Muje na vreme. Od neočekivanog viška maraka u džepu, dobili su neverovatan polet i snagu, naprosto su leteli.

Eva i Lili su duboko spavale do ranog jutra. Raspoloženo i odmorno su se probudile, taman se da natenane popiju jutarnju kafu, kad je zazvonio telefon. Lili se trgla, to je bio njen mobilni. Bilo je sedam sati u subotu ujutro. Gazda joj se javio sa državne granice. Neočekivano je krenuo na put, zbog svojih poslovnih partnera. Lili je dobila nalog da sve pripremi za njihov doček i da računa na obaveze do kasno u noć. Nerasploženo je sve to objasnila Evi, koja se takođe odmah snuždila. Onda se setila Adamovih reči i rekla:

Ja sam se obradovala da nam se javljaju Adam i Saša, da nas zovu da se spremimo i idemo sa njima u provod - mogli bi na Margit siget – super je dan, tamo ima dobrog provoda uvek. Znaš šta, hoću da idem sa tobom! Da vidim gde radiš, da znam za svaki slučaj. Hoću sad i da ti pomognem, da zajedno brzo sve tamo spremimo, pa da onda sednemo i popijemo još jednu kafu. Nemoj me tako gledati, idem svakako, hoću da ti pomognem.

Lili nije imala kud, morala je prihvatiti. U suštini se i obradovala, jer joj se nikako nije išlo tamo. Znala je, da će morati da na večeri zabavlja gazdine goste, da trpi njihova udvaranja dok se oni sve više opijaju i banče. Uvek je tako u tim prilikama. Njih dve su se brzo spremile i posle pola sata, već su otključavale teška vrata od kancelarije. Unutra nije ništa bilo sređeno, jer su u trci sa Sašom, ostavili sve razbacano u velikom neredu. Lili je videvši to, počela Evi da se izvinjava, jer joj je baš bilo neprijatno. Eva joj je prišla i zagrlila je, potapšala je sa razumevanjem po ramenu.

Odmah su se dale na posao i za sat vremena se cela kancelarija sijala od čistoće, mirisala na svežinu. Lili je odahnula i pogledala na sat. Tek je bilo deset sati. Činilo joj se, da imaju još dobrih sat vremena, pa je pristavila kafu za njih dve. Taman su počele da je piju, kad se oglasilo zvono na vratima. Lili se iznenadjeno trgla i skočila sa stolice, pogledala prema vratima. Neko je ponovo zazvonio. Prišla je i upitala ko je. Bio je Gazda. Lili je zbunjeno otključala vrata i širom ih otvorila.

Ušla su trojica krupnih muškaraca u srednjim godinama. Jedan od njih je bio gazda Druga dvojica za Lili nepoznati ljudi. Ona nije imala kud, predstavila im je Evu kao svoju drugaricu rođenu peštanku. Kad je to čuo, gazda se baš obradovao. Veze u Budimpešti su bile najpoželjnija stvar. Posebno, kad je to jedna lepa mlada mađarica. Nije dolazilo u obzir, da ona pođe svojoj kući, pozvao ju je da se priključi celom programu, da bude njihov gost. Ispostavilo se, da je sa svojim prijateljima došao radi kupovine stanova. Oni su bili zainteresovani da kupe stanove u najužem centru, ko što je i sam Gazda imao svoj i koristio ga za kancelariju u kojoj su se konkretno baš nalazili.

Na početku su zajedno pili kafu i upoznawali se. Onda je počeo razgovor o konkretnim ponudama zbog kojih su stigli. Tražili su Evino mišljenje i savet. Lili je dotle pogledala ponude preko interneta i oni su i to uključili u svoj plan obilaska. Gazdini prijatelji su bili zgodni, nenametljivi muškarci u najboljim godinama i umeli da zainteresuju Evu. Ona se opustila i raspoloženo razgovarala sa njima na nekom lošem engleskom jeziku. Dotle se Lili dogovarala sa Gazdom o tekućem poslu i radnim obavezama. Oko dvanaest, oni su krenuli da obidu sve stanove. Dosta su se zadržali, jer je ponuda bila vrlo primamljiva, nisu znali da se opredele, morali su da razmisle.

Odlučili su se za pauzu i krenuli na ručak. Seli su u automobil i gazda je krenuo bulevarom, uključio se u kružni tok prema Dunavu, zaokrenuo prema obali i parkirao se na parkiralištu. Kad su izašli napolje, on im je raspoloženo ispruženom rukom pokazao jedan zelenilom oivičen restoran-baštu. Tamo ih je poveo i ušao sa njima unutra. Lili se ukočila. Za velikim stolom u ćošku pored ograde sedeli su Mujo, Boris, Saša, Adam i još neki ljudi. Nešto su se vatrenom gestikulacijom objašnjavali, njih nisu primetili. Na svu sreću, Gazdi je prišao konobar i kao starog dobrog prijatelja, pozdravio ga na srpskom. Pokazao im je jedno lepo zavučeno mesto ispod hlada lipe, na drugom kraju restorana. Lili je brzo uhvatila Evu ispod ruke i povukla je napred. Kod stola su sele jedna pored druge, leđima okrenute ulazu.

Ručak je bio prvoklasan, oni su bili raspoloženi i gladni. Kad su se najeli, uz špricere je krenula i šala. Njihov smeh je počeo odjekivati u polupraznom restoranu. Vikali su srpski kad su i prvi i drugi put pozvali konobara. Onda su njega nešto glasno počeli zapitkivati u vezi saobraćaja, pa im je on rekao, da će izaći sa njima na parkiralište i pokazati im. Tako je i bilo. Ustali su od stola i krenuli prema izlazu. Lili je odmah spazila, da ih Saša i celo njihovo društvo posmatra. Zgrabila je Evu za ruku, kako bi je dekoncentrisala, Eva je pogledala u nju a ona joj se unela u lice i nešto joj počela govoriti. Uspela je u svom naumu. Eva nije stigla da opazi društvo. Izašli su na parkiralište zajedno sa konobarom. Potom su krenuli. Gazda im je spremio iznenađenje.

Lili se nije dobro osećala. Pitala se, da li je dobro postupila. Šta ako joj zamere? Pa Saša zna da ona ima radne obaveze. Ali šta tu Eva radi? Pa šta, ostala je sama u kući. A da je Eva ugledala Adama onda bi bilo ko zna šta. To ju je umirilo, nije htela više da misli.

Gazda ih je poveo na čuveni Margit siget. Bilo je divno popodne, Eva se baš obradovala, zapljeskala je rukama ko malo dete od oduševljenja i još više oraspoložila već dobro raspoložene gazdine prijatelje, a i samog gazdu. Ona je širila oko sebe to svoje dobronamerno detinje oduševljenje i vrlo pozitivno uticala na sve njih, pa i na zabrinutu Lili. Proveli su tu celo popodne u šetnji i priči. Opet su tražili Evino mišljenje u vezi stanova i na kraju se odlučili - koje ponude će prihvatiti.

Lili je pozvala Agencije i oni su se vratili natrag u grad, da potpišu ugovore i kupe stanove. Kada su to obavili, ponovo su obišli oba stana. Jedan je bio vrlo blizu gazdinog, u paralelnoj ulici sa Vaci, kod čuvenog Hotela Kempinski. Drugi manji, nalazio se isto u blizini, dve ulice dalje, ali sa suprotne strane. Gazda je odmah izdao nalog - Lili je dobila obavezu da hitno organizuje prebacivanje dela nameštaja iz većeg stana u manji. Želeli su da taj vredni stilski nameštaj, koji su kupili zajedno sa stanom, bude lepo raspoređen u oba stana.

Eva je sa gazdinim prijateljima išla ispred njih i veselo razgovarala sa njima.

Lili je zabrinuto pogledala u Gazdu. Pošto on nije reagovao, ona je počela da govori ozbiljnim tonom: Kako mislite, da se ovakvi ogromni komadi nameštaja iznesu sa trećeg sprata preko uzanih hodnika dole na ulicu? Pa ne mogu da izađu ni kroz vrata stana. A kako sa ulice da se nose u drugi stan, kad je ovo pešačka zona, kad evo i mi sad idemo peške, kad ovde ne postoji dozvola za vozila?

Gazda ju je nezadovoljno, skoro besno pogledao i odbrusio joj:

Pa, nađite načina. Zato ste tu. Vaš je zadatak, da pronađete način, da nađete ko to ovde radi. Ja sam ovim ljudima dužnik, zato ovo sve radim. A vi radite kod mene.

Više nisu progovorili ni reč. Tako su stigli do kancelarije i svi skupa ušli unutra. Lili je bila užasno iznervirana i povređena. Osećala se poniženo, došla je u iskušenje, da da momentalni otkaz. Ipak se savladala, počela da im kuva kafu. Lili je na svoj spontani način i dalje nastavila da pravi dobru atmosferu. To je spasilo situaciju. Onda je Lili donela drugu odluku. Saopštila je, da Eva i ona imaju obaveze i moraju krenuti. U istom momentu, obratila se Lili na mađarskom i rekla joj – pokret, krećemo. Ona ju je samo pogledala, nasmešila se i ustala sa sedišta, prišla kod Lili, koja je stajala.

Posle prethodnog incidenta, Gazda je izgubio volju da je zadržava. Upravo na to je Lili računala. Iskoristila je situaciju, njih dve su se brzo sa osmesima pozdravile sa njima i za tili čas zatvorile velika vrata za sobom. Onda je zgrabila Evu za ruku i brzo pohitala sa njom na ulicu. Bilo je skoro devet sati. Lili se iznenada seti Sašinog upozorenja i bičkaša u Vaci ulici. Kako se setila, tako je počela da vuče Evu za ruku. Žurnim

koracima se sa njom zaputila u sporednu ulicu, pa odatle takoreći odjurila do tramvajske stanice u trećoj ulici. Tak tamo je stala, još uvek čvrsto držeći Evinu ruku. Pogledale su se. Videlo se, da Eva ništa ne shvata. Upitno ju je gledala bez reči.

Lili je grčevito razmišljala, nije znala šta da radi. Dvourila se, da li da šalje Saši poruku ili da ravno krene sa Evom kući. Odlučila se za ovo drugo i nikako ne puštajući Evinu ruku, udje u njihov tramvaj. Kada su sele na slobodna sedišta jedna pored druge, Eva joj se nasmešila. Lili je duboko udahнула i zavalila se u sedišta. Tako je sedela dok tramvaj nije stao. Tu ju je veselo Eva trglala za ruku. Sada je ona dohvatila čvrsto njenu ruku i do kuće je nije ispuštala. Kad su stigle, bilo je tek prošlo pola deset. Eva je otključala kapiju, ušle su unutra u dvorište. Na svoje veliko iznenađenje, primetili su svetlo na prozoru Sašine sobe. Eva je radosno potrčala u kuću. Dok je Lili polako ulazila, ona se već razočarano, bez reči vraćala. Tamo nikog nije bilo. Oni su zaboravili da ugase svetlo. Njih dve su se bez reči, umorno strovalile na kauč jedno pored druge. Tako su ostale sedeti svaka sa svojim mislima u polumraku, tako su i zaspale.

Probudile su se na neku strašnu viku. U Adamovoj sobi je bila neka velika svađa više muškaraca. Nisu im bili poznati ti glasovi, a od istovremenog urlanja, ništa nisu razumele. Eva je sva drhtala od straha. Lili ju je privila na sebe i čvrsto je zagrlila. Nisu se micale. Lili se koncentrisala i trudila da nešto razume. Vikali su na srpskom, psovali i pretili jedno drugom. Iznenada je zazvonio nečiji mobilni telefon. Odjedanput je nastao tajac. Onda se neko od njih tiho javio na poziv. Samo se čulo: da...da...da...

Onda se ništa nije čulo, sve dok iznenada Lili nije čula Sašin glas: moramo ići odmah, čekaju nas. Opet tišina. Pa opet Saša: nemamo izbora, doći će ovamo po nas, kažu tamo ćemo rešiti. Opet tišina. Pa opet samo Sašin glas: Ja idem. Neka me ubiju zbog vas. I vas će stići.

Onda je Lili čula da su se otvorila vrata od sobe i potom nečije korake, koji su prošli pored njihove sobe. Otvorila su se ulazna vrata kuće i taj neko je izašao kroz njih. Lili je bila sigurna da je to Saša. Uzbuđeno je čulila svoje uši i onda sa vidnim olakšanjem odahnula - ti neki nepoznati muškarci su krenuli za njim i svi izašli napolje. Nastala je mrtva tišina. Njih dve se od straha nisu micale. Ništa nisu proveravale, samo je Lili držeći Evu u svom čvrstom stisku, napeto nastavila da osluškuje. Ničega sem tišine nije bilo, dok je nije razbilo Evino dosta glasno disanje. Lili ju je lepo položila na kauč i pokrila je vunenom dekom.

Nije znala šta će sa sobom, nije imala mira. Prišla je sobnim vratima i pogledala kroz njihovo staklo. U predsoblju je bio polumrak, jer je izlazilo svetlo iz otvorene adamove sobe. Ona je svakako morala izaći, da zaključa ulazna kućna vrata i da ode do kupatila. Na dvorište i kapiju nije smela ni da pomisli. Stisla je zube i polako otvorila vrata. Stala je, pogledala levo – desno. Brzo je prešla na drugu stranu i stala u

vrata adamove sobe. Bila je prazna. Sa malo većom hrabrošću krenula je do kraja dugačkog predsoblja, da zatvori ulazna kućna vrata. Bila su do pola otvorena, kroz njih se video samo mrkli mrak dvorišta.

Ona se skoro približila do vrata, kad je pogled bacila prema pragu kod ulaza. Učinilo joj se, da tamo dole vidi nešto. Napravila je dva koraka, stigla do vrata i pogledala - zamalo nije vrisnula, kad je shvatila da dole vidi nečiju ljudsku ruku. Bez ikakvog razmišljanja, kao zanesena je krenula do praga u mrak. Kroz slabo svetlo iz sobe ona je ugledala ljudsko telo sa ispruženom rukom do praga. Ukočeno je zurila i sve bolje videla kad su joj se oči privikle na mrkli mrak. To je bio jedan visoki crni muškarac koji je tu ležao na stomaku. Lili je samo ko oduzeta zurila u to ispruženo bezživotno telo - i onda je vrisnula i utrčala u panici do Eve, počela je da je drma a kad se probudila, da je vuče napolje na ulaz u mrak. Tamo je sa njom stala i... i onda je Eva progledala u mraku i shvatila i počela da vrišti ko izbezumljena i...

Onda je Lili došla sebi od bunila i svom snagom povukla Evu unutra. Ona je prišla utičnicama za svetlo i upalila ih sve i unutra i napolju. Tada je prvo ušla u adamovu sobu i proverila da li je zatvoren prozor. Onda je otišla u kupatilo i proverila ga. Zatim u drugu sobu, u kuhinju i u ostavu. Nikog nije bilo. Tada je uhvatila Evu za ruku i povukla je sa sobom u sasvim osvetljeno dvorište. Adam je ležao u istoj pozi, kao u mraku. To je bio on.

Lili se sagla u čučanj, dotakla mu lice svojim rukama, Bilo je ledeno, nepomično. Nije znala šta da radi, u njoj se probudila neka nada, pomislila je da je možda samo nesvest, da treba da ga njih dve okrenu, da mu daju vode, da ga masiraju, da mu vide i previju ranu... počela je da mu bespomoćno šapuće, da ga zove po imenu, da mu govori u uho... Onda je u njoj iznenada proradila neka natčovečanska snaga i ona je počela da ga okreće... Istog momenta je priskočila i Eva koja je shvatila i njih dve su okrenule Adama na leđa... Onako sagnute nad njim - konačno su shvatile...

Onda su se polako pridigle, uhvatile se ispod ruke i tako stojeći zurile u njegovo blede lice... Nigde nisu videle nikakvu ranu, nigde nije bilo krvi... Iznenada se Eva počela tresti od jeze, Lili se uplašila i brzo ušla sa njom u kuću. Zatvorila je vrata i zaključala ih. Sva svetla su ostala da svetle svuda po kući i dvorištu. Ona je ušla u sobu sa Evom, legla sa njom zajedno na kauč i pokrila debelom vunenom dekom. Tako su bespomoćno ležale do jutra, nisu znale šta da rade.

Lili je bila očajna. Nije imala kome da se obrati. Sem Saše nikog ovde nije imala. Šta da radi? Nešto mora da uradi. Da nije čula kako je Saša otišao i šta je reko, ona bi sad morala njega da zove, pa Adam je njegov najbolji drug. Iznenada joj sine jedna misao, nije mogla da je se reši. U momentu je odlučila! Zgrabila je svoj mobilni i pritisnula gazdin broj. Zazvonio je, on se odmah javio. Panično mu je izdiktirala adresu i molila da njih trojica odmah dođu do njih. Rekla je da je to Evina adresa, njena kuća, da im

treba njihova pomoć. Valjda je Gazda iz njenog glasa sve shvatio, jer je ništa nije pitao. Samo je ponovio adresu i rekao odmah dolazimo.

Ona je u momentu došla k sebi, zgrabila Evu i odvukla je u kupatilo, da se srede i presvuku dok Gazda ne stigne. Taman su se presvukle u tople trenerke, kada se čulo zvonice sa kapije. Njih dve su se trgle. Lili se snašla i brzo pritisnula Gazdin broj mobilnog. On se javio i rekao da su na kapiji a Lili im rekla, da je kapija otvorena i da uđu. Njih dve su stajale u otvorenim ulaznim vratima, kad su se oni pojavili i zabezeknuto gledali čas bezživotno muško telo na zemlji, čas njih.

Onda je Lili viknula da uđu i uvela ih u veliki dnevni boravak, naspram kuhinje. Eva je sela sa njima a Lili prvo požurila da pristavi kafu, pa sela do njih. Gazda i ona su se pogledale. Lili je počela da im objašnjava. Rekla je da je to njen mladić, sa kojim je živela već godinu dana. On je Beograđanin, zove se Adam, prezime nezna,.. pobegao je iz Srbije od bombardovanja, kakve papire ima i na koje ime se vodi, ona nezna, a Eva malo zna, jer ga je ona učila mađarski da se sporazumeju, a oboje su nešto natucali engleski...

Dok su pili kafu, sedeli su i ćutali, razmišljali...Onda je progovorio jedan od Gazdinih prijatelja. Ispostavilo se, da je on njegov advokat. Rekao je, da prva pomoć nema svrhe, jer čovek više nije živ. Pošto je strani državljanin, i to još naš, treba da mu vidi sve što ima od papira. Neka mu Eva i Lili nađu u njegovoj sobi - a oni će izaći i videti šta ima po džepovima. Tako su i učinili a potom se opet skupili i seli do stola. Iz sobe su doneli njegove knjige izdatih zbirki pesama, svedočanstvo iz gimnazije i Indeks Filozofskog fakulteta Beograd i njegov stari jugoslovenski pasoš. U džepovima njegovih pantalona i u džepovima njegovog sakoa nije bilo ništa, ni maramice.

Advokat je nešto stručno dogovarao sa drugim kolegom, koji je isto bio pravnik. Na kraju su odlučili. Slikaće ga i sa slikom i nadjenim dokumentima, otići će u Ambasadu Srbije. Pošto je on građanin Srbije, oni su dužni da se pobrinu za njega. Znači, da odnesu telo u mrtvačnicu i odrade papirološki deo. Kada su se sve dogovorili, rekli su da će to uraditi i vratiti se natrag. Lili ih je sa olakšanjem pogledala – a kad su otišli, sve do tančina objasnila Evi. Ostale su tako, da sede i čekaju. Prošlo je sigurno više od dva sata, kad su se ponovo pojavili, a njih zatekli na istom mestu.

Obavestili su ih, da je sve sređeno, da u dvorištu ljudi rade i spremaju se da ga odnesu, da će se Ambasada pobrinuti za sve. Lili i Eva su ih samo bez reči gledali. Onda je Advokat skočio do Lili i prodrmao joj ramena. Ona ga je pogledala, kao da se tad probudila. Pokret, idemo, zapovedio je on i podigao Lili sa stolice. Onda je prišao Evi i nežno je uhvatio ispod pazuha, pa je povukao gore da ustane. Zapovedio je Lili, da im pronade neke deblje jakne koje će obući, jer je jutro bilo prohladno. Pogasili su sva svetla, zaključali ulazna vrata i kapiju, pa ključeve stavili Lili u džep.

Posedali su u Gazdin auto i pošli prema centru grada. Tu su izašli kod jedne dobre italijanske picerije i ušli unutra, da doručkuju u miomirisnom ambijentu italijanskih peciva. Lili je teško krenula, a Eva uopšte nije htela - ali su ih oni prisilili, morale su. Svirala je prijatna muzika lepih italijanskih kancona, to je dobro uticalo na celo društvo, umirilo ih.

Gazda je posle toga njih dve poveo gore na sprat, u stambeni deo iznad njegove kancelarije. Tu je zazvonio kod Komšinice, koja je posle muževljeve smrti počela da izdaje dve sobe svojim prijateljima i poznanicima. Sa gospođom je dogovorio, da će Lili i Eva kod nje stanovati jedno vreme. One su bez pogovora ušle u sobu, sručile se na krevet i ubrzo zaspale. Tek predveče se Lili probudila, Eva je još spavala. Ona je ostala da leži i da razmišlja.

Mučila ju je pomisao šta je sa Sašom, spopao ju je užasan strah. Bespomoćno je gledala na mobilni telefon, poruka nije bilo. Posle izvesnog vremena, neko im je zakucao na vrata. Pojavila se Komšinica, rekla je, da joj je Gazda poručio, da će ih voditi na večeru, da siđu dole. Njih dve su se malo umile i potom sišle. Oni su ih već čekali na vratima, pa su odmah pošli u Celer - solidan mađarski restoran sa domaćom hranom. Nisu se dugo zadržali. Dogovorili su program za sutra i svi pošli na spavanje. Bambus koji su popile prilično ih je ošamutio, jer su pre toga morale popiti i nekoliko aperitiva. To im je sve pomoglo, brzo su zaspale.

Tako je prošla i nedelja tog vikenda i došao ponedeljak. Eva je morala da trči u svoju, a Lili da siđe u njenu kancelariju. Nikog nije zatekla. Gazda joj nije ostavi nikakvu posebnu poruku. Nije joj rekao kad kreću natrag, ništa nije znala. To joj nije smetalo, navikla je da sve radi sama.

Skuvala je sebi veliku šolju kafe, uključila kompjuter, pogledala dnevne obaveze, polako počela da radi. Kroz rad, njoj je počela da se vraća uobičajena koncentracija i ona se iz minuta u minut bolje osećala. Taman se oraspoložila jer je dobro završila jedan izveštaj, kad je začula zvono na vratima.

Brzo je ustala i pritrčala da ih otvori, mislila je da je Gazda. Umesto njega - pred njom je stajala jedna lepa i ozbiljna mlada gospođa. Lili ju je iznenađeno pogledala. Gospođa ju je pozdravila sa dobar dan i uz izvinjenje rekla, da bi trebala da razgovara sa Lili Knežević, koja tu radi.

Lili ju je uvela unutra, zatvorila vrata, gospođu ponudila da sedne, pa sela i ona nasuprot nje kod stola. Onda je krenuo njihov razgovor:

Ja sam Lili Knežević, koju vi tražite. Izvolite. Kojim povodom? U vezi kojeg posla? Po kojoj preporuci?

Ja sam advokatica Roža Biro iz Budimpešte. Došla sam do vas jer zastupam jednog čoveka, koji tvrdi da vas dobro poznaje i da vam je prijatelj. Neznam mu prezime, jer je izgubio dokumente. Kaže da se zove, ne može da pokaže, Saša.

Šta kažete? - uzviknu Lili uzbuđeno. – Šta ste rekli, Saša? - Jel živ? Gde je?

Znači, poznajete jednog Sašu, nekog čoveka ko za sebe kaže da se zove Saša. A koje mu je prezime, tom saši kojeg vi znate?

Lili ju je zabezegnuto pogledala, zbunila se. - Znam prezime njegove mame, ali ona se davno razvela.

Znači, neznate mu prezime. Pa stvarno ste onda neki veliki prijatelji.

Jesmo! - prkosno joj odvati Lili

Vidim i verujem vam. Izvinite za ovaj uvod. Ja kao advokat moram na svaki način da zaštitim svoga klijenta. Posebno kad nema nikakav papir da dokaže svoj identitet. Sticajem okolnosti ga poznajem od ranije, zato sam sad preuzela da ga zastupam. On je u jako velikim problemima. Doživeo je veliku nesreću. Ima izlomljene kosti, sav je ugruvan, polupokretan, sa podlivenim okom, srećom nije ga izgubio, na infuziji jer je izgubio mnogo krvi...

Lili se u momentu srušila sa stolice, onesvestila se. Advokatica je brzo reagovala, potrčala do bifea, zgrabila čašu vode i polila je sa njom njeno lice. Ni ne gledajući je, potrčala je i po drugu čašu, čučnula do Lili, pridigla joj glavu i počela da joj sipa vodu u usta. Videlo se da se Lili vraća boja u obraze, da dolazi k sebi. Otvorila je oči, pokrenula se. Advokatica joj je pomogla da se podigne i sedne na stolicu. Onda joj je pomogla da se rukama osloni na sto. Lili ju je zahvalno pogledala, njihovi su se pogledi sreli. Advokatica joj se nasmešila i sela naspram nje.

Znate, ja sad moram da idem u sud, jer imam zakazanu raspravu. Onda ću otići da vidim Sašu i da mu kažem da sam vas našla. Posle toga mogu doći do vas, pa da zajedno pođemo na ručak i porazgovaramo.

Lili je prihvatila njen predlog. Advokatica je bacila pogled na svoj sat i brzo napustila kancelariju.

Na svu Lilinu sreću, Gazda se tek za pola sata pojavio sa svojim prijateljima.

Kada im je skuvala kafu i sela da sa njima popije svoju - Gazda joj reče:

Znaš Lili, bila si u pravu za nameštaj. Nema šanse da se iznese, a toliko je sam po sebi težak, da se ne može ni sa mesta pokrenuti. To mogu samo specijalni majstori za

antikvitete, koje treba naći i papreno platiti. To su sve prodavci znali, zato su izigravali galantne ljude, kao poklanjaju nam velikodušno ceo nameštaj.

Lili ga je samo pogledala, ništa nije rekla. Laknulo joj je, ali samo na trenutak, jer je Gazda nastavio:

Imaš lakše obaveze ,koje ćeš uraditi do subote, jer ćemo mi onda opet doći. Ti imaš ukusa i znanja, pare su ti na računu, nemaš problema. Uredićeš ceo veliki sa stilskim, u istom stilu, od karnišna i zavesa , do stolnjaka i svih detalja u sobama i trpezariji. Može ti ostati jedino kuhinja i kupatilo za kasnije - jer to mora biti najsavremenije. To ćemo ići zajedno sa tobom, pa ćemo videti.

Za mali prazan stan isto moraš nabaviti stilski nameštaj i namestiti ga kako treba. Tu traži neki manji i lakši. I stan je manji. Moramo oba namestiti stilski, kad su u ovom kraju sve same stare stilske austrougarske zgrade. Nemoj me tako gledati! Pa tebi barem to nije nikakav problem. Odrasla si u aristokratskoj porodici, tvoja mama još uvek ima neki stilski nameštaj iz starih vremena, video sam.

Tebe ovi kurajberi i nazovi stručnjaci hohštapleri ne mogu provozati, ko nas trojicu seljobera hahaha - i oni su se sva trojica od srca nasmejali - ajde oraspoloži se ti Lili, pa nikad te ni za vreme bombardovanja nisam video ovako ko pokislu. Većito si prkosila, i bombama i avionima si jebala mater i bogarala, dok si jurcala po ulici ko neki sportista.

Ajde, znam da si se jako potresla zbog Evinog verenika. Šta da radimo, evo takav je život, nikad ne znaš gde i šta će te stići. On je pobego iz Beograda od bombi, a ovde ko zna kako su ga sredili kad je izgubio život.

Gazda je zamišljeno zgrabio flašu mineralne vode i svima im napunio čašu.

Popite, ajde Lili i ti. Moramo piti puno vode, to nam je jedini spas. - Jeli Lili, sad sam se setio, čija je ona kuća? Mislim tamo gde ste bili?

Evina. Ona ju je nasledila od roditelja. Bila je jedinica, njena je.

I ti si kod nje došla i tamo stanovala?

Lili je zamišljeno klimnula i brzo sagla glavu. Hm, kad bi on znao gde sam se ja sve potucala za ovih mesec dana! Kad bi znao da neznam ni gde mi se sve moje stvari i garderoba nalaze. Srećom, ne otvara ovaj orman sa fasciklama i dokumentacijom - haha pao bi u nesvest kad bi našo i moje gaće i spavaćicu i ostali veš!

Gazda je u dobrom raspoloženju nastavio:

Nećeš ti više tamo stanovati! To je opasan kraj. Ne vidiš da je i taj mladić tamo stradao. Zadnja tramvajska stanica, uske stare ulice pune drveća i ukrasnog grmlja, jedva osvetljena - tu je Bog reko laku noć, na kraju grada. I ko ide kolima, dok otvori garažu, mogu ga klepiti bez ikakvog svedoka. Dogovoriću se sa Komšinicom, ona će se

obradovati. Ti kao aristokratkinja, samo ćeš sići stepenicama i ući u svoju kancelariju hahaha

Šta mogu kad si fino vaspitana - ne mogu tek tako da te pustim, nisam te doveo ovamo da te izgubim hahaha Ozbiljno ti kažem. Ovo je dobra prilika tu gore, kad je već ionako za izdavanje, a biće povoljnije nego neki drugi podstanarski stanovi. To ću ja plaćati. Ti ionako radiš više poslova. Ovako ćeš barem biti odmornija i biće ti lakše. U subotu ćemo se obračunati za platu. Ti uzmi na reprezentaciju ako tebi nešto dotle zatreba. Mekdonalds je tu iza druge kuće, kreni kod njih da ručaš na račun. Posle ćemo sve ispitati, kad dodjem. E da, sad sam se setio. Eva neka ostane kod tebe. Pomogni joj. Idite zajedno na ručak i večeru.

Gazda pogleda na sat, pa skoči. Prijatelji takođe. Već su bili u zakašnjenju, brzo su krenuli, treskom zalupili velika vrata.

Lili je sagnula glavu na sto i glasno zaridala. Plakala je, isplakala se do iznemoglosti - celu svoju tugu počev od bombardovanja do tog dana. Nije mogla da se obuzda, sva se tresla od plača. Dugo je tako izgubljena ostala u toj pozi kod stola. Plač joj je u suštini polako počeo pomagati, da dobije neku snagu i da se vrati u svoje trezveno uobičajeno ponašanje. Prvo je primetila čašu pored sebe. Bila je prazna. Iznenada je osetila da je žedna i uzela flašu, sipala sebi vode. Ispravila se, pogledala oko sebe i kad je primetila zavese na prozoru - ona je potpuno došla k sebi

Šta on misli, zavese, stilske? Jel on normalan? Kako da ove već sive od prljavštine i dima, skinem, stavim u mašinu, operem i obesim natra? Kako, kad je visina do plafona pet, pa i više metara? Na kraju će i on videti da su prljave i kritikovati me. Sad me više i ne persira, danas mi je celo vreme govorio ti! A kako ja njemu da kažem? Pa on je mlađi od mene i tako ladno se ponaša. Neznam.

Mozak joj je nastavio kombinacije u vezi obaveza za stanove, ona je počela razmišljati šta ima od poslovnih obaveza, šta mora hitno uraditi... Ustala je sa stolice, prišla pisaćem stolu, pogledala u svoj notes, prišla računaru... U zgradi se već nekoliko sati čula neka buka i udaranje, to je poznata situacija kad se izvode neki građevinski radovi, ruši, buši i gradi. Lili je počela da se nervira, smetalo joj. Pogledala je na sat, bilo je još rano, tek jedanaest sati. Odlučila je, da ode na poštu i pošalje neke dopise koje je imala pripremljene. Usput će obaviti i tekuće nabavke i doručkovati - jer je iznenada osetila da je gladna. Pokupila se i krenula kroz hodnik napolje. Na ulazu je zatekla gomili cigala i drugog građevinskog materijala. Još više se iznervirala, jer je znala da su radovi tek počeli. Besno je izjurila na ulicu.

Vratila se dosta dobro raspoložena, jer je obavila i neke poslove, koje je trebala uraditi u petak. Kada je ulazila kroz kapiju, čula je govor više mladića na mađarskom. Zatekla ih je kod građevinskog materijala, dogovarali su šta da nose gore u neki stan. Ona im se spontano obrati:

Čujem, radite ovde gore. Vi ste neki privatnici? I kod mene bi bilo nekog posla. Ja sam ovde u prizemlju, na kraju hodnika, u budžaku.

Još bi ona nastavila da im govori - jer su joj se ideje sustizale u glavi - ali ju je presekao njihov unezveren, nedefinisan pogled, kao da ništa nju ne razumeju. Dvojica od njih zgrabila su svoje pripremljene pakete i bez reči, brzim korakom pošli stepenicama. Treći, dosta visok, lepo razvijen, crnokosi i crnooki mladić ju je gledao neodlučno, ali je ostao. Videlo se na njegovom licu da je inteligentan i samouveren, ali uzdržan. Lili mu se obratila:

Meni ne trebaju građevinski radovi. Ja trebam neke usluge u kući za koje su potrebne dugačke građevinske merdevine. Treba se popeti i skinuti zavesa sa karnišne. Vidiš kolika je grozna visina do plafona. Ja ću tu zavesu oprati u mašini. Posle je tamo treba vratiti. I gotovo. Ako hoćeš, dođi da ti pokažem, pa da se dogovorimo.

Hoću! Samo požurite! Moram da trčim gore sa materijalom.

Njih dvoje brzo dođu do kancelarije i on pogleda o čemu se radi.

Mogu sutra posle dvanaest. Ukrast ću merdevine i doći do vas. Onda mogu, jer nam gazda ide na ručak. Posle neznam tačno, ali tek kasnije. Mi radimo do šest i duže. Gazda se umori i uvek ode ranije. Onda bi ja brzo došo i vratio ih natrag.

Super! - uzviknu Lili i pruži mu svoju ruku. On se snebivao zbog svojih prljavih, ali ih je ona zgrabila i stisnula. On je radosno potrčao prema vratima i kroz hodnik, a Lili se zadovoljno strovalila na fotelju.

Kada je sebi skuvala svoju kafu i sela uz pisaći sto, pozvala je Evu da je čuje. Ona se tužnim glasom javila i jako obradovala. Lili joj je ispričala sve što je Gazda rekao i dogovorila se sa njom, za dalji njihov program. Pošto je imala puno neobavljenog kancelarijskog posla, koji je bio vezan za rokove, prionula je da ih poradi.

Radila je dosta dugo, udubila se i zaboravila na sve ostalo, dok nije zazvonio fiksni telefon u kancelariji. Onda se opet presekla tokom razgovora:

Ovde Roža Biro, advokatica. Dogovorili smo sastanak danas u dva sata. Ja zovem da proverim, da li dogovor važi. Ako je u redu, došla bih po vas.

Da, gospodo advokatice, važi. Dođite, čekam vas.

Lili ustane od pisaćeg stola i počne da šeta gore- dole. Bilo je petnaest minuta do dva. Nije bila sposobna da misli ništa drugo -samo je šapatom počela da ponavlja: Hvala Bogu živ je! Videću ga!

Ubrzo se začulo zvono, ona je skočila do vrata i otvorila ih. Advokatica je ostala da stoji u vratima dok Lili nije uzela svoje stvari. Pošle su brzim korakom. Taksu ih je čekao u blizini. Povezli su se. Izašli su kod nekog velikog poznatog restorana u širem centru grada, advokatica ju je uvela unutra i one su se u mirniji ugao do prozora.

Drago mi je, da bolje izgledaš i da se bolje osećaš! Naručiću kratko, pa da popijemo za pertu!

Reče advokatica Roža sasvim neposredno i naruči im dve trešnjevače. Lili je sa olakšanjem pogleda. Nasmešile su se jedna drugoj, kucnule se čašicama, nazdravile. U toku ručka Roža je počela da priča i sve što je znala ona joj je rekla. Lili je koncentrisano slušala i ćutala. Odlučila je tako. Bilo je opasno da bilo šta kaže. Roža joj je rekla, da je ona sa Sašom u ljubavnoj vezi i da ga mnogo voli. Zbog njenog i njegovog opasnog posla, ne sastaju se često jer ne stižu da sve bude krajnje bebedno za oboje. Ipak, uvek nađu načina, na ovaj ili onaj način. Najvažnije je to, da su se jedno drugom zakleli, da će se međusobno štititi, ako budu u životnoj opasnosti.

Saša zna da mene ganjaju neki gangsteri, da prete da će me ubiti. Ja znam u kojoj je on opasnosti u svakom trenutku. Rekla sam mu da se u moj stan može skloniti u svako doba dana i noći, dala sam mu ključ od stana. Još neke detalje znamo samo on i ja. U subotu uveče se javio i reko da mora doći, ali da nezna koliko će potrajati dok stigne. Shvatila sam i čekala obučena u trenerku i patike, za svaki slučaj.

Noć je prolazila i ništa. Bila sam van sebe. Morala sam da čekam. Negde oko tri zazvonio mi mobilni, ja ga zgrabila, videla njegov broj, uključila a on ćuti a ja čekam i ne smem ni ja - pa čekam... Nije vredelo, ali je linija ostala otvorena. Onda sam prešla u akciju, pozvala moje ljude i sa njima počeli da tražimo njegovu lokaciju. Bila je jako opasna situacija, ali to su stručna ekipa, bivši panduri, oni znaju znanje ako im dobro platiš. Izvukli su ga i odvezli u jednu njihovu privatnu kliniku. Tamo su uradili sve intervencije i on sad tamo kod njih leži sav u gipsu, na infuziji. Jedva je preživeo. Sreća, da je svo vreme bio pri svesti i da je mogao da pritisne mobilni.

Razmišljala sam šta nas dve da uradimo. On mi je rekao da moram tebe naći, jer tebi treba pomoć, jer si tek stigla ovamo a on je tvoj jedini prijatelj u Budimpešti. Saša je rekao, da mora da te vidi i da ti nešto objasni. Treba da ga vidiš na pet minuta. Više ni ne može, doktori ne puštaju ni meni.

Lili je klimnula glavom i njih dve su ubrzo opet bile u taksiju, kojim su stigle u kliniku. To je bila najmodernija super opremljena hirurška bolnica. Uveli su ih u Sašinu posebnu sobu i tamo ostavili. Saša ih je pogledao jednim slobodnim okom i blago im se osmehnuo. Lili ga je gledala radosno se smešeći, kao da ispred sebe ne vidi toliko ubogaljenog čoveka. Radovalo ju je da je preživeo.

Saša je odmah počeo:

Roža ti je sad najbolja drugarica, ona je moja zamena! Upamti to! I ti si njoj! I to upamti! A vi se dogovarajte, vama barem mađarski nije problem, ko meni.

Izgubio sam mobilni, sve brojeve. Ti sad ovde brzo zapiši Borisov broj, njegov jedino znam napamet. Pozovi ga sad odmah sa javne govornice i reci mu da se kod tebe nađete, da jedva čekaš da ga zagrliš i poljubiš i tako to. Pričaj mu na mađarskom, za svaki slučaj. On čeka da ga zoveš. Sa javne je jedino bezbedno i on će doći kod tebe u osam. On zna moje šifarsko kucanje na vratima, pa mu otvori. Ima robu, uspeo da nabavi od naše stare veze – zato je bio ovaj pičvajt u subotu. Sa Rožom ćete usput nabaviti apotekarske vagice – jednu njoj, a jednu tebi. Boris i Roža će ti dalje reći.

Morali su prekinuti i izaći napolje iz Sašine sobe i bolnice. Njih dve su odmah požurile da što pre stignu na ulicu, da udahnu svež vazduh i dođu sebi od uzbuđenja. U nastavku je Roža bila organizatori vođa puta. Prošetale su do sledeće ulice, tamo ušli u prvi tramvaj prema centru. U jednoj sporednoj ulici nabavili su apotekarske vagice u nekoj specijalizovanoj trgovinskoj radnji. Onda su potražile javnu govornicu i obe ušle, kako bi zajedno pozvale Borisa.

Roža je ukucala brojeve i skoro u istom momentu, Lili u slušalici začula Borisov glas. Malo se uzбудila, ali je uspela sve da mu kaže. Njih dve su zadovoljno nastavile do tramvajske stanice i dogovarale sve detalje za dalji kontakt. Roža je otišla svojoj kući, a Lili pošla prema kancelariji.

Na ulazu se skoro sudarila sa crnokosim građevinskim radnikom koji je čistio hodnik od prašine. Kad ju je ugledao, pritrčao joj je i počeo brzo šaputati:

Gazda je sad malopre otišo. Iskrso mu neki vanredni poso. Odveo moje kolege. Ja sam radim. Ako hoćete odmah ću uzeti merdevine i dotrčati do vas.

Hajde! Ja trčim do kancelarije! Čekam te!

Lili požuri. Mladić je stigao za pet minuta. Zajedno su napravili mesta za velike merdevine i on se izuzetno spretno i brzo vinuo njima do gore. Otkacio je ogromne zavesu i spustio ih pored merdevina. U drugom trenutku je već bio dole i sklapao natrag merdevine. Upitao je:

Koliko vam treba? Kad da se vratim?

Lili pogleda na sat. Bilo je oko pet. Njoj je trebalo sat vremena za pranje, pa mu reče:

Oko šest. Ti radiš do šest, jel tako? Kad dođeš i obesiš ih, moći ćeš ovde da večeraš, ja ću nešto spremi za jelo. Važi? Jeli, nisam te ni pitala, kako se ti zoveš?

Samuila mi je ime na rumunskom. Ja sam iz Erdelja u Rumuniji. Na mađarskom to je Lacika, zovite me Lacika, ja sam mađar.

Zvaću te kako kažeš. Hvala ti. Platiću ti koliko ti kažeš. Čekam te.

On je srećno pogleda i brzo nestane sa merdevinama iz kancelarije. Lili je nekoliko trenutaka ostala stojeć i sa očajem zagledana u prljave prozore. Onda je besno opsovala, zgrabila zavese, jednu ubacila na pranje u mašinu i otišla do bifea. Popila je veliku čašu vode, pogledala šta ima u frižideru i počela da kuva. Do šest sati je sve završila i sela leđima okrenuta prozorima na fotelju. Neće da gleda na njih više. Kad stavi zavese natrag, prljavšina će nestati, ona je neće videti i tačka, odlučila je ona.

Nije dugo čekala. Čulo se kucanje i odmah su se otvorila vrata. Pojavio se Samuila-Lacika sa merdevinama u rukama i požurio do prozora. Lili mu je dodala oprane zavese i za deset minuta one su bile nameštene. Mladić je opet brzo sklopio merdevine i krenuo prema vratima.

Kuda ćeš? - povika Lili

Moram odmah gore sa merdevinama! - reče on

Pa onda kad ćeš se vratiti?

Ne treba ništa da mi platite, ja sam to hteo da vam pomognem, jer niste mogli sami!

Šta kažeš? Hvala ti puno, ti si me spasao, zato hoću da jedeš finu večeru i da ti dam malo para. Nemoj da ne dođeš! Iću gore da te tražim.

Dobro, kad hoćete. Doću odma.

Za deset minuta Samuila-Lacika se presvučen i zbunjen vratio natrag. Lili mu je već postavila večeru na stolu. Sela je uz njega i počela razgovor sa njim. Saznala je, da oni iz Rumunije dolaze u grupama, da se u Budimpešti švercuju i rade na crno. Svi su kvalifikovani mladi radnici raznih struka i svi pokušavaju da nekako stignu u Španiju. Ovde treba da zarade za put, da plate za papire. Preduzimači ih ucenjuju, prete prijavom policiji i plaćaju smešne nadnice - a oni nemaju drugog izbora.

Lili ga je saosećajno slušala i odlučila, da ih angažuje kod uređivanja gazdinih stanova. Objasnila mu je sve i uzela broj njegovog mobilnog telefona. On ju je iznenađeno i radosno gledao i krenuo prema vratima. Lili mu je unvatila ruku i stisnula u nju dvadeset maraka. On je zapanjeno hteo da vrati bar pola, ali ga je Lili u tome sprečila. Ostala je opet sama, zamišljena ali zadovoljna, kad joj je zazvonio mobilni telefon. Bila je Eva. Ona je na nju potpuno zaboravila u toku dana. Pozvala ju je da siđe na večeru, srećom je ostalo i za nju.

Eva je brzo stigla i pošto je bila gladna, odmah prionula na večeru. Lili ju je zabavljala pričajući joj neke sasvim neobavezne stvari o dešavanjima u gradu, predlagala joj neke zajedničke izlaske i posete pozorištima i drugo. Sve je pričala kako bi izbegla da

pomene Sašu. Posle večere pošla je gore sa njom u njihovu sobu, da se sredi i side za osam u kancelariju. Njoj je rekla, da ima poslovne obaveze.

Uzbuđeno je sišla i opet su je savladale velike brige, čim je počela da razmišlja šta je sve čeka u vezi sa tim. O Borisu nije stigla ni da misli, jer ju je njegovo kucanje preduhitriло. Ona je skočila i otvorila vrata. Bio je Boris, ušao unutra, pružio joj ruku uz pozdrav i dobro je stisnuo. Uputio se jednoj fotelji, seo i zavalio se u njoj. Videlo se da je jako umoran. Lili mu je donela veliku čašu vode, uključila ekspreso za kafu i poslužila, pa sela na drugu fotelju ništa ne govoreći. Čuteći su pili kafu i mislili svoje, dok Boris nije počeo:

Ja ću ti se javljati. Daćeš mi tvoj broj mobilnog i ovaj broj ovde. To nam je zgodno kod javljanja sa javne govornice. Ja ću ti davati neke ponude ili tražiti predračun za neku vašu robu. Znaću da si tu i da mogu uskočiti u hitnom slučaju preko dana. Ako nije moguće, reći ćeš za pola sata ili neko tačno vreme. Ako je Gazda tu – onda sutra ili prekosutra ili... Pošto je sad jako kritično, ja bi trebalo danas da ostanem tu, nemam drugo rešenje. Ti si jedino rešenje, jer si inteligentna i snalažljiva, čvrsta osoba ko da si muškarac - a droga te ne zanima. Ovo što sam doneo sa sobom, to mi je sad jedina zaliha. Uspeo sam samo toliko da spasem i pobegnem. Oteli su nam robu, napali nas i Irčane, neko nas je otkrio i javio im. Ni sad neznam kako sam uspeo da pobegnem i šta se do kraja desilo.

Sakrio sam se u jednu moju tajnu bazu i tek sam sad izašao. Javila mi se Sašina Roža, pa sam se sa njom sastao i dao joj malo robe, ali njen heroin nisam imao. Svejedno, ona je prihvatila i kao i uvek, dobro platila. Od nje sam čuo za Sašu i dogovorio sa njom budući metod našeg rada. Sa govornice smo pokušali da zovemo Sašinu omladinsku grupu, niko se nije javljao. Onda sam pokušao nekoliko puta Adama, ni njega nisam dobio.

Jao! Ti neznáš? Adam je poginuo, njega više nema, nema ga... - jaukala je Lili.

Boris je razrogačio oči, prebledeo i gledao izgubljeno, bez reči. Videći ga tako, Lili se sabrala, ustala, otišla do bifea i donela flašu skupog gazdinog francuskog konjaka. Natočila je dve čaše, uzela svoju i podigla je: Za pokoj duše! Neka ti je laka zemlja dragi naš Adame!

Boris ju je ganuto pogledao, podigo svoju čašu. Popili su, sedeli i ponovo dugo ćutali. Onda se Lili trgla, ustala i donela do stola kupljenu apotekarsku vagicu. Boris je videvši je, odmah došao sebi. Skinuo je svoj sako i jaknu, otišao u kupatilo, umio se i počeo da vadi svoje pakete. Sve ih je stavio na sto. Onda je iz nekog džepa izvadio papirne manje i veće vrećice i tražio od Lili da donese nekoliko belih listova pisaćeg papira, heftericu i selotejp i da sedne do stola.

Boris je stavio beli list papira na sto, uzeo i otvorio jedan svoj paket veličine manjeg sapuna, otvorio ga, pogledao, pomirisao pa istresao na pisaći papir. Privukao je k sebi i raspakovao vagicu i kašikice za lekove, koje su bile uz nju. Onda je ustao, potražio svoj novčanik i izvadio jednu sasvim novu šuškvu novčanicu od sto maraka. Sa njom se vratio do stola i seo. Uzeo je tu novčanicu i na stolu je počeo zavrtati dok nije postala ko perce uzani valjak. Privukao je sebi pisaći papir sa drogom, stavio na nju valjak od novčanice, sagnuo glavu, uvukao valjak u nosnicu i malo šmrknuo. Ispravio se, novčani valjak stavio Lili u ruke i stisnuo ga među njene prste. On je mirovao minut, možda dva.

Onda je uzeo manje papirne vrećice i najmanju kašičicu i počeo da meri i pravi odgovarajuće doze. Tako je odradio sve pakete, s tim da je neke punio u manje, a neke u veće papirne vrećice. Bilo je i takvih, koje je pravio kao mešavinu iz dva paketa. Potrajalo je, dok nije sve završio. Na stolu je sve bilo sortirano po grupama. On je uzeo nekoliko tih vrećica i rasporedio ih u svoju jaknu i u džepić od sakoa.

Zajedno sa Lili spakovao je svaku grupu u posebnu plastičnu vrećicu i njih dvoje su ih zajedno utrpali u neke lonce i šerpe u dnu kuhinjskog elementa. Kad su završili, Lili se ispravila iz čučnja i brzo zgrabila i popila čašu vode, Boris isto.

Pogledali su se nekim uzajamno dubokim zavereničkim pogledom i tako, stojeći nekoliko sekundi nastavili da se gledaju. Lili je stajala do šanka, ko omađijana njegovim pogledom, on je napravio jedan korak i prišao joj sasvim, uhvatio joj ruke, stisnuo ih - i onda, zgrabio je u svoj zagrljaj i počeo da je ljubi. Lili je uzvratila svom snagom i ljubila ga, sve dok nisu izgubili dah. Onda su se pogledali i opet ko utopljenici nastavili da se ljube do iznemoglosti.

Šta ćemo sad, draga Lili. Nisam se nadao ovome. Nisam mogao ni zamisliti da hoćeš samnom.

Ona ga je čvrsto stiskala za ruku i samo ga gledala bez reči. On ju je opet zagrljao i nastavili su da se još strastvenije ljube. Boris je opet počeo da govori:

Saša zna da sam ja lud za tobom od samog početka. Ja sam mu rekao. Njemu je bilo drago i rekao mi je, da ti se sviđam, da si mu rekla – ali da se on nije usudio, da tebi kaže za mene. Dogovorili smo se sa Sašom, da ćemo sačekati pogodan momenat, da se ja dotle moram truditi da te izbegavam i da se suzdržavam. Jedino rešenje za nas dvoje je, da pobegnemo odavde.

Lili se trгла, malo pomakla i zabezeknuto ga pogledala: - Da bežimo? Ne razumem. Da bežimo?

Da Lili, jer si ti u opasnoj situaciji! Drugog načina nema! Ti ćeš morati da bežiš! Ja te neću pustiti da stradaš! Bežaću sa tobom! - govorio joj je osećajno Boris i odjedanput u panici uzviknuo njeno ime: Lili, Lili

Ona se u sekundi srušila pored njega, onesvestila se. – Sagnuo se do nje, dohvatio u ruke i odneo do velikog stola da tamo legne. Brzo je zgrabio mineralnu vodu i počeo da je prska i sipa u usta, celo vreme je pozivajući po imenu. Sagnuo se nad nju, masirao joj slepoočnice, ljubio joj lice. Lili se počela vraćati u normalu, pravilnije disati. On je pokvasio salвете i stavio joj oblog na čelo, masirao vene na njenim rukama, sve dok Lili nije otvorila oči. Srećno ju je opet poljubio i dao gutljaj vode. Nije znao šta da radi, ali je znao da više ništa nesme da joj kaže.

Polako joj je pomogao da ustane sa stola i sedne u fotelju. Razmišljao je, gde ona sad stanuje. Od Saše je znao, da su tražili neki stan, da se potucaju na više adresa. Onda se iznenada setio, da je ostala kod Eve da spava. Zabrinuto je čekao da joj bude bolje. Pogledao je na sat i video da je prošlo deset sati. To nije bilo dobro ni za nju, ni za njega, jer je već bilo kasno. Lili je primetila njegov pogled i upitala koliko je sati. Kada je čula, polako je ustala i rekla da mora da ide. On joj je predložio da je otprati gde treba, ili da noćas ostane tu u kancelariji da spava. Kada mu je Lili rekla da je ona tu gore u zgradi, da sad tu stanuje sa Evom, on se u velikom iznenađenju iskreno obradovao. Rekao je Lili da moraju požuriti, jer ga čekaju da donese robu.

Ubrzo su napustili i zaključali kancelariju, požurili do lifta, poljubili se i rastali sa pozdravom: Do sutra!

Kad je Lili ušla u njihovu sobu, zatekla je Evu u ćošku njenog kauča kako poluglasno plače. Potrčala je do nje, zagrlila je. Onda se setila, donela im po čašu vode i prisilila Evu da je popije. Pošto od svoje potresenosti i umora od tog dana, prosto više nije mogla da gleda, zamolila je Evu da legnu i spavaju. Eva ju je odmah poslušala jer joj je Lili postala jedina osoba koju je zavolela i koju je imala. Na njihovu sreću, zaspale su čim su legle.

Boris je sa izoštranim čulima stao u mračnoj kapiji, sačekao da čuje, kad je lift stao i kad su se u velikoj tišini gore na spratu, začuli zvuci od zatvaranja vrata stana. To ga je odmah umirilo i dalo mu snagu, jer je bio neizmerno srećan. Navuko je crnu kapu na glavu, povuko gore kragu jakne i obazrivo krenuo na drugu uličnu stranu, da bi iza zgrade na ćošku što pre nestao iz Vaci ulice. Uspeo je, pa je brzim lakim korakom u svojim skupim elegantnim patikama nastavio, da što pre stigne u Vestendsiti centar, na drugom kraju centra Pešte. To je u ovo noćno doba bilo dosta bezbedno mesto, kao stecište mladog sveta i svih mogućih stranaca i turista. Tu se odlazilo i u bioskop koji je radio celu noć.

Bilo je već jedanaest sati kad je tamo stigao i krenuo gore u jedan zavučeni kafić pored bioskopa. Dogovor je bio, da se nađe sa jednom ozbiljnom devojkom iz Pešte,

Piroškom, koja je bila nevenčana žena iračanina Đžabara, vlasnika Giros pečenjare u drugoj ulici pored Vaci ulice. Njih je jedino Boris poznavao, niko drugi za njih nije znao. Oni su ga čak i u svojoj kuhinji, među zalihama mesa i ogromnih pripremljenih girosa, već više puta dosad sakrili. Pogledao je unutra kroz staklo i video nju da ga čeka.

Odahnuo je od svog grča i ušao unutra, prišao njenom stolu, sagnuo se i poljubio je, pa seo. Poljubac je bio radi forme, ali je u ovom slučaju bio znak njihovog dugogodišnjeg iskrenog prijateljstva. Konobar je prišao, oni su naručili bozu i kvas. Piroška ga je jako uplašeno i tužno gledala dok je malo odpila od boze. On je zgrabio svoju flašicu kvasa i svu je takoreći panično ispio. Osećao je njen strah i nije se usudio da progovori, ali pošto je ona samo ćutala, morao je: Jel Đžabar kod kuće?

Nije. Juče rano ujutro su došli njegovi glavni partijaši. Rekli su, da su tu da ga kao svog predsednika štite i dan i noć. Objasnili su mu, da je u subotu noću bio krvav obračun sa novom talijansko-španskom bandom, jer ih je neko otkrio i potkazao. Neki su poginuli, ima puno ranjenih. Pošto su im ceo dan stizale sve lošije i lošije vesti, Đžabar je odlučio da on povede naše sinove i ode u skrovište, a ja kod svoje familije u njihovu kuću. Rekao je, da ti i ja sad odemo do njih. Čeka nas Zaim dole u kolima.

Boris je klimnuo glavom, naručio još jedan kvas, ispio flašicu i njih dvoje su zagrljeni napustili lokal, sišli pokretnim stepenicama i ušli u ogromni crni najmoderniji džip. Dok su stigli u neku vilu blizu aerodroma Feriheđ, prošla je ponoć.

Đžabar ga je dočekaao kao rođenog brata, sa velikim olakšanjem. - Odmah su njih dvojica ušla u radnu sobu i zatvorili vrata. Dugo su razgovarali i na kraju odlučili. Boris će ih pratiti na njihovom putu za Švajcarsku. Avion polazi u četiri sata ujutro, Imaju vremena da se presvuku i spakuju svu parijsku dokumentaciju i vrednosnice. Tamo ih čekaju njihovi, biće bezbedni. Sve pare će deponovati u banke, Borisu će uplatiti njegov deo. Oni će ostati u Švajcarskoj, od Pešte dižu ruke, svu imovinu će prodati. Voleli bi da Boris prihvati njihovu ponudu i postane direktor spoljnotrgovinskog preduzeća koje će tamo u Ženevi osnovati.

Zaim je sa Borisom skočio do jednog Valentino muškog butika na Feriheđu. Kupili su mu ceo kofer nove garderobe i vratili na večeru. Sve je dalje teklo po dogovoru. Boris se trudio da ništa ne misli. Zapovedio je sebi, da je on sad postao jedna mašina koja sve mehanički radi – da je on postao robot na putovanju, da je on robot putnik. Gotovo. Nema drugo. Nemože. Samo je čutao i kratko odgovarao na pitanja.

Krenuli su na aerodrom sa jakim obezbeđenjem, prošli sve formalnosti i tek kad je seo na svoje sedište i avion krenuo - Boris-robot se probudio, došlo mu da urliče. U svom očaju stisnuo je zube. Tako je prošlo pola puta. Ljubazna stjuardesa ga je vratila u normalu sa ponudom jednog viskija. Prihvatio je i počeo pijuckati. Neočekivano, njemu su navrle spasonosne misli:

Lili je bezbedna, jer je u toj zgradi i danju i noću. Tu lokaciju sad znamo samo Saša i ja, Adama više nema. Čekaj, zna i Roža. Hm, to ne valja. Ona je pijana budala, džaba joj što je advokatica kad nezna da se obuzdava i zapoveda sebi. A tek kad više ne može bez heroína, onda sasvim poludi. Lili će imati problema sa njom, neće joj biti lako.

A Eva! Pa Lili pojma nema da se i ona fiksa! Nju je navuko onaj njen bivši matori! Siromah Adam je pokušao da je skine. Delimično je i uspeo sa onim slabijim malim dozama. Proredila je dosta, jer ju je stalno kontrolisao. Ali, kad je i njemu došla kriza, onda je uvek trebalo da intervenišem. Neznam kako će sad to sve biti.

Sirota Lili, baš joj sve ovo, sav ovaj cirkus nije trebao. Saša nemože sebe da štiti od samog sebe – kako onda nju da zaštititi. Nesmem se setiti, kako sam mogao prošli put izgubiti Lili, kad je donela onu drogu iz Novog Sada! Da su je onda uhvatili na granici dobila bi deset godina!

Saša je to samo meni ispričao, da niko drugi nezna. Ona pojma nije imala šta radi, ni posle nije saznala. Sašina mama i baba su drogu upakovali u kolače, koje su doneli Lili na željezničku stanicu u lepoj poklon kutiji sa mašnicom. Ona je tu kutiju celim putem držala u krilu, jer je voz bio prepun putnika. Carinicima i putnicima je rekla, da nosi kolače za rođendan svojim sinovima u Budimpeštu, jer su tamo pobjegli od mobilizacije.

Naravno, svi su joj verovali. Ko joj ne bi verovao, kad ona ostavlja takav utisak, da joj se mora verovati, jer je poštena i to zrači iz nje, vidi se na licu, u očima, tim njenim lepim velikim zelenim očima. Pa u suštini je sve iskreno i govorila – samo što nije bio njen rođeni, nego priljateljčin sin. Čekaj samo, pa ona svakog meseca mora izaći preko grane i pokušati da se vrati. Nema nikakve papire, radi na crno, ako je uhvate gotova je, deset godina ovamo nemože ući! Dobro sam se toga setio! Sad je njoj drugi mesec – pojma nemam kad mora najkasnije da sedne u voz. Kako da joj kažem, da joj Sašina mama ne uvali novi transport? Ona im se nesme javiti, onda mama neće znati.

Moram Lili sve objasniti. Ja se moram hitno vratiti natrag, ko zna šta se sve može dogoditi. Moram. Danas je utorak – do nedelje moram. Rezervisaću odmah kartu za nedelju. U nedelju uveče videću svoju Lili!

Eva se prva ujutro probudila. Bila je odmorna i veselo je skočila iz kreveta da skuva kafu. Donela ju je Lili u krevet i obradovala je. Dogovorile su se, da će se Eva njoj javljati na kancelarijski telefon, jer to može sa njenog posla. U principu, posle posla je Lili čeka u kancelariji i onda će dalje videti. Eva je ubrzo lepršavo nestala a Lili požurila dole u kancelariju. Kada je tamo ušla, razbacane stvari i čaše su je odmah podsetile na Borisa - prošla joj je jeza po celom telu, uhvatila je njegovu čašu,

poljubila je, popila ostatak vode iz nje i još koji trenutak tako zanesena ostala pored bifea. Onda se trгла i brzo počela sve da sređuje. Za kratko vreme, već je sedela kod svog pisaćeg stola i radila.

Moglo je biti oko jedanaest sati, kad se oglasilo zvono kod ulaza. Lili se presekla i potrčala kod ulaza. Pošto nije postojala špijunka, morala je da pita ko je to. Bio je Samuila-Lacika od juče. Ona je brzo otvorila vrata. Mladić joj je sa zbunjenim smeškom prišao i pružio joj jednu šarenu plastičnu kesicu iz koje je virila neka ukrasna kutija od papira. Lili ju je zbunjeno primila, kad joj je rekao:

Ovo je poklon za vas!

Ona je pogledala šta je unutra i izvukla poklon kutiju u kojoj su bili plastična četka za kosu, češalj i ogledalce - uobičajeni skromni prigodni ženski poklon - odmah se setila Dana žena i sličnih praznika i uzviknula:

Nisi valjda trošio pare da meni kupuješ! To nesmeš da radiš! Hvala ti, ali nesmeš.

To vam je za uspomenu! Zar mi niste rekli da ste i vi ovde na crno, da ste samo privremeno tu posle bombardovanja, da ćete odmah otići čim kući bude više posla! Nisam potrošio ni paru! Sakrio sam. To mi je jedini novac koji imam! Zna mi to „sajre-majre“ kako mi to kod nas kažemo. Uđemo u veće radnje u grupi i onda mažnjavamo, šta uspemo. Tako ustvari i ovde preživljavamo. - reče on i krene prema vratima.

Čekaj, dokle danas radiš? Ja ću kuvati meni i drugarici, dođi i ti.

Ne mogu. Moram sa drugarima, videli ste ih. Njima nisam ništa reko. Ovo je naša tajna.

Dovedi i njih. Kuvaću više. Reci im da sam te videla opet na hodniku i da sam vas pozvala zbog jednog posla, koji treba da radite u gazdina druga dva stana ovde blizu. Jesi me razumeo?

Samuila-Lacika razrogačenih očiju, radosno joj klimne glavom i izjuri napolje. Lili zaključa ulaz i zadovoljno sedne za pisaći sto. Bila je dirnuta pažnjom tog siromašnog rumunskog mladića. Odlučila je, da će jedino njih trojicu angažovati u stanovima i da će ih dobro platiti. Setila se usput i jedne firme, koja je od nje tražila, da na crno nađe građevinske radnike za neko gradilište u Španiji. Pozvala ih je i zakazala sa njima sastanak za iduću nedelju. Kada je i to obavila, brzo je prionula tekućem poslu koji ju je čekao i zaboravila sve drugo. Niko je nije uznemiravao, ona je udubljeno radila dok nije primetila da ne vidi dobro, da joj se u kancelariji počelo smrkavati. Iznenađeno je pogledala na sat i konstatovala, da joj je radno vreme već prošlo i da brzo mora početi da kuva večeru.

Prvo je Eva stigla. Izgledala je umorno, bila je neraspoložena i gladna. Lili je natočila dva martinija i sela sa njom do stola. Eva je odmah brzo počela da joj govori kako joj nije dobro, kako jedva na poslu može da se koncentriše, da jako puno greši, da ju je šefica izgrdila i rekla da će dobiti otkaz ako tako nastavi...Glasno je zaplakala. Lili joj je natočila još jedan martini, pa kad ga je popila, još jedan. Videlo se da je to opušta, naslonila se na fotelju i mirno gledala. Tako je ostala, dok se rumunski mladići nisu pojavili. Ona se iznenadila i odmah obradovala muškom mladom društvu.

Lili ih je rasporedila oko velikog konferencijskog stola i donela domaće šljivovice za aperitiv. Rumuni su uzviknuli od zadovoljstva i nekoliko puta pritegli. Eva sa njima, smejući im se. Lili je bila zadovoljna i dala im da večeraju. Toliko su bili gladni, da nije ostalo ništa na stolu. Mladići su se opustili i uz pivo, počeli pomalo da pričaju. Eva je to jedva dočekala, sve ju je zanimalo, ispitivala ih, a oni joj odgovarali. Najviše je ispitivala crnog, crnookog, lepo razvijenog najstarijeg od njih. Bio je to Samuila-Lacika. Lili je obratila pažnju na to i zaključila da se oni sviđaju jedno drugom. Odmah joj se rodila spasonosna ideja. Ona će im biti kuma – oženiće ih! Eva u njemu vidi Adama!

Bilo je kasno, prošlo je već sedam sati, morala je da prekine. Zapovedila je pokret i oni su zajedno otišli da vide stanove i da se dogovore, kako će i šta raditi. Eva se oduševljeno ponudila za njenog pomoćnika, Samuila-Lacika ju je zadovoljno pogledao. Lili je smireno napravila raspored njihovog zaduženja i nekoliko puta im podvukla, da u petak sve mora biti završeno, jer Gazda stiže u subotu ujutro. Prijateljski su se pozdravili i razišli, Lili pod ruku sa Evom. Odmah su pošli na spavanje, jer im je odmor bio jako potreban.

Tek kad je počela da se sprema da legne, Lili se zamisli. Dotle se od silnih obaveza uopšte nije setila Borisa. Kada je razmislila, umirila se. On je taj koji se javlja, tako joj je rekao. Ona je sve njegove reči upamtila. Valjda zato nije uznemirena. Zna da on ima silne obaveze, pogotovo sada u promenjenoj situaciji. Javiće joj se, čim je bude trebao. Dalje nije htela da misli - ako je bude trebao on će je naći, roba je tu sakrivena. Na poljupce se nije usudila misliti! Plašila se sebe, plašila novog razočarenja, bojala da se ne zaljubi u njega. Ubeđivala je sebe - to se desilo slučajno, pa on je muškarac, bili su tu sami, samo njih dvoje, onda dođu u iskušenje, posle ih prođe, zaborave...

Vreme do petka uveče za Lili je iz trenutka u trenutak dobijalo sve veće ubrzanje. Hvatala je panika da neće uspeti završiti sve poslove u gazdinim stanovima. Rumunski mladići su joj opravdali poverenje, Eva takođe. Posao je bio odrađen precizno i stručno, Lili je odahnula. Isplatila im je dobru zaradu i povelu ih u obližnju kafanu na večeru i druženje uz lepu cigansku muziku. Tu su Eva i Samuila-Lacika razmenili brojeve mobilnih telefona i dogovorili kontakt.

Po povratku kući, Lili je Evu poslala gore da se spremi za spavanje, a ona produžila do kancelarije, da vidi ima li nekih mejlova na računaru ili poruka na telefaksu odnosno telefonskih poruka na sekretarici. Odmah je primetila, da telefonska sekretarica svetluca, pa je prišla i pritisnula dugme. Kada se začuo muški glas, ona je brzo sela na stolicu. Glas ju je presekao. Bio je to Borisov glas. Poruka je bila profesionalno službena, kako joj je u dogovoru najavio. Rekao je, da ga interesuje njihova ponuda robe, da želi lično da vidi uzorke i da će navratiti u kancelariju u ponedeljak pre podne.

Lili je ukočeno gledala u telefon. Poruku je poslao u četrnaest časova, ona nije bila tu, tek sad je stigla. Šta, ako je pre ili kasnije bio ovde na vratima? A što je ne kontaktira na mobilni? Rekao je ponedeljak, onda ona ne treba ništa da radi, samo da čeka.

Dok je tako sedela i bespomoćno mozgala – ko grom je potrefi misao koju je potpuno smetnula sa uma – da je Gazdi napomenula, da će se sa njima vratiti kući. Datum joj ističe u ponedeljak, bilo bi najbolje danas da krene, ali mora čekati Gazdu ovde. Zato će se s njima vratiti najkasnije u nedelju uveče. Šta da radi? Šta da radi? – samo na to je mislila i ostala sedeti na stolici. Da ga zove odavde? Da mu pošalje poruku – a šta da napiše?

Vreme je prolazilo, njene misli su se vrtele u krug, a ona bespomoćno sedela na stolici. Tek posle ko zna koliko minuta, ona je primetila da sekretarica nije prestala da svetluca. Pritisnula je dugme – bilo je još poruka. Gazda je javio, da stižu sutra u devet sati i da ih čeka zajedno sa Evom. Onda je bila neka reklamna poruka i Lili je već mahinalno htela da prekine, ali se presekla i sačekala. Čekalo ju je još jedno iznenađenje – druga službena poruka, koju je ostavila advokatica Roža Biro, sa zahtevom da je pozove na njen mobilni telefon.

Lili uzrujano ustane sa stolice i ode da brzo popije čašu vode. Tek onda je otišla da vidi, kad je Roža poslala poruku. Bilo je oko podneva, a na Lilinom satu devet sati uveče. Nije imala kud, telefonirala joj isto sa službenog. Roža se u momentu javila, nju uopšte nije slušala šta hoće da kaže. Rekla joj je da seda u taksi i dolazi po nju, za petnaest minuta, da bude na ulazu njene zgrade i da je tu čeka.

Nije joj preostalo ništa, nego da zaključa kancelariju i pojuri gore u stan, vidi Evu, malo se sredi i siđe dole. Eva je već duboko spavala u svom krevetu, Lili se brzo spremila i sišla ispred kapije.

Roža se pojavila za tili čas, uhvatila je ispod ruke i odvezla svojim taksijem. Izašli su ispred poznatog hotela Opera, ušli u hotelsku kafanu i seli. Tek kada im je naručila dva viskija, počela je da govori:

Bila je da vidi Sašu. Oporavlja se, mnogo mu je bolje. Ima zdravo srce i dobru krv, to ga je spaslo. Razgovarala je sa glavnim doktorom, vlasnikom klinike i platila mu sve troškove. Rekao joj je, da mu hitno mora nabaviti papire i krajem iduće nedelje ga izvesti iz bolnice. Dotle će mu skinuti neke longete i zavoje, moći će kući da se oporavlja. E sad, to kući je veliki problem. Saša neće kod nje, a i ona misli da je on u pravu, da nije zgodno. Ali, dok je tako slab, ona ga je nagovarala, da bude kod nje, jer su mu tu najbolji uslovi za oporavak. Teška srca je prihvatio.

Tebi je poručio da ugovoriš onaj stan koji ste gledali na kružnom putu Muzeum – preko puta Hotel Astoria. Rekao je, da tebi nije stigao da kaže - on je tom gazdi stana isplatio akontaciju od dvesta maraka – faktički pola kirije. Poručio ti, da nesmeš da ga izgubiš. To je jedino dobro rešenje za njega. A ujedno i za tebe. Razumeš?

Još je rekao, da te pitam, jel spavaš u kancelariji ili te je Eva zvala ponovo kod nje. Meni je rekao da ti pomognem, dok se on ne oporavi, jer ti sama u one stanove od njegove bande, niti znaš da odeš, niti on sme to dozvoliti. Misli da je dotle najbolje privremeno kod Eve, jer ona je dobra, ona je naša.

Još je htela da nastavi da govori, ali ju je Lili prekinula i zamolila da, mora ovo da joj kaže:

Meni je Gazda ugovorio stan gore iznad kancelarije, kod komšinice, koja je njihov prijatelj. On plaća stan. Rekao je, da sam to zaslužila, jer radim više poslova koje on ne plaća, I drugo, da to ujedno radi i iz bezbednosnih razloga, jer u svako doba mogu kontrolisati stanje u kancelariji – a i ne daj Bože, pobeći gore u slučaju neke potrebe. Ja sam noćas već tu spavala. Moraš to reći Saši, ja tu ništa ne mogu učiniti. Vezao me je za tu zgradu. Sad sam i portir i obezbeđenje.

Bila je jako zahvalna Borisu, što ju je upozorio u vezi Rože. Znala je, da mora jako paziti šta joj govori i kako sa ponaša sa njom. Zato joj ni reč nije rekla ni za Evu, ni za Adama. Bila je jedino u dilemi, sme li je pitati nešto za Borisa - da li ga je od ponedeljka videla.

Dok je ona grčevito razmišljala – advokatica, kao da joj je osetila misli, upita je:

Jesi se ti videla sa Borisom u ponedeljak uveče u osam sati? Jel on došo kod tebe?

Lili se iznenadila, ali je vrlo uzdržano odgovorila:

Da, došao je, ali sa velikim zakašnjenjem. Trebala sam da mu dam broj kancelarijskog i mog mobilnog telefona. Rekao je, da će mi se on javljati ili službeno ili na mobilni. Dok se ne javi, da čekam. Odmah je otišao, rekao da ga čekaju, da ima problema.

Od onda ti se nije javio? Nije ti ostavio nikakvu poruku na mobilni?

Glasno je razmišljala Roža i videlo se, da joj nešto ne štima. Kombinovala je u svojoj glavi, dok nije odlučila šta bi bilo najbolje:

Čudno je, da se ni tebi ni meni ne javlja celu nedelju. Ovo nije dobro. Vidiš kako je Saša prošao. Da se nije i njemu nešto ne daj Bože dogodilo? Ovo je strašno. Saša kaže da su ih tukli, da ih sve ubiju. Znaš šta? Ja imam više telefona, to su moji tajni. Ne mogu ga zvati sa mog pravog i neću na mađarskom. Sad ću ga zvati pa damu ti kažeš na srpskom...

Šta da mu kažem? - upade uzbuđeno i uplašeno Lili

Nemoj da paničariš zbog jednog običnog telefonskog poziva. Ako se javi, reći ćeš mu: pozdravljaju te Sašine drugarice. Čekamo te.

Roža izvadi iz tašne neki telefon i pritisnu Borisov broj u imeniku. Čulo se zvono. Zvonilo je do kraja, niko se nije javljao. Tako je pokušala još sa dva telefona. Videlo se, da su je živci sve više izdavali. Besno je pogledala Lili i zapovedila joj:

Odmah uzmi svoj mobilni i pozovi ga! Tebe još niko ne prati, još nije opasno, ti ćeš se javiti i na neke brojeve što mi je Saša rekao da moram zvati. Ajd piši mu broj, i počne da diktira Borisov.

Lili ju je iznenađeno slušala, ali joj se pojavila i neka tiha radost, čuvši da treba ona da pozove Borisa. Uzbuđeno je pritisla znak zelene slušalice i u sebi molila Boga, da ga čuje. Telefon je zvonio dosta dugo, već je počela da gubi nadu, kad se začuo njegov „halo“. Ona se toliko spetljala, da je jedva uspela da izgovori:

Pozdravljaju te Sašine drugarice. Čekamo te.

Lili, ja sam na putu. Dolazim u nedelju u osam.

Nemoj. Idem na put.

Nesmeš se javiti Sašinoj mami. Požuri natrag.

Sreda, pre ne mogu.

Vidimo se. Čuvaj se.

I ti.

Razgovor je bio prekinut. Roža ju je ispitivački, advokatski posmatrala, čekala šta će reći. Lilin mozak je bio sto posto na njenoj zaštitnoj liniji, znala je šta treba da joj kaže:

Pitao me, jesmo li ti i ja zajedno. Rekao je da ti kažem, on je na putu. Pre iduće nedelje neće doći. Kad dođe, javiće se.

Roža je prihvatila njen odgovor, bila je ubedljiva. Videlo se, da je sve više savladava razočarenje i neka nervoza. Mahnula je konobaru, ponovo naručila dva viskija. Odmah je popila celu čašu. Lili kad je to videla, znala je, da mora brzo kući. Pogledala je krišom na svoj sat i tek onda joj je bilo loše – prošlo je jedanaest sati. Šta da radi? Protutnja joj kroz glavu. Kako da se izvuče, da pobegne od pijane advokaticе? Dok se ona tako mučila, Roža je iznenada ustala, prišla do nje, uhvatila joj ruku i počela da je vuče da ustane:

Hajde, draga moja, sad idemo dole da igramo i da se zabavljamo. Dole ima dobrih tipova videćeš, a gore dobrih soba hahaha

Nakačila se na Lili i počela je da je vuče. Ona je se nije mogla osloboditi i nije znala šta da radi. Konobari su ih ispod oka posmatrali i podsmešljivo gurali jedno drugog. Čula se disko muzika, sve više, kako su se približavali stepenicama. Ruža ju je povukla levo, do lifta i njih dve su sišle u mračni disko klub. Još je bilo rano, nije bio prenatrpan. Ruža je, ne ispuštajući Lilinu ruku, jer je već pomalo teturala u hodu, krenula pravo prema šanku. Usput se svo vreme nešto glasno smeljulila.

Lili je spremna na sve, pažljivo posmatrala šta se dešava oko njih. Posebno, jer je već gore primetila slobodno ponašanje konobara. Ovde je isto opazila dvojicu muškaraca, koji su se nešto smejali i gurali – dok su ih bezobrazno merkali. Dok je gledala desno, nije stigla videti, da se neki tip uhvatio za Rožu sa leve strane i da joj je počeo šaputati. Roža mu je polu glasno rekla, da joj da paketić i iznenada pustila Lilinu ruku. Tip ju je povukao i ona je krenula sa njim levo od šanka, a Lili htela za njima i pozvala Rožu da stane, ali je iznenada osetila nečiju ruku na svom desnom ramenu i mahinalno pogledala. Pred njom je stajao jedan zgodan četrdesetogodišnji muškarac i nadmeno joj se smešio. Ona je trgla glavu ponovo na levu stranu - Rože više nigde nije bilo. Istovremeno je osetila da joj je muškarac uhvatio ruku i morala ponovo pogledati. Gledao ju je istim pogledom i povukao je za ruku progovorivši:

Sad ti i ja idemo malo da igramo. Da odigramo jedan stiskavac hahaha.

Vukao ju je prema parovima koji su igrali i stao. Lili ga je pogledala u iščekivanju. On je na svoj nadmeni način pogledao i zgrabio u svoj čvrst stisak, da je skoro ostala bez daha. Stajao je i nju potpuno stisnuo na svoje telo. Lili se jako uplašila, nije znala šta je čeka. Posle nekoliko sekundi osetila je, da je pomakao svoju nogu i već u drugom momentu počeo da hvata polako takt. Krenuo je u toj pozi stiskavca da igra sa njom. Na svom licu stisnutom uz njegovu glavu, sve više je osećala njegov dah i začudila se, da nije od alkohola. Pošto je bio muzikalan i znao da igra, instiktivno je sve više pokretao svoje telo u ritmu lepe muzike koja je ispunila prostor. Lili je to spontano prihvatila jer je muzika ceo život vladala sa njom. Neprimetno, njegov stisak je postajao sve normalniji i on počeo da je vodi kao pravi plesni partner. Ona nije imala kud, procenila je da se mora prilagoditi situaciji i sačekati. Pratila je ritam i takt, jer je volela ples i muziku. U jednom trenutku, on je malo zastao i nasmešio joj se, konstatacijom:

Ti voliš da igraš. I ja jako volim sa ženskom koja voli i zna da igra ovako kao ti.

Ona mu je uzvratila osmeh. U tom trenutku je baš počela neka dobra stvar od Elvisa Prislija – on ju je oslobodio stiskavca i vrlo lepo zaigrao rokenrol sa njom. Nastavili su tako duže vreme, dok nije krenula neka laganija stvar. Onda je on, držeći je pristojno, u toku plesa počeo da joj govori:

Izvini što sam ti tako ružno prišao. Hvala ti za ples. Već davno se nisam tako lepo naigrao. Voleo bi i drugi put. Nisam te nikad ovde video. Gde ti izlaziš? Ovaj disko ja držim. Daću ti ulaznicu, pa kad si slobodna, dođi da plešemo.

Lili ga je razrogačenim očima, bez reči gledala. On je nastavio:

Došla si sa onom ludačom, pijanom drogerašicom - koja je ovde već nekoliko puta napravila probleme, da je i policija dolazila - pa sam se iznervirao. Ja sam joj zabranio da dolazi ovamo. Nisam primetio kad ste ušle. Da jesam, ne bi te upoznao, jer ne bi mogle da uđete, ja vas ne bi pustio unutra. Još sam dodatno otkaćio, kad sam primetio onog fiksatora što valja paketiće, koji joj je prišao. Ljudima sam reko, da ih odmah izbace na sporedni ulaz. Onda si mi još ti ostala, da dobiješ lekciju, da ti pripretim. Ali, kad sam te bolje pogledao, nisam bio siguran šta ću sa tobom.

Ajd da ti daju stalnu ulaznicu ovi moji. Ako imaš neku dobru drugaricu, možeš i nju dovesti sa sobom, da ne dolaziš sama. Baš bi voleo, da češće navraćaš i da igramo. Osećamo se, kao da smo uigrani plesni par. Kakvi bi tek bili, da češće vežbamo. Hm, još bi i na takmičenje mogli da se prijavimo.

Iskreno joj se nasmejao i raspoloženo je odveo do šanka. Šankista joj se nasmešio, otvorio jednu fioku i pružio Lili kovertiranu ulaznicu.

Ona se još uvek nekako zbunjena, počela zahvaljivati. Vlasnik po imenu Arpad, potapšao ju je po ramenu sa osmehom i pitao, želi li ostati ili ima neki drugi program. Lili je rekla da je morala još davno da ide kući, ali da ju je Roža prevarila i dovukla dole. Pitala ga je, kako da pozove taksi. Čuvši to, Arpad mahne jednom mladiću, da mu nalog da je odveze i oprosti se od nje sa : do sledećeg plesa!

Kad se oko jedan noću popela u sobu i legla pored Eve u svoj krevet - nije mogla da veruje, da je posle svega stigla kući bez posledica. Dok je tako razmišljala i sve više se smirivala, pojavio joj se u mislima Boris i ona je misleći na njega, polako počela da plovi po svojim oblacima:

„mindenkinék van egy álma, az enyém te lettél, egy bolondos ideálja, jaj nehogy te légy, mindenkinék van egy álma, az enyém te vagy”

Da, ovaj šlager moram zapamtiti! Već sam zapamtila reči, koliko ga puštaju na radiju. Stvarno, to su baš reči moje pesme koju bi mogla pevati njemu:

„svako ima jedan san, moj si ti postao, svako ima neki luckasti ideal, jao nemoj da ti to budeš, svako ima jedan san, ti si moj san“ ...

Moj san...moj san...

„Az én apukám az olyan hires bohóc volr, hogy az csoda volt. Az én apukám,, az én apukám...”

„Moj tata je bio tako poznati klovn, da je to bilo najveće čudo!” Moj tata... moj tata...

Haver! Pa ja znam tu reč! Čula sam je više puta. Pa on mi je to govorio! Moj tata! On me je učio da je imao svog havera Lajoša u Budimpešti! Da je dolazio ovamo kod njega. Seo bi na voz, Lajoš ga uveče čekao na stanici i odmah vodio na ludi provod po kabareima i barovima! Imali su devojaka koliko hoćeš, one su ih ujutro odvukle u njihove stanove i onda tako to... Hm, ovu pesmu je zavoleo jako, jer se u bioskopu sakrivao sa devojkom u koju se zaljubio. Bioskop je radio dan i noć. Ovo je bio najnoviji film Čarlija Čaplina – on je igrao i pevao. Divan film. Sa devojkom su uvek dotrčali do bioskopa, kad se društvo podnapilo i više nisu marili za njih. O, kako su se voleli! To mu je bila prva prava ljubav. Zvala se Piroška.

I... i onda je izbio rat ... i onda bežanija ... pa prisilna mobilizacija... pa bombe i ruševinepa pucaj.. pali... pa spašavaj pa kopaj rovove..... pa opet ispočetka i nikad kraja i poginuo najbolji drug.... i beže preko zamrznute Tise ... i neki umru od upale pluća... i nema se šta jesti...a treba ići... treba se okrenuti.... treba bežati...stižu Rusi..... i onda logor, barake od sklepanih dasaka...oni na daskama.....dobiju vode... i neku supu ... praznu braon vodu ...plivaju veliki braon ...pasulji ne to pliva nekoliko komada soja pasulja.....I onda umiru ljudi oko njega...samo se sruše i umru.....a on se odvuko ispod jednog bagrema da tamo umreI onda predveče smena čuvara... i čuvar ih obilazi i gleda... i opet obilazi i gleda ... i veče ... polako pada mrak... i čuvar se sagne i oni se pogledaju ... i dugo se gledaju... i gleda ga lep mladi čovek pravi plavokosi plavooki Rus... i kaže ja Genadij... i brzo izvuče iz kabanice belu platnenu punu vrećicu i kutiju šibicai stavi njemu i kaže...ovo muka...ima voda... ima šibica...ima crepovi i cigle...i tata ga gleda... i on brzo ode.....

I tata mi je pričao, puno mi je pričao... muka, to je ruski brašno, to nije naša muka, to me je naučio, to je tako. I rekao mi je, da je onda svako veče u njegovoj smeni, sa

svoja dva drugara, pravio i peko lepinjice i te lepinjice su polako jeli i čuvali za posle, dok ne stigne njihov Genadij!

I još je rekao, da su kući stigli ko kosturi..... Da su im se kosti tresle.,,,,

Da! Rekao je, upamti to dobro! Svugde čovek ima prijatelja! Svugde ima prijatelja kod dobrih ljudi! U celom svetu! Svugde! I u neprijateljskom logoru ima ljudi! I u Aušvicu ih je bilo! I Arapi su prijatelji. I Cigani su isto!.....

Enula, dvenula, trojči, dvojči, čingi, lingi, zakva, lakva, divola diks! Bože, otkad se toga nisam setila! Hm, tata me je naučio ko pesmicu, dok smo šetali okolo po gradu. Tražio je, da je prosto otpevam ko neku pesmicu i ja sam to pevala. I onda, u prvom razredu mi je tek rekao, da su ga to naučili neki njegovi drugari Cigani, sa kojima se igrao i odrastao u ulici. Oni su tako brojali po njihovom jeziku.

Jao, a za Genadija ti je isto rekao, da napišeš slobodan sastav iz srpskog ! Da, u osmom razredu. I nisi napisala! I tata je bio tužan, videla sam na njegovom licu. I ništa nije rekao. Jer je znao. Znao je da sam se bojala! Pa kako sam mogla pisati, kad su svi pisali o partizanima! Kad su svi ostali bili neprijatelji!

A onda, hm, kad sam čitala lektiru i stalno dobijala petice iz književnosti – on je bio srećan. Pa kad je video, da sam počela pisati dnevnik – onda me je i pohvalio. Nastavi! Rekao je. Piši sve što ti padne napamet! Sve što ti dođe u misli. Tako se vežbaš. Tako postaješ bogatija! To je tvoje. To je samo tvoje! To je tvoje jedino pravo bogatstvo! To što imaš u glavi! Čuvaj se, pazi svoje zdravlje i ništa ne brini! Sve će doći na svoje. Samo prati, razmisli i onda deluj.

Da tata! Da moj tata, moj veliki tata.....

Lili gorko zarida, zarivši glavu u jastuk, plakala je i plakala, do jutra oka nije sklopila.

Boris je posle razgovora sa Lili promenio svoj plan. Nije više imao mira. Morao je da se vrati u Budimpeštu pre Lilinog odlaska za Srbiju. Morao je pre toga da je vidi i da joj kaže da se pričuva. Da je nauči. Krenuo je sutradan posle podne, da stigne u subotu uveče, jer je nedelja već bilo prekasno.

Putem je razmišljao kako Lili da nađe, a da nešto ne pokvari njoj kod Gazde. Ništa nije smislio sve do Feriheđa. Tu je uzeo taksi i krenuo u Vestendsiti, da snimi situaciju. Pogledao je na sat. Bilo je dvadeset časova - njihovo dogovoreno vreme. Ušao je u javnu govornicu i pozvao Lilinu firmu.

Telefon je odzvonio do kraja, niko se nije javio. Sekretarica se uključila, on u momentu prekinuo vezu. Laganom šetnjom popeo se do kafića pored bioskopa i seo u svoj ugao pored šanka. Konobar mu je odmah doneo njegovu flašicu kvasa i dao mu značajan mig, da treba da razgovaraju. Boris mu je klimnuo glavom.

Izvadio je svoj tajni švajcarski telefon i počeo Lili da kuca poruku. Ona ju je odmah primila i napisala odgovor. Nalazila se na večeri u poznatoj mađarskoj gostionici sa ciganskom muzikom. Napisao joj je, da u devet sati sama pođe u WC. Da će je tamo sačekati. Potvrdila je.

Boris je ustao od stola, prošao pored šanka i ušao iza zavese za kuhinju. Konobar se sagnuo u prozorče šanka i pozvao kolegu da ga zameni. Onda je izašao od šanka, prišao Borisovom stolu sa tacnom, pokupio njegovu čašu i flašicu, zamenio pepeljaru i obilazeći šank sa suprotne strane, ušao u otvorena vrata kuhinje. Tu je ostavio tacnu i pošao u ostavu, gde ga je Boris čekao. Prišli su jednom zidu, pritisnuli na njima poznato mesto i gurnuli. Otvorila su se zakamuflirana vrata, iza kojih su se nalazila debela metalna vrata sa šipkom. Otvorili su i ušli u nameštenu garsonjeru sa kupatilom. Iz tog predsoblja jedna vrata su bila prolaz u tajni ćošak bioskopa sa suprotne strane zida. I kafič i bioskop su radili celi dan i celu noć, nonstop.

Boris je objasnio konobaru, da hitno mora ići u grad, i da će se vratiti u deset sati. Njemu je izdao nalog šta dotle da uradi i koga da pozove na sastanak u deset. Iz džepova je izvadio neke pune kovertе raznih dokumenata. Otvorio je orman i sve stavio u jednu pregradu. Potom je brzo skinuo svoje odelo i presvukao se u sportske pantalone, obuo patike i zagrnio se sa svojom starom velikom sportskom jaknom, usput proverio ima li crnu kapu pri ruci. Kada je uključio i proverio svoj mađarski mobilni, švajcarski je stavio u pregradu uz dokumente i brzo krenuo napolje.

Lili je zajedno sa Evom, ceo dan bila angažovana oko Gazde. On i njegovi prijatelji su stigli ujutro u devet i prvo pogledali kako su uređeni stanovi. Bili su oduševljeni. Pošto je Lili rekla da joj je Eva pomagala, oni su ih usput ugurali u neki skupoceni ženski butik - i rekli im, da izaberu sebi poklon! Eva i Lili su ih u čudu pogledale i zbunile se. Muškarci su im se iskreno nasmejali i rekli im, da će ih sačekati preko u bifeu. Njih dve su ostale unutra i na kraju se ponovile novim parčedom lepe garderobe. Tako dobro raspoloženi, seli su ponovo u kancelariju radi ozbiljnog razgovora. Gazda je izašao sa svojim konkretnim predlogom:

Mi smo poslovni ljudi u partnerskom odnosu. Imamo zajedničko preduzeće u Austriji koje obavlja proizvodno – uslužnu delatnost. Pre nekoliko meseci smo

otvorili Filijale firme u Sloveniji i Hrvatskoj, a nedavno smo počeli proceduru za otvaranje iste u Mađarskoj, Slovačkoj i Češkoj. Tako ćemo napraviti odgovarajući proizvodno – uslužni krug. U Mađarskoj nam treba Budimpešta. Dobili smo nekoliko ponuda, razmišljali smo koju da prihvatimo. Onda se desilo, da si nas ti Lili pozvala kod Eve i mi sticajem okolnosti, videli celi prostor. Nije nam trebalo mnogo, da zajednički konstatujemo kako je baš to idealni prostor za naše preduzeće.

Tebe sam Lili, sećaš se pitao, čije je to vlasništvo. Ti si nam rekla, da je Eva jedini vlasnik. Sada bi trebalo, da nju ubediš, da ga nama proda. Mi ćemo joj jako dobro platiti. Dobro znaš, da to njoj nemože više biti stambeni prostor. Ta je lokacija za preduzeća a ne za stanovanje. Ona bi stime jako dobro prošla, a i mi jer je za nas idealno. Ona bi došla do para, mogla bi kupiti sebi lep novi stan, a preostale pare staviti u banku.

Pošto smo mi strani državljani, ona u pregovorima odnosno prodaji, mora imati svog domaćeg advokata. Pitaćeš je, ima li svog poznatog koga bi htela. Ako nema, mi imamo u Budimpešti nekoliko njih, sa kojima već duže vreme sarađujemo, pa ćemo se dogovoriti.

Lili je izvršila zadatak. Eva se iznenadila, ali kada je sve shvatila, nije imala potrebu da razmišlja, od srca se obradovala i najiskrenije nasmejala. Rekla im je, da je to za nju spasonosna odluka. Advokata nije imala, dogovorili su se da odmah pođu kod gazdinog. Do večeri su završili predugovor o prodaji imanja i dogovorili se za finalizaciju istog, krajem sledeće nedelje. Obostrano zadovoljni i nasmejani, krenuli su da sve to proslave u najčuvanijem mađarskom restoranu.

Boris je već krenuo u Lilinom pravcu, kad je osetio vibracije svog mobilnog u džepu. Izvadio ga je i pogledao. Smrko se iznerviran, pokajao što ga je uključio i sad bio u dometu. Dvourumio se, gledao koliko je sati i nije prihvatio kontakt, nego strpao telefon u džep. Ali, to mu je pokvarilo dobro raspoloženje što će videti svoju Lili. Znao je, da mora jako žuriti, da se sa njom ne može zadržati više od pet minuta, da mora trčati.

Lili je uzbuđeno razmišljala. Srce joj je jače zakucalo pri svakoj pomisli na Borisa. Sedela je sa strane, nije joj bio problem da brzo ustane i krene u WC. Eva je sedela u sredini između Gazde i njegovog prijatelja – advokata kod zida, pa nije mogla da se tek tako pokrene. To je Lili odgovaralo. Uz to, zapazila je, da ona i taj muškarac flertuju. Počeli su već prošle subote, sad su još jače nastavili uz gazdinu podršku.

Drugi prijatelj je bio sasvim nezainteresovani, zatvoren čovek, koji je pomalo pijuckao za sebe i stalno ćutao kako tokom večere, tako i posle nje. Baš je stiglo posluženje za desert i dve zgodne konobarice u mađarskoj nošnji, koketno počele da posluju oko

njih, kada je Lili skoro neopaženo ustala i ćutljivom kolegi pored sebe promrljala, da hitno mora u WC.

Žurno koraćajući sve do zida, stigla je koji minut pre i tek tamo podigla pogled. Nikog nije primetila i baš kad se pokolebala šta joj je ćiniti, neko joj je dodirnuo rame i šapnuo ime. Ona se polako počela okretati i njihovi pogledi su se sreli. Istog ćasa on ju je zagrlio i poljubio, pa brzo povukao u neosvetljeno udubljenje pri kraju hodnika. Tu su se strastveno poljubili i Boris joj počeo objašnjavati da mora trćati kod Muje i da nezna kad će biti slobodan.

Lili mu je rekla da polaze sutra u toku dana, da nema vremena. Dogovorili su se još kratko, da se Lili ne javlja Mama Želmiri i da se vraća u sreu dnevnim vozom, kako bi ga mogla doćekati uveće u osam u kancelariji. Kada su se još jednom sa puno strasti u žurbi poljubili, on joj je uhvatio ruku i stavio u nju savijenu novćanicu od hiljadu maraka. Lili je razrogaćila oći, on je pomilovao po licu i rekao neka ih odnese kući. Pogledavši se još jednim dugim pogledom, brzo su se rastali i ona utrćala u WC.

Na putovanje u Srbiju, krenuli su posle rućka u nedelju popodne. Lili i Gazda su pre podne radili u kancelariji, ćutljivi kolega otišao do maćarskog advokata da koordinira zajednićke poslove, a Eva i gazdin prijatelj advokat bili su negde zajedno celo pre podne. Vratili su se za rućak i posle rućka Eva otišla sama gore u njihov stan.

Tokom putovanja Lili je celo vreme mozgala i pravila neke buduće kombinacije. Najviše se brinula za Sašu i želela nekako da ga izvuće iz Budimpešte. Palo joj je na pamet, da bi mogao pobeći u Sloveniju kod njene drugarice Renate. Odlućila je, da po povratku krene u akciju, računajući da će se do tada Saša već malo oporaviti i da će mu nekom taktikom to uspeti ubaciti u glavu. Mora ga spasiti od advokatice Rože, ona mu može doći glave, toga se najviše plašila.

Onda se odmah setila Borisa, pa je gledajući u nebo počela da putuje kroz oblake – osećala se jako smireno i srećno i do kuće malo zadremala.

Kod kuće je doćekala ozbiljna prića i velike brige. Spasio je novac, onih hiljadu maraka koje joj je Boris dao. Pri pomisli na njega ona se svaki put ispunila talasom sreće koji ju je iznenada obuzimao. Bilo je to neko novo, nepoznato iskustvo – to nije bio zanos devojćice od ranije - to je bio osećaj zrele žene koja zna i shvat stvari. Svaki put je osetila, da dobija neku novu snagu, neko veće samopouzdanje.

Poslušala je njegov savet, nije se nikom javljala. U sreu ujutro, puna poleta krenula je za Budimpeštu. Plašila se carine, pitanja i sumnjićavosti carinika, pa je sve do granice vežbala imena svoja dva izmišljena sina, imena roćaka kod kojih se tobože nalaze i njihovu adresu. Okršaj sa carinikom joj je srećno prošao jer su joj okolnosti išle na ruku. Ona je bila jedini putnik koja nije prenosila ni jednu kutiju cigareta - tih

dana je baš bila velika hajka - pa je carinik ovaj put ništa nije ispitivao za razloge tako velike žurbe natrag kod svojih sinova. Lili je srećno odahnula i dremala sve do Budimpešte.

Eva je bila na poslu, pa nije imala dodatnih obaveza, nego je odmah otišla dole u kancelariju.

Na svoju veliku radost, čekala ju je službena poruka od njenog Borisa. To je značilo, da dolazi uveče u osam.

Dalje joj je sve što ju je čekalo od posla, za nju bila sitnica, jer je naprosto letela od sreće. Pred kraj radnog vremena, javila se Evi i otišla pred nju. Zajedno su ručale u gradu i bavile sobom. Eva joj je bez ikakvog njenog pitanja počela pričati, kako je imala ludi seks sa advokatom u nedelju pre podne. Odveo ju je u veliki stan, tu su ludovali na stilskom krevetu. Rekla je, da su dogovorili nastavak iduće subote. Videlo se na njoj, da joj se to jako sviđa.

Lili se setila mladog Rumuna Samuila-Lacike i njihovog očajavanja, ali je odustala da ga pomene. Biće vremena sutra – kad ponovo oni dođu da rade, jer će uređivanje kupatila i kuhinje trajati duže od nedelju dana.

Po povratku kući Eva je gledala televizijski program, a Lili se sređivala za sastanak u osam. Evi je rekla da joj stižu poslovni partneri i da je ne čeka, nego da legne i spava. Dole je sišla uzbuđena pre osam. Načekala se, dok je on zakucao na vratima. Bio je sav zadihan, samo ju je zagrlio i ovlaš poljubio u usta, pa se strovalio na fotelju. Lili je potrčala i brzo mu dodala čašu vode. Popio je još jednu i oni su se bez reči gledali, prosto gutali pogledom.

Da olakša situaciju, Lili je počela da mu govori o carini, o putovanju, o njegovim novcima koji su je spasili. Kad je stigla do te teme, Boris je progovorio:

Ne brini za novac. Ja ću tebi stalno dati koliko ti treba. Ja imam novac na svom računu u švajcarskoj banci. Tamo sam bio ovih dana na putu zbog nekog posla. Ja u svetu imam ozbiljan biznis, vlasnik sam i direktor jedne švajcarske firme. Važim za ozbiljnog stručnjaka, završio sam fakultet u Bugarskoj i Magistarske studije u Rimu, govorim nekoliko jezika. To ti govorim, da budeš mirna, jer ja ne živim od ove droge ovde. To je za formu, da ne padam u oči dok radim sa ovim grupama, ovim ljudima. Posebno, da Mujo misli da zavisim od njega i da mi je to jedina egzistencija.

Znam da se sad pitaš, pa zašto se petljam u sve to, zašto trčim ko sad malopre, da ne bi nadrljao? Zato što imam moralnu obavezu prema nekim ljudima i odlučio sam da to odradim.

Znaš, ja sam se u ovo upetljao jer sam bio mlad i neiskusan biznismen, kad sam u Rimu napravio svoju firmu. Tamo su me navukli mafijaši na svoju udicu i ja se upecao. Polakomio sam se na mogućnost lake zarade, pojma nisam imao o mogućim posledicama. Kad sam to shvatio, u zadnji čas sam uspeo da svoju firmu iz Rima prebacim u Ženevu i da tamo imenujem jednog iskusnog biznismena za direktora.

Zbog neke Rimljanke sam se onda vratio u Rim, da je ubedim da pođe samnom, jer sam bio ludo zaljubljen u nju. Natezao sam se sa njom mesecima bez uspeha, jednostavno nisam bio sposoban da je ostavim. Tako sam na vrlo glup način sam sebe izložio protivnicima. Oni su smislili taktiku i više nisam mogao mrdnuti iz njihove mreže. Na kraju sam saznao i to, da je moja devojka bila rođena sestra od jednog mog protivnika. I da ti ne dužim priču, možeš misliti, to je trajalo nekoliko godina.

Onda sam sticajem okolnosti sreo neke moje bugarske drugare, koji su valjali drogu sa Iračkom vezom. Ti su me spasili od italijana i mi smo netragom nestali iz Rima. Na kraju sam iračanima još bio potreban ovde u Budimpešti, da bi im se odužio. Oni su ispali pravi ljudi i mi smo danas iskreni prijatelji.

Lili ga je gledala i slušala bez reči. Onda je ustala i pošla da donese neko piće pa natočila. Pili su njen omiljeni Martini i gledali se dubokim pogledima. Boris je ispružio ruke i privukao bliže njenu fotelju. Ona se nehotično nagnula napred, a on je smejući se, zgrabio u svoj zagrljaj i počeo da je ljubi. Lili mu je sa uživanjem zaneseno uzvratila. Prekinuo ih je iznenadni telefonski poziv na pisaćem stolu. Začudoeno su se pogledali, Lili mahinalno proverila koliko je sati. Bilo je posle deset.

Ona nije htela odmah da reaguje, misleći da je to možda neka greška. Na svoje zaprepašćenje, Eva ju je proveravala i preklinjala da brzo dođe gore. Boris joj je prepoznao glas i začudoeno pogledao Lili. Ona mu reče:

Eva i ja sad zajedno stanujemo ovde gore u zgradi. To nam je Gazda našao. On plaća stan. Nemoj se ništa čuditi, sad ću ti sve ispričati. Kada sam Adama u subotu noću mrtvog našla ispred ulaznih vratiju stana, mislila sam da ću da poludim. Do jutra sam grčevito bespomoćno razmišljala šta da radim. Odjedanput mi došla spasonosna ideja, setila sam se da je Gazda još tu, da nije otputovao i pozvala sam ih da dođu ovamo. Sa njim je bio i naš čovek advokat. Oni su se pobrinuli za našeg sirotog Adama i odveli nas iz te kuće. U stanu smo od onda. Video si i znaš da je Gazda ponovo došao. Ponudio je Evi, da kupi njeno celo imanje, dogovorili su se i sad se prave papiri. Možeš misliti, Eva je presrećna, to je za nju spas.

Dok je Lili govorila, telefon je ponovo zazvonio i Eva joj jaukala da dođe gore. Boris je skočio:

Ajde, idemo gore. Ovo je super, ako ćeš ti ovde gore stanovati. To nam sad puno pomaže.

Privukao je k sebi, zagrlio, milovao joj kosu i lice, nežno je gledao – i oni su otišli gore.

Lili je pažljivo otključala ulaz, da ne probude Komšinicu. Prošli su na prstima i ušli u sobu. Eva je bila šćućurena u uglu kauča i držala glavu na nalakćenoj ruci preko naslona. Kad ih je videla, u momentu nije mogla da shvati. Ali, već u drugom trenutku je radosno kliknula i smejući se na sav glas, zahvaljivala Lili da je dovela i Borisa.

Za tili čas je skočila sa ležaja i pritrčala Borisu, pribila se uz njega i stojeći na prstima, pokušala da mu poljubi lice. Nije uspela, ali je zato davala svoje poljupce u vazduhu na sve strane i brzo ga šćepala između nogu. Boris ju je bez reči blago odgurnuo i kročio natrag dva koraka. Kad je Eva to videla, uhvatila je panika da će on otići i neočekivano vrisnula:

Daj mi tvoj kurac! Moja pičkica te već dugo čeka! Daj mi! Hoću tvoju kitu! Vadi tvoju kitu!

Istovremeno, ona je prosto sčupala sa sebe spavaćicu i bacila je dole na zemlju, zaplakavši:

Daj mi tvoju kurčinu! Čuješ li? Daj mi! Poludeću! Daj mi! - sve pružajući svoje ruke prema njemu.

Nekoliko sekundi se Boris dvoumio. Onda je iznenada već bacio svoju jaknu sa sebe i počeo brzo da se skida. Za tili čas ga je Lili - sabijena u ćošak kod zida - ugledala sasvim golog. Eva je reagovala munjevito i bacila se gore na krevet. Boris ju je uhvatio i pridigao – a Eva u istom trenutku stavila njegov ud u svoja usta. Lili je zaprepašćeno prisistvovala seksualnom činu – u kojem je uzajamni doživljaj bio iz trenutka u trenutak strastveniji i gde su oboje doživeli očigledno iskreni vrhunac.

Eva je vrisnula od sreće i srušila se na krevet. Boris se okrenuo i tako go, hladnokrvno prišao Lili. Ispružio je ruku, hteo da je zagrli. Ona se u zadnjem trenutku suzdržala da ga ne ošamari. Samo ga je odgurnula i otišla na drugu stranu, gde se opet prenerazila - Eva je otvorenih ustiju duboko spavala.

Lili se od muke srušila na stolicu i okrenula zidu. Boris se brzo obukao i seo na drugu stolicu koja je stajala kod suprotnog zida. Jedno vreme je vladao tajac, čulo se samo Evino jednolično disanje. Onda je Boris duboko uzdahnuo i teškom mukom progovorio:

Oprosti mi Lili! Ako možeš. Izvini. Znam da ti se smučilo dok si nas gledala. I meni bi, da sam na tvom mestu. Ali te molim, saslušaj me, jer želim da te informišem o

stvarima koje ne znaš. I u vezi tvog Saše je to važno. Možda, da prvo s tim i počnem.

Javio sam ti, da se nikako nesmeš javiti njegovoj majci. Nadam se, da si me poslušala. Ti i ja dosad nismo bili u prilici za neki normalan razgovor, ali sad to moram da ti objasnim. Ti si u svom prvom dolasku prenela popriličnu dozu heroina, koju je kod Saše naručila njegova Roža.

Bili su zakamuflirani u kolačićima koje si prenela u poklon kutiji. Naručio ih je kod drugara iz Novog Sada, jer ovde teško dolazi do njega. Da su te uhvatili sad bi već davno ležala u zatvoru. Dobila bi najmanje deset godina i trajnu zabranu ulaska u zemlju.

Lili više nije mogla izdržati. Okrenula se i gledala ga sa užasom u očima. On je nastavio:

Videla si Evu i njeno ponašanje. To još nije ništa. To je tek početak, sutra, prekosutra bi bilo ne daj Bože. Mogla si stradati od nje! Ona bi te gađala sa čim stigne, skočila na tebe da te udari, stolicom da te ubije. Zvala te gore, da ti kaže, da joj hitno nabaviš dozu. Šta bi dalje bilo, ne mogu da garantujem, sve je moguće. Sreća je, da sam danas došo. Kad sam ušo, shvatio sam da posti oko nedelju dana. Taman, kad joj je Adam zadnji put dao paketić.

Dešavanja posle su bila strašan psihički potres za nju i to je malo usporilo proces. Ali, kriza je danas stigla. Bio sam u dilemi, kako da delujem. Da ti nisi bila tu, ja bi je odalamio tako, da bi pala u nesvest i do ujutro mirovala. Onda bi joj morao ipak dati njenu dozu, kako bi nekoliko dana ostala mirna. Kod sebe ovde u džepu, a i dole u loncu, imam samo veliku duplo jaču dozu - ako bi od toga uzela tri odjednom - umrla bi. Ona ovu vrstu nikako nesme koristiti.

Njen organizam je jako slab, jer ju je njen raniji tip, deset godina držao na još jačoj dozi i podmetao je svojim članovima bande za izživljavanje. Kada je pobego u Ameriku, ona je u užasno ufiksanom stanju nabasala na Adama. Adam se sažalio i zaljubio u nju.

Pošto je i on bio težak zavisnik - isti kao što je tvoj Saša, to dobro upamti - on je odlučio, da se njih dvoje zajedno leče i smanje meru na neku podnošljivu dozu. Razgovarao je samnom i ja sam mu obećao pomoć. Teško i polako smo napredovali, ali smo ipak u zadnje vreme uspeli smanjiti meru na polovinu. Oni su se tome iskreno počeli radovati, a i mi sa njima zajedno.

Vremenom, sve više nam je njihova kuća počela biti baza. Tu smo ovu zadnju godinu mi svi i danju i noću dotrčavali sa svojim stalnim saradnicima. Pravili smo doze, dogovarali poslo, odmarali po potrebi. Ali, kada se Adam dobro nafikso, posebno zajedno sa Sašom, i nije mogo da tuca Evu, mi smo svi morali uskakati i spašavati situaciju - jer bi nas inače sve isterala i mi bi izgubili bazu.

Dok je ovo govorio, Boris je sedeo sagnute glave. Kada je završio, ispravio se i pogledao Lili. Njihovi ozbiljni pogledi su se sreli. Fiksirali su se, ispitivački Lilin pogled mu je jako teško pao. Opet je zamišljeno sagnuo glavu. Dugo su tako sedeli i ćutali. Teškom mukom, odlučio se, da joj još nešto kaže:

Molim te, dozvoli mi, da ti sad još nešto kažem, jer nisam siguran da ćeš mi više ikada dozvoliti čak i da ti se javim. Ne mogu rizikovati, da budeš iskorišćena žrtva, kao što sam ja bio u Rimu, jer bi imao grižu savesti ceo život.

Napravio je pauzu, podigao glavu i počeo je opet da je gleda. Pošto ga je Lili neprekidno sumnjičavo posmatrala, njihovi pogledi su se opet sreli. Izdržali su oboje, niko nije trepnuo ni spustio trepavice.

Onda je Lili, gledajući ga odlučnim pogledom progovorila:

Dozvoljavam. Reci mi.

Boris je duboko uzdahnio i gledajući je neprestano u lice, progovorio:

Mujo je odlučio, da će osnovati svoje preduzeće. Vlasnik i direktor preduzeća će biti Lili Knežević.

Šta kažeš? - uzviknu Lili preneraženo.

To što si čula! - odvrati joj Boris.

Nastala je mrtva tišina. Lili je sedela zatvorenih očiju, čvrsto stisnutih ruku i zuba. Došlo joj da urla od muke. Boris ju je gledao i nije znao šta da radi. Iznenada, on je skočio i kleknuo ispred njenih nogu. Lili je otvorila svoje oči i kad ga je tako ugledala i videla kako je gleda, njen grč je u momentu popustio. Ona je duboko uzdahnula i ispružila ruke prema njemu. Boris ih je uzbuđeno zgrabio i počeo da ih ljubi. Lili ga je dirnuto gledala i počela tiho da plače. Kad je on to primetio, odmah je ustao i pomogao joj da i ona ustane sa stolice – već u drugom momentu ona mu je plakala stisnuta na njegova prsa. Tek kad se smirila, seli su na njen kauč i razgovarali i dogovarali se - sve do jutra. Boris je nestao pre Evinog buđenja.

Lili je probudila Evu i poslala je na posao, kao da se noću ništa nije dogodilo. Zapovedila joj je, da posle posla dođe u mali stan, jer će tamo početi da rade Rumuni. Ona sama je odlučno krenula u akciju. Prvo je za vreme doručka posebno je razgovarala sa Samuilom-Lacikom. Pritisla ga je uza zid sa svojim oštrim ispitivanjem i bila je sigurna, da mladić sem cigareta nema nikakav porok. Onda mu je direktno rekla da hoće da ga oženi sa Evom. Njemu su od sreće sinule oči. Pošteno mu je rekla da Evu mora lečiti od droge i da joj je glavni lek - neizmerni seks svaki dan.

Mladić se nasmejavao i sve prihvatio, jer mu se Eva jako sviđala. Njih dvoje su se dogovorili kakvom će to svakodnevnom taktikom ostvariti do kraja nedelje, da bi pre ponovnog dolaska Gazde bili venčani par. Lili je našla i platila slobodan podstanarski stan za njih i odvela ih tamo. Eva je naravno bez problema srećno sve prihvatila. Boris je došao uveče i Lili doneo više paketića za Evu. Njih dvoje su otišli i Boris je upoznao Samuila-Laciku i naučio ga, kako da pazi Evu.

Venčanje u jednoj budimskoj crkvi, za petak popodne, dogovorio je Boris. On im je doneo burme. Plan je sproveden uspešno. Boris i Lili, kao kumovi, odahnuli su.

Advokatica Roža je u subotu oko podne, bez ikakve najave, banula u kancelariju. Zatekla je Lili upravo pred kraj dogovara sa Gazdom i njegovim prijateljima, oko načina daljeg rada na uređivanju novih stanova. Kada ju je Lili predstavila kao svoju prijateljicu – domicilnu advokaticu – oni su insistirali na bližem međusobnom upoznavanju. Posle kraćeg dogovora, krenuli su da ručaju zajedno u jedan od najelitnijih restorana – u Zlatni Kavijar. Roža je za njih predstavljala premiju u odnosu na Evu, koja nije bila više sa njima. Delovala je kao lepa, mlada dama, intelektualka, što je i bila, pa se tome Gazda posebno obradovao, jer mu je imponovala. Advokat je očekivao susret sa Evom i nije bio raspoložen, on se spremio na seks partiju i delovao je baš razočarano.

Gazda je krenuo na svoj neotesani, nametljiv način i navalio. Roži je situacija bila intrigantna, pa je počela svoj intelektualni duel sa njima. Gazda tome nije bio dorastao i ostao je u zapećku – ali je ćutljivi kolega počeo sve više da se uključuje i vrlo pametno da govori. To se Roži jako svidelo i sve više mu je počela poklanjati pažnju. Malo-pomalo krenuo je flert među njima i Lili se tome obradovala. Ponadala se odmah, da će sjahati sa Saše i pustiti ga na miru.

Setila se svoje Renate u Ljubljani i ostavila ih malo tamo same. Otišla je brzo do telefonske govornice, da proba da je nađe. Uspela je i radosno je pozvala na vikend u Budimpeštu. Zadovoljno je dolepršala natrag i uključila u dalji razgovor koji se vodio kod stola. Roža je vodila glavnu reč i dalje. Lili je primetila da su u međuvremenu dosta popili i to ju je uznemirilo.

Taman se mučila šta da preduzme, kad je Roža upadljivo pogledala na sat i rekla joj - da njih dve sad treba da krenu u posetu prijatelju u bolnicu. Ćutljivi kolega se iznenadio i pozvao ih uveče, na zajedničku večeru i provod. Roža je bez razmišljanja to prihvatila i rekla da će se naći u osam u Hotelu Opera. Lili se štrecnula, kad je to čula. Njih dve su žurno napustile društvo.

Kada su izašle na ulicu, Roža je odmah pozvala taksi i povelala je sa sobom u svoj stan. To joj je tek na ulazu rekla. Kada su ušle unutra, ugledala je Sašu i veoma mu se obradovala. Ležao je u polusedećem položaju, vidno oporavljen. Longete na nogama su mu još ostavili na nekoliko dana, zavoj sa oka mu je bio skinut, video se samo mali ožiljak ispod desnog oka i nekoliko tragova podliva od krvi na licu i bradi.

Bio je dobro rapoložen, željan razgovora. Odmah je pitao za Borisa. Rekla mu je da ga je to večer videla, da joj je uzeo i kancelarijski i mobilni broj, rekao da će joj se javiti, dotle da čeka, da se od onda nije pojavio jer je u kancelariju na sekretaricu javio da je na putu. Saša je zamišljeno ćutao, sigurno je to već čuo od Rože.

Pitao ju je da li celo vreme spava u kancelariji – pa mu je rekla da stanuje gore na spratu sa Gazdinom rođakom. Opet nije ništa komentarisao. Sve je više postao odsutan i zamišljen. Lili je znala, da ga sve više hvata panika, jer sem njih dve, nisakim više nije bio u kontaktu.

Nadao se Borisu, a pošto se ni on ne javlja i nema ga, jako se uplašio da se i njemu nešto dogodilo. Adama nije spominjao, jer ni Roža ni Lili nisu bili sa njim ranije u kontaktu. Tako se Lili tešila, da Sašu u ovom njegovom stanju neće dodatno potresti saznanje o njegovoj tužnoj sudbini. Put u Srbiju je isto izbegla da pomene, jer je Saša na te stvari i ranije zaboravljao.

Da ga oraspoloži, a pošto su oni celo vreme pričali za sebe na srpskom, rekla mu je, da joj se javila njena drugarica iz Ljubljane. Ona je nju i ranije njemu spominjala, jer ju je Renata više puta pozivala da dođe u posetu kod nje u Ljubljanu. Sad je Saši to bila neka osvežavajuća tema i zainteresovano ju je pogledao. Lili mu je sva srećna rekla, da će najverovatnije za sledeći vikend doći da ih vidi u Budimpešti.

Brzo je izvadila iz džepa njenu sliku i pokazala mu je. On ju je dobro pogledao, a Lili opet brzo sakrila u svoj džep u strahu od Rože. Saša je rekao da je Renata izrazito lepa, da ima divne oči i odmah pitao koliko ima godina. Kada je čuo, da ima tridesettri kao i on i da je slobodna, živnuo je i počeo da se značajno smeška. Tome se Lili jako obradovala i podržala ga, šaleći se sa njim.

Pošto je vreme brzo prolazilo, ona je htela da pobegne kući i da nadje način, da ne bude prisutna na zakazanoj večeri u Hotelu Opera. Roža ju je besno pogledala i odbrusila joj, da će ići zajedno. Saši je rekla da ona i Lili idu da prošetaju, kako bi iz javnih govornica celo večer tražili Borisa. Saša je to odmah podržao i rekao im, da budu uporne, da ga svakako nađu.

Kada su izašle iz kuće, Roža ju je počela besno grditi. Stvarno je požurila sa Lili do jedne govornice i prosto manijački počela da vrti Borisov broj, jedno za drugim više puta. Telefon je zvonio do kraja, bez rezultata. Onda je besno počela da pretura po svojoj tašni, tražeći gde joj je tajni rezervni telefon. Sa njega je pozvala nekog muškarca i rekla mu, da dodje po nju. Sačekali su ga u govornici.

Lili je na Rožinom mobilnom primetila, da je pola šest i da još ima dosta vremena do večere. Za koji minut ugledala je najmoderniji crni džip sa zatamnjenim staklima. Roža ju je povukla za ruku i ugurala na zadnje sedišta, a ona uskočila napred do vozača i poljubila ga u obraz.

Tek kad je sela i namestila se, Lili je na sedištu pored sebe ugledala jednog krupnog mišićavog čoveka u crnoj majici i farmerkama. Taj je nije ni pogledao, samo je sedeo i gledao napred. Lili je nehотиčno pomislila na Borisa, jer je intuitivno osetila da će joj trebati pomoć. Šta da radi? Kuda je Roža vodi?

Đžip je leteo jako velikom brzinom po njoj nepoznatim širokim bulevarima, nije imala predstavu gde se nalazi i kuda idu. Posle krivudanja po krivinama, iznenada su stali na velikom parkiralištu sa puno skupih limuzina.

Izašli su i Lili je videla, da je to neki ogromni disco klub, sa gostionicom i motelom u istom kompleksu. Roža je krenula brzo napred sa tridesetogodišnjim vozačem sportske građe, a Lili je bez reči zgrabio za ruku muškarac koji je sedeo pored nje i mogao je imati oko četrdeset godina. Brzim korakom ušli su u foaje motela i tamo seli kod recepcije. Čekali su više od pet minuta dok se nije pojavio jedan mladić i brzo seo pored Rože. Šapatom joj je govorio na uho. Ona mu je nešto nervozno šapnula pa je on odmah skočio i otrčao duž hodnika. Opet su sedeli i čekali. Snuždeno se vratio, videlo se na njemu. Roža je besno viknula da mora doneti za pola sata i mladić je otrčao.

Onda su se vozač i ona nekako značajno pogledali i poluosmehom namignuli jedno drugom. Istog časa Roža je veselo skočila, recepcioneru viknula da im donese viski, zgrabila i povukla Lili sa sedišta i krenula sa njom u hodnik. Lili je zatečena u svemu, počela da je podseća na večeru u Hotelu Opera i da je pita, ali uzalud. Za nekoliko minuta oni su se našli u motelskoj sobi sa ogromnim francuskim krevetom. Istog časa recepcioner je utrčao za njima sa tacnom punom čaša i leda i velikom flašom viskija. On je odmah nestao, a Lili shvatila u šta ju je drugarica uvukla.

Muškarci su se zavalili u ugaone fotelje i počeli da toče viski u četiri čaše i da stavljaju led u svaku. Roža se počela glasno smeјati i iznenada svom snagom gurnula Lili prema drugom muškarcu. Lili je izgubila ravnotežu i pala pored njega na fotelju, dok je Roža potrčala i sela pored vozača. Podigli su velike kristalne čaše i nazdravili, Lili je morala isto. Roža je uzela čašu i sve odjednom popila iz nje. Vozač se smeјao zajedno sa njom i sipao joj drugu, pa treću – ali ni on ni drugi, nisu toliko pili, pa su i Lili jedno vreme ostavili na miru. Kada su videli da je piće Rožu dobro uhvatilo, vozač je uzeo Lilinu čašu i dosta joj nasuo. Podigao je svoju, nazdravio svima i zapovedio na eks.

Uhvatio je Rožu, zagrlio je i povukao na krevet. Istog trenutka Lili je osetila na sebi ruku mrkog muškarca, koji ju je zgrabio i povukao prema krevetu. Ona se panično trгла i pokušala povući ruku, ali je već u drugom trenutku osetila da pada na krevet pored Rože, koja se nekontrolisano smeјala i bacakala, dok je vozač nije pritisnuo

svojim telom. Lili je htela opet nešto da pokuša i okrenula se na drugu stranu. Istog časa ju je mrki muškarac povukao u drugi kraj kreveta i legao na nju. Ona je očajno ležala ispod njega, dok ju je on stiskao po celom telu i pokretao se na njoj. Osećala je, da mu se ud ukrućuje sve više i da joj nema spasa. Muškarac se potom malo pridigao i još jače joj pritisnuo bedra i jajnike, dok joj je skidao košulju i zgrabio njene grudi u svoju ruku. Opet se ispružio po njoj, ne ispuštajući joj grudi iz svog stiska. Kada mu je snaga došla do vrhunca, naglo ju je pustio i skočio sa nje. U drugom trenutku bacio joj je noge u vis, dohvatio i povukao sa nje gaćice zajedno sa štiklicama na njenim nogama i dohvativši joj kolena, raširio ih svom snagom. Ona je bespomoćno zatvorila oči, da ga ne vidi, dok nagnut i zagledan u njenu raširenu vaginu prodiru u nju.

Uzeo ju je na veoma grub i temperamentan način, uz veoma dugo uživanje pre dostizanja vrhunca. Ni onda je dugo nije pustio, nego je ostao da je sa svojim jakim mišićavim telom pritiska, ležeći na njoj. Možda bi tako i zaspao, jer je sve mirnije disao, da Roža nije počela da viče i traži viski. Kada je on ustao ni ne pogledavši je u lice, ona je brzo povukla dole svoju suknju i zatvorenih očiju ostala da leži. Osećala je da je vagina strašno peče i da je bole karlične kosti. Stisnula je svoje butine jedne uz druge i očajno čekala.

Čula je da se muškarci kreću i da nešto tiho jedno drugom govore. Onda je vozač prišao Roži, podigao je na krevetu i dao joj čašu viskija. Ona je uzela čašu i bez reči počela da pije. Iznenada, Lili je osetila da je muška ruka podiže na krevetu, bio je vozač. I nju je namestio bez reči da sedne i u ruke joj stavio čašu viskija. Od muke, Lili je popila gutljaj. Drugi muškarac je hladnokrvno sedeo na starom mestu, kao da se ništa nije dogodilo. Pio je svoj viski bez reči. Vozač je seo pored njega i uzeo svoju čašu. Dok su tako sedeli, čulo se kucanje na vratima i u sobu je ušao mladić sa paketićem u ruci. Brzo je prišao Roži i nešto joj šapnuo. Ona mu je raspoloženo glasno zahvalila i mladić je za tili čas nestao.

Vozač je brzo prišao Roži i uzeo joj paketić iz ruke. Ona je besno vrisnula i počela da se svađa sa njim. On je seo i sačekao da se ona izviče. Onda je progovorio:

Ako hoćeš da ti i dalje nabavljamo tvoj heroin, moraš poštovati dogovor. Ovaj paketić je tebi za mesec dana. Pošto više nisi spsobna da se sama doziraš i da ga čuvaš, ja ću ti davati dozu ovde svake subote uveče u ovo vreme. Prvo ćemo se dobro istucati, pa ćeš dobiti svoj paketić u ruke i ja ću te odvesti kući. Ako budeš htela, ući ću kod tebe i ostati s tobom, ako nećeš, ja ću otići – a ti znaš da ćeš me uvek naći i da ću te štititi dok sam živ.

Jako je dobro, što si konačno i Čabi dovela žensku, i to dobru pičku. On je zadovoljan, dobro ju je tucati. Zato hoće da joj vidi pičku ovde svake subote. Pošto se ona ne fiksa i ne napada je kriza, ostaće ovde da se istuca sa Čabom koliko mu drago, a kad se ja vratim i ja ću malo da je probam. Posle ću i nju vraćati kući ko i tebe, kad odradimo stvar. Jesi me razumela?

Roža mu je prišla i počela da ga preklinje, da joj ovaj put ovde da njenu meru, jer više ne može da izdrži. Leći će ovde, pa nek kroz dva sata dođe po nju. Pošto je video u kakvom je stanju, uzeo ju je za ruku i odveo do kreveta. Nežno ju je položio da legne i poljubio joj usta, pa uzeo špric i ubrizgao joj u ruku. Roža je zatvorenih očiju ostala da leži.

Vozač je prišao stolicu sa flašom i natiočio sebi u čašu. Kada je otpio, sa čašom je prišao do Lili i kucnuo njenu čašu. Na eks, pala je njegova zapovest. Onda je uzeo njenu čašu i obe odneo do stola. Vratio se ponovo, uhvatio je ispod pazuha i povukao je gore prema sebi. U drugom trenutku je ona tek stigla da shvati, da je njegov jezik u njenim ustima i da je on strastveno ljubi, a ruke mu već ugrabile i stiskaju njene grudi. Grlio ju je i pipao posvuda po telu i onda naglo gurnuo na krevet. Dok je ona padala, on je otvorio šlic, raširio njene noge i već u idućem trenutku je svojim spolovilom tucao iz sve snage. Kada je završio, zadovoljno ju je pogledao i ustao sa nje. Zakopčavajući svoj šlic, okrenuo se mrkom muškarcu rečima:

Stvarno ima dobru pičku. U pravu si. Nju vredi tucati. Baš sam dobro svršio.

Onda se okrenuo prema Lili i nastavio:

Ja sam Zoltan, on je Čaba. Dovodićemo mi tebe i češće ovamo, ne treba to Roža da zna. Lepo ćeš se tucati sa nama, a ako naiđe neki naš drugar i digne mu se, taj će te častiti, budi sigurna. I mi ćemo te častiti. Evo i sad. Zaslužila si. Kaži kako se zoveš?

Lili nije imala kud zbog Rože, morala je reći pravo ime. On joj je prišao i iz džepa izvadio sto maraka, uhvatio joj ruku, stavio i stisnuo u nju. Ona ga nije gledala, ostala je sagnute glave. On ju je uhvatio za ruku ponovo i kad ga je pogledala, upitao da li su se dogovorili. Nije imala kud, klimnula je glavom.

Tada je Zoltan podigo i poljubio. Pitao je, da li hoće odmah da ide i gde da je odveze. Ona se setila adrese Gazdinog malog stana i rekla mu, da je tu podstanar. Na njenu sreću, svi ključevi su bili kod nje, pa je mogla da otključa ulaz kad ju je dopratio do kapije i da uđe unutra u kuću.

Odlučno je krenula stepenicama gore i ušla u taj stan. Morala se posle svega šta joj se desilo, suočiti sama sa sobom i doneti odluku, šta da uradi kako bi se mogla spasiti. Do jutra je tako sedela u fotelji i očajavala, najviše pri pomisli na Borisa.

Prvo je odlučila, da će čim svane zora, poći gore u stan i spakovati ono malo stvari što ih ima. Onda će u kancelariji ostaviti sve ove ključeve, pa zaključati kancelariju i ključ ostaviti gore kod Komšinice. Kada to uradi, poći će na Željezničku stanicu i sesti u prvi voz. Sa Budimpeštom će završiti za vek i gotovo. Jedino tako može da se reši ove sramote. Bar će potrošiti svoju zaradu na pravi način, za bežanje iz Pešte gde ju je zaradila i jedino će ona sama znati kako je napredovala u službi, da je postala profesionalka. Jedno vreme ju je ta odluka umirila.

Kako je vreme odmicalo, crv sumnje ju je počeo nagrizati i ona je krenula u neka druga razmišljanja. Na kraju je bespomoćno zaključila, da ne ume doneti nikakvu odluku i da ne zna šta da radi - sem da ode i ubije Rožu. Bar će i Sašu ujedno spasiti od nje. Počela je sasvim ozbiljno na to da misli. Iznenada se setila Sašinih reči o bičkašima. Oni rade sa bičkom, to je nož na turskom. Ako oni to rade, može i ona, kad se već i za pare počela tucati. Znači, to je rešenje. Otići će tamo i sačekati je, pa tras i pobeći bestraga brzo na voz. Para ima, zaradila ih je.

Onda je igranka počela ispočetka i svaki trenutak prelazila iz ludog u luđi rokenrol. Mislila je da će joj se glava od muke raspući, zamalo nije počela da vrišti i kroz vrisku pita šta treba da radi? Ali koga da pita, koga da pita, kogai ... pred očima joj se ukaza Boris u groznom seksualnom činu sa Evom! Na tu pomisao odjedanput se probudila iz svog bunila i došla k sebi:

Čekaj! Pa ti si silovana! Oni su te silovali! Roža te je njima podvela, da bi od njih dobila drogu! Njima to silovanje nije dosta, ko ni njoj njena droga! Oni hoće još! I ne samo još svake subote, nego kad im treba! I ne samo kad njima treba, nego kad treba i njihovim drugarima i ko zna kome za pare! Pa to se zove organizovana prostitucija! Pa za to se odgovara pred zakonom! Isto ko i za drogu!

I ti se ustručavaš to javno da kažeš? Tebe je sramota da kažeš šta su ti uradili? Sva sreća nisu te tukli ili premlatili, ko što takvi znaju da rade. Pa zato to i rade, što je silovanima sramota da to javno kažu. Pa onda devojkicama naprasno dođe voda u stomak i počne da im raste stomak. Nije isključeno, da si i ti uz profesionalnu zaradu dobila lep poklon, koji ćeš tek idućeg meseca ne daj Bože primiti...Jao šta da radim? Svejedno, za Rožu ne mogu više da garantujem! Zadaviću je, ako mi padne mrak na oči!

Dok se tako mučila, svanula je zora i ona se stresla od muke i jeze. Setila se, da je ostalo kafe za kuvanje, pa je brzo skuvala jednu džezvu i prisilila sebe da preseče stvar. Ako je ona oprostila i razumela Borisu ono, onda će on još više razumeti ovo njeno - jer je gore od njegovog. Popila je i zadnji gutljaj kafe, pa odlučno krenula da kuca poruku Borisu. Dobiće je pre ili kasnije.

Napisala je direktno, da treba njegovu pomoć, jer su je silovala dvojica gangstera. Poslala je poruku. U suštini se uopšte ne nadajući odgovoru. To je bilo zato, što oni do sada nikad nisu tako preko poruka kontaktirali i što joj je Boris stalno podvlačio, da treba da čeka, da joj se on javi. Pritisnula je na njegov broj, zaboravivši da joj je ostao i onaj njegov švajcarski u telefonu.

Odložila je telefon i počela da šećka po sobi. Čekala je da se razdani i da krene. Tek sa tada setila da može ući ovde u kupatilo i okupati se od onog zla i prljavšine, što je silovanjem dobila. Brzo je počela da se svlači i taman krenula prema kupatilu, kad je zazvonio telefon. Kako se zbunila i zapela u tepih, zamalo joj nije ispao iz ruku.

Pritisnula je slušalicu i čula njegov uzbuđeni glas sa švajcarca. Pitao je gde je, gde da je nađe, šta da ponese, šta joj treba, jeli ranjena, može li da hoda i ... Lili mu je upala u reč, umirila ga, objasnila mu gde se nalazi. Boris je za nepunih pola sata zazvonio na ulazu zgrade. Lili je pritisnula interfon, on pojurio stepenicama do njenih vratiju. Kada mu je otvorila i kada su se pogledali - znali su da ih niko neće rastaviti dok su živi. Oni su pripadali jedno drugom.

Boris je znao koji je to motel. To je bio najpoznatiji disko klub u Budimpešti. Uvek za vikend dupke pun. Vlasnici su bili dva rođena brata. Mlađi je bio glavni. Stariji je imao govornu manu. Kada se Lili sredila i bila sposobna da krene, sišli su u prizemlje zgrade. On je prvo sam izašao i proverio da li je postavljen neki špijun. Ulica je bila potpuno prazna. Nije bilo ni ljudi, ni parkiranih automobila. Pošli su do stana, tu mu je Lili dala drugi ključ, koji je uzela od Eve. Dogovorili su se, da će mu povremeno u toku dana slati poruku na švajcarca. Ako je sve u redu, samo jednu reč: „Ljubav”. Naučio ju je, kako treba da se ponaša sa Gazdom. Treba da legne ovde u krevet i da kaže, da joj je juče uveče pozlilo. Da je dolazila hitna pomoć, da su joj dali injekciju, da ima ženske probleme, da jako krvari i mora nekoliko dana ostati u krevetu.

Pošto je još bilo rano, on je krenuo prvo da se vidi sa Mujom, jer je taj bio rano-ranilac. Njih dvojica su bili jedini u njihovoj užoj i široj grupi – sa kojima se u svako doba moglo računati. Nikad se nisu drogirali. Oni su bili isključivo degustatori i stručnjaci za mešavine. Zato se Mujo borio, da ga ne izgubi, da ne ostane sam. Kada su se njih dvojica dogovorili u vezi tekućeg programa, Mujo ga je obavestio, da je Adam poginuo, a da je Saša teško ranjen.

Boris se pravio da to prvi put čuje. U daljem razgovoru Mujo ga je obavestio, da je Saša bio u ekstra privatnoj bolnici, da to sve plaća njegova advokatica – mafijašica. Još je rekao, da je on sad posle bolnice u njenom stanu, i da to nije dobro. Moraju se organizovati, da ga odatle izvuku i da ga odvedu u stan kod njegovih omladinaca-studenata. Oni će ga paziti i biće bezbedan dok se ne oporavi.

Drugo, moraju stupiti u kontakt sa Lili, pošto je ona jedino Sašina veza. Treba sutra njih dvojica, kao pravi poslovni ljudi, da pođu u njenu kancelariju i da je tu nađu. Moraju je svakako naći, jer se i ona sad nalazi u opasnosti, ako svaki dan telefonira i traži Sašu. Adamovu Evu uopšte nije ni pomenuo. Po svemu sudeći, jedva je dočekao da je se reše.

Na kraju je dogovoreno, da Boris u toku dana preseli Sašu na njima poznatu, bezbednu adresu - a da će sutra zajedno naći Lili.

Lili je poslušala Borisa, legla u krevet i odmah zaspala. Probudila je zvonjava telefona. Tražio je njen Gazda. Kada je čuo šta je sa njom, oni su se popeli kod nje sa toplim sendvičima i toplom neskaфом. Sve im je bilo jasno, čim su je videli svu bleđu i iscrpljenu u krevetu. Ni Evu, ni Rožu nisu pomenuli. Nije se trebala truditi, da im bilo šta objašnjava. Uzeli su od nje ključeve novih stanova, rekli joj da će oni angažovati majstore da ih završe. Neka ona ništa ne brine, samo neka sluša doktore i lepo se oporavi. Ona se okrenula na drugu stranu, pomislila na Borisa i zaspala.

Boris je skoknuo do svoje tajne veze u Vestendsiti, pa odatle krenuo u akciju. Roža se počela radosno prenemagati kad ga je čula. Dogovorili su sastanak u kafiću blizu njene zgrade. Tu su se ubrzo našli. Nije ju trebao ispitivati – sama ga je obavestila da je Saša kod nje u stanu i da može sa njom poći da ga vidi. Raspoloženo je to prihvatio i rekao joj, da će joj tamo gore kod nje dati dezert. Ona je radosno pljesnula rukama i pozvala konobara, da pre toga popiju još jedan viski.

Dok su pili, on ju je taktično navodio da mu u razgovoru pomene Lili. Kako to nije uspeo, direktno ju je upitao, da li ju je videla od prošle nedelje. Roža mu je slagala, da se Lili na njene pozive uopšte nije javljala. To je kod njega prevršilo meru, brzo je popio ostatak viskija i oni su krenuli u zgradu.

Saša od iznenađenja i radosti – u prvom momentu nije mogao izgovoriti ni reč – samo je širom otvorenih očiju gledao u Borisa. On je seo do njega i sve dogovorio. Onda je zapovedio Roži, da mu spakuje sve njegove stvari, medicinska pomagala i lekove i da spremi putne torbe. Dotle je on slao neke poruke i sa nekima šifrovano razgovarao. Dogovorio je, da ga čekaju u kolima ispred zgrade. Kada je Roža shvatila, da će oni sad da je napuste, panično ga je pogledala, izvadila pare iz džepa i tražila da joj da njen fiks. On joj je uhvatio rame, okrenuo je i šapnuo da će joj dati u drugoj sobi, da nesme Sašu podsećati na fiks. Ona mu se radosno nasmešila i potrčala ispred njega u drugu sobu.

Boris je ušao za njom, zatvorio za sobom vrata i pogledao je ubistvenim pogledom. Roža je buljila u njega, ništa ne shvatajući, kad joj je udario prvi šamar. Malo se zateturala i počela da okreće glavu prema njemu. Nije stigla ni da vrisne, on ju je dohvatio i udarao je, sve dok se nije onesveščena skljkala na tepih. Onda se okrenuo, izašao iz sobe i zatvorio za sobom vrata. Prišao je Saši, uzeo ga pod ruku i poveo do ulaznih vratiju. Nekom je dole interfonom otvorio kapiju i sačekao. Došla su dva mladića po Sašu. On je uzeo putne torbe i zalupio ulazna vrata.

Lili se tek popodne probudila. Kroz prozor su se videli oblaci u daljini.

Kao nacrtani. Ka što su ih u školi deca crtala - sa caknicama okolo. Čudnih nepravilnih, ni duguljastih ni okruglih oblika. A nisu ni prave boje. Kakva je to svetlo plava – kad je belkasta - kako se ona zove. A onaj iznad - baš je plav - ali kako izmešati takvu plavu boju sa vodenim bojicama, kako... potrefiti...Sunce sija, pa se i oblaci sijaju. Lep je pogled sa ovog prozora na petom spratu, meni je lep, Mogu da letim. Samo se malo ispružim i uhvatim se za najniži oblak... I letim, letim kroz njih...

Dok je tako Lili koji trenutak plovila i sve drugo zaboravila - iznenada su se oglasila crkvena zvona sa više bližih i daljih crkava Pešte i Budima - počela je prava muzika zvona. Lili ih je oduševljeno slušala i brzo skočila iz kreveta.

Odlučila je da krene u šetnju i nađe neku crkvu u blizini. Setila se, da crkvena zvona zvone na misu, jer je nedelja popodne. Isto se setila, da tamo imaju orgulje, da sviraju na orguljama i pevaju. .. Da pevaju mise i sviraju orgulje. Želi da ih čuje.

Motel je bio pun vikend gostiju, gostionica i bašta takode. Sunce na zalasku izgledalo je kao neka ogromna lopta u daljini. Ljudi su uživali u lepom danu. Kada je počeo sumrak, oko diska je sve živnulo, limuzine su jedno za drugom stizale. Boris je sedeo sa nekoliko mladića kod jednog stola na kraju bašte, da bi video kad će stići druga grupa. Sve su osmotrili i znali su , gde treba da nameste žice čim padne mrak.

Polako i pažljivo je sve odrađivano, zbog mogućeg sukoba sa obezbeđenjem. Konstatovali su, da je obezbeđenje vrlo slabo za tako ogromno imanje, sa toliko raznovrsnog sadržaja. Ipak, bili su u pripravnosti do zadnjeg časa. Vatru su aktivirali iz daljine, gde su se već dovezli sa svoja dva vozila. Kad je buknila, nestali su u sporednim ulicama i krenuli prema selima van grada. Pogledali su natrag i ugledali ogromnu buktinju. To nije bilo čudno, jer je sve bilo izgrađeno od lako zapaljivih montažnih drvenih elemenata. Držeći se sporednih puteva iz suprotnog pravca, neopaženo su se vratili u grad. Boris im je zadovoljno zahvalio i dobro im platio. Bilo je oko pola noći kad je krenuo prema centru da vidi Lili.

Pažljivo je prošao Vaci ulicom Kao i uvek osmatrajući situaciju. Nije imao kod sebe ni jedan džoint, ni bilo šta od marihuane, a ni drugo. Bez obzira na to, nije mu odgovaralo da ga bilo ko i bilo kad legitimiše. Zato je , kad god je mogao, izbegavao ovaj deo centra u sitne sate. Išao je neupadljivom brzinom po već skoro praznoj ulici i stigao do pasaža.

Tu je bio drugi opasni deo – jer su se u mraku prizemlja sklanjali mnogi kao on, i još gori. Prošao je kao panter, spreman na skok i potrčao gore stepenicama. Pažljivo i skoro nečujno je ušao u sobu. Kada je ugledao Lili kako mirno spava na krevetu - obuzelo ga je osećanje neizmerne sreće. Stajao je tako zagledan - nije mogao da veruje da je sve to istina, da je on konačno pronašao svoju mirnu luku. Polako se

odmakao od nje, jer se jako plašio da je ne probudi. Skinuo se i uvukao u drugi krevet. Tu je i on brzo zaspao.

Lili je vrisnula, a zatim nastavila nešto da mrmlja i da jauče... sve i dalje u snu, ne probudivši se.

Boris se probudio i skočio iz kreveta. Tek onda je shvatio gde je i šta se dešava. Prišao je krevetu i gledao i slušao njenu muku u snu. To ga je strašno potreslo. Sagnuo se nad nju i počeo je da joj šapuće ime i da joj miluje lice. Ona se probudila i kad ga je ugledala – viknula njegovo ime. On ju je ushićeno pogledao i počeo da je grli i ljubi, da je mazi i da joj tepa najlepše nežnosti. Zaspali su tako zagrljeni i srećni.

U zoru, kad se probudio, Boris je na prstima napustio njihovu sobu i požurio u svoje tajno sklonište. Tamo su ga čekale mnoge obaveze koje je imao prema Iračanima. Posle je morao da vidi Sašu i da se sastane sa Mujom. Posebno je bio opterećen planiranim odlaskom njega i Muje kod Lili u kancelariju. Odlučio je, da Muju spreči u tome i smišljao, kako to da izvede. Već se počeo nervirati i grditi samog sebe, kad mu je na putu do Saše došla dobra ideja.

Reći će Muji da je Roža uspostavila stalni kontakt sa Lili i da je on to juče saznao, kad je otišao po Sašu kod nje. Pošto Mujo i Roža nisu uopšte u kontaktu, stvar je rešena. Roža je javila Lili novi Sašin broj, pošto mu je kupila novi telefon – što je i bio slučaj – i danas je on od Saše čuo, da ga je Lili zvala i obećala mu, da će ga već danas obići u toku dana, da će pobeći sa posla.

Kada je stigao kod Saše, Boris je ovu svoju zamisao sproveo do kraja. Pogledao je Sašin novi telefon i u njega upisao Mujin, svoj i Lilin broj. Za Adama i Evu je preskočio. Pozvao je Lili. Ona se iznenadila čuvši njegov glas, ali, kao pametna žena, čekala je šta ima da joj kaže. Rekao je, da je to novi Sašin broj, da je on kod Saše, da se Saša vratio da stanuje kod njegovih drugara, da Saša želi da je čuje i da je vidi.

Lili se jako obradovala i rekla Saši, da će mu se brzo javiti. To je kasnije oko podne i učinila. Bila je srećna da više ne mora gledati Rožu. Nju je odlučila izbaciti iz glave - ne postoji i gotovo. Inače, ne može garantovati, može je ubiti. A to sve Saša nesme da zna. Njemu će uskoro stići Renata iz Ljubljane i on će se spasiti, otići će sa njom - razmišljala je Lili.

Boris je brzo otišao svojim putem i postao nedostupan za Muju. Saši je zapovedio, da se Muji javi sa svog novog telefona, ali tek posle dvanaest. Neka mu kaže da je Boris bio, da su ga zvali i da je negde odjurio. Pojavio se tek popodne i mrtav-ladan potražio Muju. Kao, ono što su njih dvojica Lili pomenuli, više nije bilo važno, jer su Saša i

ona već od juče u kontaktu. Trudio se da zagovori Muju ozbiljnim temama i uvukao ga u to. Ostali su i dogovarali se sve do večeri. Morali su, jer im se situacija u nabavci iz časa u čas sve više komplikovala. Boris im je trebao i za italijansko-špansku liniju.

Njihova siva eminencija, koga su zvali Veliki, rekao je Muji da će Borisa poslati u Rim na pregovore. Kad je to čuo, Boris je počeo da kombinuje u svojoj glavi. Italija mu baš nije poželjna, mora je izbeći. Ako svoju za njih sad već tajnu Iračku vezu odradi i završi dotle ovde, neka idu oni u Italiju i neka sami odrade ono što im treba. . On će ih se rešiti i sa Lili pobeći u Švajcarsku. Ako ne bude stigao sve da završi ovde u Pešti, onda mu Mujo i ovi još trebaju jedno vreme.

U Rim nesme nikako. Ali, može u Milano - tamo su njegovi Milutin i Gloria. Oni imaju dobru poziciju, oni drže Milano, Milano je njihova baza, Rimljani im ne mogu ništa. Blago Milutinu, kad je našao tu Gloriju i ona se iskreno zaljubila u njega. Odvela ga na lečenje i izlečila ga. On je sad stabilan, totalno čist već nekoliko godina. Postao je pravi biznismen. Droga mu je sad sporedni posao. U stvari više i ne mora to da radi, jer je toliko bogat i ima stabilne prihode od svojih privrednih preduzeća. Mora odmah da aktivira ovu vezu, već dugo se nisu čuli. Kad ode u Švajcarsku i tamo mu krenu njegove firme, on i Lili će se sa njima bez problema lepo družiti u Švajcarskoj i putovati zajedno po svetu.

Saša je u svom starom stanu, sa njegovim dobrim studentima – mladim drugarima, odmah živnuo i počeo dolaziti k sebi. Dvojicu od njih je poslao kod Lili. Oni su je to popodne našli u kancelariji i taksijem doveli do njega.

Tu je Lili telefonirala svojoj Renati i ona ih je pozvala telefonom iz Ljubljane. Razgovor je bio dug i sadržajan, Saša i ona su pričali ko stari znanci. Čak joj je usput i svoj doživljaj u Legiji stranaca spomenuo. Rekao joj je, da će njih dvoje otići zajedno u Keniju u Africi, da će joj pokazati svoje divne fotografije, da ima jednu gde drži živu zmiju u ruci i vide se njena otvorena usta - i čulo se kako je Renata vrisnula i oni su se nasmejali - i tako to.

Posle tog razgovora, Saša je jedva čekao da dođe vikend i da stigne Renata. Lili je bila jako vesela zbog tako dobrih promena kod Saše. Raspoloženo se vratila kući.

Kada je ušla u sobu i upalila svetlo, na stolu je videla šarenu kesicu sa poklonom. Uzbuđeno je uzela u ruku kutijicu za nakit koju je našla tu. Boris, Boris, Boris - mislila je ona dok ju je otvarala. Bio je prsten. Prvo je mislila srebrni, a onda videla, da je od

platine. Gledala ga je, gledala kao da sanja, pa ga je polako izvadila iz kutijice i stavila ga na svoj domali prst leve ruke - ruke do srca.

Prsten je predstavljao jedan cvet. Nije bio ruža, nije iris, nije lala, nije ljiljan, nije đurđevak, nije gerber, nije jorgovan, nije ljubičica, nije visibaba, nije.....koje još cveće postoji?

Sedela je Lili kod stola ko omađijana. Koje je, Boris joj je doneo cveće, i ona nezna koje a tako lepo izgleda na ruci, lep oblik, tako poseban, pa videla je ona već negde takvo cveće.....i Lili se ispravi i duboko udahne – videla je naravno .

To je cvet marihuane! Sto posto je cvet marihuane!

Jao Boris! Ko je to tebe tako prevario? Jako je lepo to je neosporno! I vredno je, platina, najskuplja. Jao Boris! Ali, to je marihuana! Kako da je nosim. Još da me uhapsi policija da nosim znak prepoznavanja! Bože moj! Ala meni sve ide! Da ne može biti bolje.

I pored sve te panike, Lili nije ni pokušala da pomakne prsten sa svoje ruke, nego ga je poljubila. Jer ona je u mislima ljubila Borisa. Sa prstenom je ubrzo i legla i brzo i srećno zaspala.

Prošlo je dva dana a da joj se ni Boris, ni Saša nisu javili. Ona je srećno pogledivala na svoj prsten i brzo radila sve zaostale svoje poslove, jer su bili vezani za rokove. Bila je smirena, strpljiva i zadovoljna i do kraja radnog vremena uspeła je da završi i deo posla za sledeći dan. Odlučila se, da prekine i pođe do Saše da ga vidi.

Uzela je telefonsku slušalicu u ruke i počela da vrti njegove brojeve u stanu, ali je naglo prekinula, jer je čula da neko zvoni na vratima. Bili su Eva i Samuila-Lacika, došli su po nju da je iznenade i odvedu na zajednički ručak. Ona im se iskreno obradovala i pošla sa njima.

Delovali su kao lep i srećan par i Lili se zadovoljno opustila na večeri u poznatom Kolaž restoranu, prepunom gostiju. Posle večere Eva ju je zamolila da zajedno pođu u WC. Dok su prolazili pored stolova i presecali restoran popreko, ona je primetila poznato lice kod jednog stola. To lice ju je gledalo. Kad su im se pogledi susreli, nasmešio joj se, ustao i pošao iza njih i on prema WC-u. Kada su tamo stigli do hodnika, Lili je osetila da je uhvatio za ruku i zadržao. Eva je već ulazila u ženski deo i nije primetila da je Lili zaostala. Muškarac ju je zgrabio od pozadi i brzo uhvatio njene grudi, sve više se nabijajući na nju.

Super da sam te sreo danas! I to još sa jebarom Evom! Taman. Idemo! Reko sam ti da ćemo i češće! Ja ću tebe, a Čaba Evu već dobro zna, pa će on nju. Tebe ja ne dam

nikome! Ti si samo moja pička i tačka. Može i Roža da pukne od besa! Neka pukne. Ja nju samo drugarski jebem, kad njoj dođe. Jer mi smo drugari, ona je naša advokatica, dobila je spor i mi veliku lovu. Mi je štitimo i uvek ćemo je štititi od onih što joj prete i hoće da je ubiju zbog nas.

Dok je to govorio, on ju je celo vreme stiskao na sebe i nije je ispuštao iz ruku. Bili su sami, niko nije naišao dok se Eva nije pojavila i razrogačenim očima pogledala Zoltana.

Zdravo Srce! Baš se radujem da sam tebe i tvoju drugaricu sreo! Otkad se nismo tuckali hahaha! Idemo sad, treba da nadoknadimo!

Jednim svojim naglim pokretom istog trenutka on je uhvatio i Evu i Lili svojim dvema rukama i snažno ih trgnuo prema sporednim izlaznim vratima. Tu ih je gurnuo, vrata su se otvorila i njih troje se našli na dvorištu. One su počele da ga mole da ih sad pusti, da će se dogovoriti za sutra –čvrsto ih držeći, on ih je bez reči dovukao do svog crnog džipa i prosto ih ubacio unutra. Istog časa krenuo je velikom brzinom i uopšte na njih nije obraćao pažnju. Lili je očajno ćutala, jer joj je došlo da urla. Bila je bez tašne, bez ičega, u suknjici i majičici i štiklama na nogama. Tašna je ostala kod stola jer je u Samuila-Laciku imala poverenja. I Eva je pošla bez ičega.

Posle petnaestak minuta vožnje, otvorila se neka velika kapija i Zoltan je uvezao svoj džip u garažu. Tu ih je veselo izvukao i počeo gurati ispred sebe. Kada su izašli, našli su se u ogromnom dnevnom boravku sa otvorenom terasom njegov privatne vile. Kada su ga čuli, odmah su se pojavili poslužitelji koji su u kristalnim čašama na skupocenim tacnama izneli viski sa ledom. Zoltan je uzeo čaše i stavio ih ispred Lili i Eve, pa podigao svoju i pobedonosno im nazdravio. Nije prošlo puno, brzo se pojavio njegov brat Čaba, ali ne sam, nego sa jednim zgodnim tridesetogodišnjakom, koji je odmah bezobrazno počeo odmeravati Lili. Zvao se Šandor. Posedali su do njih i Šandor počeo da nazdravlja Lili, a Čaba da diže čašu Evi. Eva je za Lili delovala previše povučeno i ćutljivo, nije je do sada takvu videla i nije je mogla razumeti. Ubrzo je shvatila, kad je Zoltan progovorio:

Nisi trebala bežati sa onim tipom. Lepo bi odradila svoje dugove - ja bi ti pomalo svejedno davao. I sad ćeš dobijati svoje paketiće od mene – ali love nema dok se ne obračunamo. Znaš ti dobro koliku si mi štetu napravila. Nema više da ideš okolo, bićeš zaključana i radićeš dok ne odradiš. Onda ćemo videti.

Ako budeš vredna i poslušna, onda ćeš se pre osloboditi. Staviću te, da radiš u motelu, tamo je veliki promet i dan i noć, a sve više prolaze i grčki i turski kamioni, pa ćeš brže odraditi svoj dug. Jesi me razumela? Nemoj da ti dva puta ponavljam!

Eva je sva bleđa i uplašena, klimnula glavom. Zoltan je nastavio, pogledavši u Lili.

Vidim, Šandore, da ti oči ispadaju na novu pičku. I treba da ti ispadaju, jer ona je moja. Dovala ju je Roža, isprobali smo je Čaba i ja jedanput. Pošto si ti naš najmlađi brat, nije pošteno da i ti jedanput ne probaš. To ti je radi škole, da učiš da razlikuješ šta je dobra, a šta je ekstra pička - kakvu ova Lili ima – lepu i uzanu. Još kad bi se potrudila i počela da se miče i jebe, a ne da samo uplašeno leži, bila bi avion. Biće!

Temperamentno je potom zgrabio flašu viskija i nasuo u sve čaše. Na eks, zapovedio je. Svi su popili. Onda je skočio, zgrabio Lili za ruku i povukao je u veliku sobu sa više raznih ležaja i razbacanih modernih fotelja i sedala okolo. Seo je u jednu veliku fotelju i zagrlio Lili oko struka. Onda je pozvao Šandora da pride i zapovedio mu da je grli i pipa tu pred njim. Dalje mu je rekao da počne da je skida i Lili je ubrzo stajala gola pred njima. Zgrabio joj je grudi, stisnuo pa ih pustio i okrenuvši je leđima, povukao u svoje krilo. Onda je Šandoru rekao da otvori svoj šlic, izvadi svoj alat, raširi njene noge, dobro joj pogleda pičkicu i navali. Lili je vrisnula od bola, suze su joj krenule.

Kada je završio, Zoltan mu je rekao da se čisti i da ovo zaboravi, jer više neće dobiti. Nežno je zgrabio Lili za struk, podigao je u ruke i tako odneo do jednog velikog kreveta u uglu sobe. Tu ju je stavio da legne i pokrio svilenim roza čaršavima. Sagnuo se nad nju i poljubio u usta, pa otišao.

Lili je stisnula zube, da ne zarida od muke. Uhvatila je takva panika, kakvu nije osetila ni u najvećem bombardovanju za vreme rata, ni onda kad su rušili most. Šta će? Kako će? Pa ona je ovde samo jedan bespomoćan predmet! Pa.....ne može apsolutno ništa! Samo da čeka i trpi! Pa od bombi je mogla da beži, da trči, pa ako je pogode.....tamo je nešto mogla, nema veze po koju cenu, ali bila je neko - a ne nešto... mogla je da deluje sama,,, a ne da si ništa, niko, da te nema, da nisi ti.....

Presekla se.... naježila...:

vriska, užasno vrištanje, vrišti neka ženska iz sve snage, ne prestaje, jao...

Onda je nastala tišina, naprosto mrtva tišina, tišina, samo tišina, polumrak, tišina, ona tu sama, leži, ne miče se, nesme da se pomakne, gola je, nema ni krpicu na sebi, ako se makne, a kako...kako...

Vreme je prolazilo, ona je zatvorenih očiju ležala u neprestanom iščekivanju i prestala da misli, blokirala se, ukočila.....Koliko je prošlo nije znala....

Boris je stigao ranije, jer je pobegao od Muje. Srećno je potrčao gore po stepenicama i pažljivo otključao vrata, u želji da je iznenadi. Ušao je u sobu i ostao je nasred sobe. Lili noću u jedanaest sati nije bila kod kuće. Upalio je svetlo i pogledao okolo. Video je da je našla i uzela njegov poklon, stavila ga na svoj prst.

Bravo Lili, naći ću te! Ne skidaj svoj prsten!

Uzeo je telefon i pozvao njen broj, sačekao da odzvoni. Onda je napisao poruku i tu poruku je neko primio. Ponovo je počeo da telefonira. Istog časa javio se neki nežniji mladalački muški glas i počeo da govori Lili, Lili...

Boris krene da mu polako, razumljivo govori:

Ja tražim Lili. Nije kod kuće. Ti si našao njen telefon? Gde si ti? Sačuvaj ga, platiću ti, daću ti pare. Reci gde si da odmah dođem. Kako se zoveš? Ja se zovem Boris.

Boris! Vi ste Boris! Ja sam Samuila-Lacika, od Eve muž. Sedim u Restoranu Kolaž. Od osam sati čuvam ovde njihove tašne. Otišle su u WC i nem ih, a ja ne smem da mrdnem odavde.

Šta kažeš? Evo me. Dolazim.

Boris se sjurio stepenicama, uzeo taksi i za kratko vreme seo do Evinog muža. Tražio je, da mu ispriča sve detalje pre njihovog nestanka. Ono što je čuo, ništa mu nije značilo, jer ništa nije saznao. Ustali su, izašli i otišli gore u stan sa ženskim tašnama. Dok je gore –dole hodao razmišljajući, Boris je intuitivno osetio, da ju je silovatelj ponovo ugrabio. Rožina osveta mu je pala na pamet. Zna sve potrebne detalje u vezi sa Lili, pa je gangsteri mogu naći u svako doba dana i noći.

Smesta je doneo odluku. Ide da je nađe i da je prisili da ga vodi. Da, da, tako će. Ali, prvo treba svoje Vestendsiti ljude, biće tu i obračuna. Da, još nešto je jako važno. Treba da ponesu senzor zbog njenog prstena. Da je senzorom lociraju. Uzeo je telefon u ruke, našao svoje ljude i brzo se dogovorio. Njih dvojica su potrčali na zakazano mesto, uskočili u džipove i pošli do Rožine kuće. Tu je Boris pritisnuo interfon i sačekao, pa ponovo zazvonio.

Na treće zvono javila se Roža. Boris je imitirao Sašu i molio je da siđe dole po njega. Roža je jauknula i rekla odmah dolazi. Boris je brzo namestio Rumuna u polusedeći položaj blizu kapije, a on se sakrio iza zid. Kad je ona izašla i krenula, on ju je zgrabio za glavu preko ustiju i drugom rukom je okrenuo prema sebi. Na njenom licu se pojavio užasan strah, ona je panično buljila u njega.

Gde su odveli Lili i Evu? Čuješ me? Ubiću te, ako mi ne kažeš gde su ih odveli. Ideš sa nama i pokazaćeš nam, ako misliš da živiš.

Ušli su u džip, Roža je celo vreme zabezeknuto gledala u Borisa i ćutala. Oni su krenuli i Boris joj zapovedio da ih vodi. Rekao je – ne u motel - nego na drugo mesto. Pošto je ona i dalje ćutala, on je izvadio svoj nož i stavio joj uz njeno lice. Ona se ukočila od straha i podigla ruke. Boris je odmakao nož i ona im je rekla da se društvo skuplja kod Zoltana u vili. Krenuli su i vozili kako je govorila. Onda su stali u blizini jedne skupocene velelepne vile.

Tu je prvo Boris izašao iz kola i pošao do najbližeg zida zgrade. Izvadio je senzor i naslonio ga na taj zid. Senzor je počeo da trepće. Borisu je štreknulo srce od uzbuđenja. Vratio se u auto i zapovedio Roži da izađe napolje i ode da zvoni na interfonu. Mora da pozove Zoltana napolje. Ona zna kako, na koji način to može postići. Boris je stao uz Rožu a momci se rasporedili po mraku, krenuli u osmatranje i pripremu.

Roža je uspela. Zoltan je sam izašao do nje i ostavio otvorenu ulaznu kapiju.

Boris je pritisnuo svoj revolver na Zoltana a njegovi momci pojurili u kuću. Ništa se nije čulo i nikog nije bilo jedno vreme. Onda je jedan od momaka došao kod kapije i mahnuo Borisu neki znak. Ovaj mu je uzvratio i sa još jednim momkom dotrčao do njega i Rože. Nešto je šapnuo Borisu i uhvatio Rožu. Drugi je držao Zoltana i uperen pištolj.

Boris je ko panter skočio u kuću i nestao. Vratio se sa Lili umotanom u roza čaršave. Držao ju je u naručju i odneo u auto. Roža se trgla i brzo sagla glavu. Boris je pojurio natrag i niko nije izlazio napolje. Na kraju su se pojavili sa nosilima u rukama. Na njima je neko ležao. Stavili su ih u džip. Onda je mladić odveo i Rožu u džip.

Boris je prišao Zoltanu i nešto mu rekao. Pogledali su se očima koje su sevale i počeli užasnu tuču. Tukli su se međusobno, padali i dizali se i tuča je potrajala, jer su imali približno istu snagu. Onda je Boris nekom natčovečanskom snagom navalio i Zoltan zateturio i pao. Tako je ostao. Momci su prišli Borisu, pomogli mu, ušli u džipove i pošli prema gradu.

Kada su stigli do Rožine zgrade i stali, Roža se plaćući okrenula prema Borisu i rekla mu:

Oprosti, ako možeš. Oprostite mi svi!

Na nosilima je ležala ranjena Eva, morali su je odvesti u bolnicu. Samuila –Lacika ju je plaćući ostavio. On i Boris su došli zajedno sa Lili u stan. Tu su i ostali do jutra, iscrpljeni i iznemogli. Pošto je Borisu trebala pomoć da od tučnjave ojača i dođe k sebi, a Lili se isto osećala slabo, Samuila-Lacika ih nije napuštao do kraja nedelje. Tada je pošao do bolnice da vidi Evu.

Saša se nije javljao, Lili ga nije zvala. Nije imala snage ni za kakav kontakt. Izgubila je volju za život, za sve. Nije joj ništa pomagalo, što vidi bolesnog Borisa ceo dan pored sebe na krevetu. Osećala se postićeno, poniženo, bezvredno za ljubav. Kako da mu bude devojka ovakva?

Sa njim se do sada čestito nije ni poljubila, malo su se grlili i ljubili i ništa više, jer nigde nisu žurili, sve su radili emotivno i spontano, radovali se jedno drugom, pričali o zajedničkoj budućnosti - i... i...i sad kad su je takvi muškarci, ne jedan, nego njih trojica takvih, videli skroz голу, razvlačili je i gledali je голу i svašta joj radili tako golaj i....ona njega da pogleda...kako da ga gleda, kako može više da ga gleda kad ona više nije..... ona više nije ona, ona više nikad neće biti ona....ona je sad.....Nije mogla više ni da zaplače, gadila se same sebe, nije više htela da zna za sebe. Blokirala se. Gotovo je. Ona odavde mora da pobegne. Ona će odmah, čim bude mogla, samo otrčati do stanice i bež, gotovo je...

Samuila-Lacika se sav srećan vratio iz bolnice. Utrčao je sa mirišljavim skuvanim ručkom i odmah počeo da posluhuje i Lili i Borisa. Kada je video u kojem je Lili stanju, upalio je radio i pustio im veselu muziku, a sam nasred sobe počeo da peva i igra. Boris je odmah prihvatio i počeo zajedno sa njim da peva i tapše rukama. Kako Lili nije reagovala, on ju je zgrabio i počeo da igra sa njom čardaš i da joj pravi grimase, ne bi li je nasmejao.

Malo-pomalo uz dobro jelo koje je morala na silu početi da jede, Lili je polako sve više postajala svesna u koju je duševnu krizu ona zapala. Setila se ovog i onog i u čudu pogledala na Borisa, kao da ga je tek sad primetila. On je osetio njen pogled i nasmešio joj se. Lili se zbunila, brzo pogledala u svoj tanjir i ponovo nastavila da jede. Boris i Samuila-Lacika su se bez reči radosno pogledali i brzo, uz povremeno mljackanje navalili na ručak.

Predveče je zazvonio Lilin telefon. Ona se malo trgla od iznenađenje, pošto daniha nije zvonio. Bio je Saša. Začudoeno ju je pitao da li je možda u međuvremenu propala u zemlju, pa mu se zato, pored tolikih telefona oko nje, nikako ne javlja. Osećala mu je u glasu, da joj zamera što ga uopšte ne traži. Nije bio šaljivo raspoložen. Lili se u sekundi sažalila na njega i došla sebi. Da ga ne bi dirnula, rekla mu je, da je bila jako bolesna. Kad se on iskreno uplašio i poverovao joj, rekla mu je, da su to bili njeni ženski mesečni problemi i da joj je već danas mnogo bolje, a sutra će već biti sasvim dobro.

Čuvši sve to, Saša ju je radosno pozvao da sutra dođe kod njih jer je nedelja, pa su i momci kod kuće, jer ne idu na faks. Lili mu je to obećala i rekla mu, da će im tamo skuvati ručak za tri dana.

Dok je ona tako pričala, muškarci su se sretno pogledali. Boris joj je odmah rekao, da će ujutro po njega doći njegovi Vestendsiti momci i on mora da ode - a Samuila-Lacika, da on trči kod svoje Eve u bolnicu. Posle tog detaljnog međusobnog dogovora, njih troje su konačno, prvu noć legli opuštenu i mirno zaspali u svojim krevetima.

Nedelja jutro. Sunce sija, drveće je u šarenilu toplih oktobarskih boja - listovi se prelivaju u žuto, narandžasto, zelenim bojama i njihovim nijansama. Priroda izgleda veličanstveno!

Lili stoji na praznoj ulici – stoji i gleda i gleda...Oseća kako joj se sva duša raduje što ona to može da vidi, da gleda, da zaneseno uživa...

Tako ispunjena, kao ponovo rođena u to nedeljno jutro, zaboravivši na sve drugo - radosno je pohitala divno osunčanom Vaci ulicom, prešla u njen drugi deo i prosto hitajući stigla ispred veličanstvene zgrade čuvene budimpeštanske gradske pijace Vašarčarnok. Ova pijaca joj je dodala još dobrog raspoloženja i volje za život, jer ju je obožavala od prvog trenutka, kad ju je ugledala. Nije mogla da veruje, da je to pijaca. Nikad tako nešto nije videla. Prava pijaca - a kao robna kuća je! A ta divno poslagana ponuda po svim tezgamama! A to voće i povrće iz celog sveta!

Boris joj je dao dosta novaca, da joj ostane i za rezervu. Mogla je da kupuje, da sve najkvalitetnije kupuje, jer je i Saši, i njoj a i mladićima potrebno pojačanje za iscrpljene organizme. Treba da pojedu više voća i povrća, ali i mesa i sira i drugo. Lili se potrudila da nađe sve što joj treba i sa dve pune torbe požurila na tramvajsku stanicu. Bila je zadovoljna što je našla baš to parče goveđeg mesa, od kojeg se pravi najkvalitetniji goveđi gulaš - čuveni perkelt. Znala je da ga Saša obožava, ali to, da mu je jako potreban da ojača i dobije snage.

Prešla je na veliki, lepo uređeni trg preko puta pijace, ušla u tramvaj i sela do prozora, Bilo je još rano, nije bila gužva, pa se trudila da što više vidi i upamti gledajući kroz prozor. Tako se najlakše uči i upoznaje ceo grad. Dok joj je pogled bio poznat, prepoznala je neku ulicu ili zgradu, ona je radosno gledala dalje napred. Ali, kad joj se ukazaše nepoznate ulice, zgrade i crkve, malo ju je uhvatila nervoza i ona je postala nesigurna.

Čekaj. Saša ti je rekao sedma stanica! A koja je sad ova? Jao, zaboravila sam da brojim. Prvo je bila kod crkve, pa ona kod neke robne kuće, pa kod podhodnika – to je tri, pa ona kod parka, pa sad ova tu kod Dunava tu na obali – to je pet. Da, sad sam se setila da su tri pored Dunava, tako je rekao Sale. Na trećoj tu – na sedmoj ako brojim od pijace - tu treba da siđem. Jao. Drugi put ću sigurno znati.

Lili sva uzbuđena ustane, zgrabi torbe i uputi se pre vremena prema vratima, u panici da ne bi zakasnila da izađe. Sretno je izašla i opet se zbunila na ogromnom praznom Dunavskom keju. Stala je, počela da se okreće i tek kad je ugledala, seti se Sašinih reči:

Nije ti nikakav problem, da stigneš kod nas. Kad siđeš sa tramvaja, već izdaleka ćeš sa desne strane ugledati ogroman plavi neboder policijske stanice! Kad siđeš iz

tramvaja, samo pređeš na drugu stranu i produžiš pravo u tu ulicu. To je naša ulica. Mi smi u policijskoj ulici. Stanujemo u visokospratnici preko puta same policije – na petom spratu!

Vukući svoje velike i teške torbe, Lili je uspešno stigla do jedne ogromne dugačke socrealističkim stilom izgrađene visokospratnice. Kad ju je videla, laknulo joj i ona se radosno dovezla liftom do petog sprata. Kada je izašla iz rasklimatanog lifta, opet se setila Saletovih reči:

Tri puta, jedno za drugim, bez pauze, kao muzika - tako zvoni! Kad staneš, uzmeš vazduha i tri puta još kucneš. Onda čekaj, ne ponavljaj više!

Vrata su ravno preko puta lifta! Piše prezime.....zaboravila je, svejedno

Uradila je - i vrata su se brzo otvorila. Saša ju je radosno pustio unutra, zagrlio i poljubio u obraze. Ulaz je zaključao, ostavio ključeve u bravi, uzeo torbe i oni su iz mračnog velikog predsoblja ušli u osvetljenu, dobro uređenu kuhinju. Prozori kuhinje su gledali na Dunavsku stranu. Sa petog sprata za Lili je bio jako lep doživljaj, što po sunčanom vremenu može da gleda taj deo Dunava i obale. Drugu stranu stana nije htela ni da vidi, pa joj se Saša smejao, da se i odavde, sakrivena u mračnu sobu, boji da pogleda na policiju.

Mi smo ovamo namerno došli! Da zavaramo trag! Studenti, podstanari, muče se, jedva žive i tako to, uče da što pre završe, ne znaju gde im je glava...

Koji policijski manijak bi se mogao od njih setiti, da oni ekstra valjaju drogu! Da su najbolji! Da su od svih bolji A znaš zašto? Zato što su ekstra inteligentni, što su široko obrazovani, što su načitani, što uče strane jezike, što stvarno studiraju i uče ko manijaci i sve moguće finese drže u malom prstu. Pošto nemaju tatice da ih finansiraju, ovo je njihova egzistencija da plate svoje školovanje i kao veliki stručnjaci otperjaju u svet. Dotle oni razmaženim glupander sinovima ovih lovarnih tatice uvaljuju malo dezerta, da se deca ne dosađuju.

Mi ovde gore sa prozora petog sprata sve vidimo, šta se kod njih dešava. Čujemo kad je uzbuna, kad kreću u poteru, vidimo ko ide - mi smo pravi informativni biro...

Dok je Saša govorio, Lili ga je zamišljeno gledala. Bilo joj je žao, da i on nije pravi student, da je izgubio i gubi svoje vreme i svoju mladost iii...nije videla koja je dalje njegova perspektiva, šta i kako misli...Prekinula je razmišljanje - Saša je izvadio flašu sa njenim omiljenim Martinijem i nasuo im po čašu.

Izvinite, želite li, da ih zamočim u šećer? - nasmeja se on i podiže čašu, da nazdravi

Mislite, pune čaše da namočite? - nastavi Lili u njegovom stilu

Smejući se, kucnuli su čašama i radosno jedno drugom nazdravili.

Pošto je voda zakuvala u staroj džezvi, koju je Saša doneo zajedno sa domaćom kafom od kuće, Lili ju je zakuvala na srpski način i poslužila im. To ih je podsetilo na rodni kraj, pa su se malo zamislili dok su je pijuckali.

Onda je Lili naglo ustala. Setila se kuvanja i nabavljenog mesa i hrane.

Jao, moram da stavim hranu u frižider i da počnem sa kuvanjem. Za perkelt treba nekoliko sati, to je spori starinski sistem.

Saša je prišao sa torbom i pridržao joj. Kada je Lili pored Saše krenula prema vešalici, da dohvati kecelju – Saša je ispružio ruke prema njoj, zagrlio je i privukao sebi. Lili ga je zbunjeno, poluotvorenih usta pogledala - i već u sledećoj sekundi shvatila, da je Saša počeo ljubiti francuskim poljupcem i sve više stiskati na sebe.

Pošto je to bio Saša kojeg je toliko dugo poznavala i zavolela, ona mu se nije znala odupreti, a nije ni mogla jer joj nije dao šanse da mrdne. Njegov poljubac je bio strastven i dug, produžavao ga je, čim je malo uzeo vazduha - i Lili je počela da mu uzvraća i da ga isto lepo ljubi kao on nju. Bilo joj ga je žao.

Posle poljupca Saša ju je radosno pogledao, uhvatio u zagrljaj i poveo prema sobi. Tu je sa njom zagrljeno seo u veliku fotelju i počeo je da joj govori:

Ja tebe Lili sanjam od prvog momenta kad sam te ugledao. Onda sam bio takoreći klinac. Posle se to nastavilo, ali sam prihvatio činjenice i nastavio tajno da te volim. Ti si mi bila daleko, moj nedosanjani san.

Kada mi je Mama Žela javila da si dobila posao ovde, da moraš doći jer kući nemaš posla, jer ti je Mama bolesna i moraš imati para za njeno lečenje, jer si ostala sama, muž pobego u Australiju... ja sam Mami samo reko neka mi se javi, ja ću njoj pomoći, ja ću joj biti pri ruci - da ti kažem, nisam ništa drugo mislio...I da znaš Lili, nisam mislio da te ograničavam, da ti uzmem tvoju slobodu...

Neznam šta mi je sad došlo, kako sam odjedanput dobio toliko hrabrosti, posle toliko godina koliko te znam, stvarno ne mogu da shvatim kako sam se usudio, da te zgrabim bez ikakvog uvoda - takoreći na silu da te počnem ljubiti...

Dok joj je tako iskreno i zbunjeno govorio, Lili ga je ganuto gledala, pa ispružila ruku i pomilovala ga po licu, nasmešila mu se. On ju je srećno pogledao i nije mogao da skine pogled sa njenih očiju. Dugo ju je gledao i sve više je delovao zamišljeno. Onda je duboko uzdahnuo i počeo da govori:

Znaš Lili, kako sad razmišljam, izgleda da sam hrabrost dobio od šoka! Ozbiljno ti kažem, ja sam se šokirao! U stvari, poblesavio, kad sam nešto čuo.

Lili ga je samo gledala i slušala - a on je nastavio, sav u vatri:

Dva dana pre nego što se meni desio ovaj cirkus – bilo je to u četvrtak - ti si prolazila, išla si u banku a mi smo sedeli u kafiću i gledali te. Ti nas nisi videla. Kada si ti otišla, Mujo se okrenuo i gledao je za tobom. Zamislio se i zaboravio, reko nam glasno šta misli:

Moram je jebati! Ova Lili me izluđuje od prvog momenta! Diže mi se, čim je vidim. A uopšte se ne oblači i ne ponaša izazivački. Solidna, ozbiljna, zgodna, može se reći poslovna žena.

Pojma nemam. Ona ima nešto što izbija iz nje - neki njeni pokreti, njen hod, neznam.

U stvari, najviše njeno karakteristično lice i te njene oči! Da, oči, pogled. Ona je lepa, ali na neki drugi način. Nije fotografska, naštimana - a nije ni ko ove cure lepotice, lutke, bez ikakvog identiteta na svom licu - sve liče jedna na drugu.

Moram je imati, mora biti moja i tačka.

Skupićemo se uskoro, jedne nedelje popodne, dovešću i svoju devojčicu, moj slatkiš, moju ćerkicu. Hoću da vidim, kako će mi dete reagovati na nju kad je vidi. Hoću da vidim kako reaguju, jedna na drugu. Moram to uraditi.

Još nisam ovde ni na koga tako reagovao za ovih deset godina. A ženska koja moju Eminu čuva, tako se trudi, tako me voli, tako mi ugađa - a ja ladan ko špricer, ništa. A lepša je, zgodnija, hoću reći utegnutija, dugonoga i mnogo mlađa - džaba, ne ide.

Eto, šta je život. Mi pojma nemamo.

Sad dok je danas tu prolazila, po ko zna koji put sam konstatovao, da deluje baš svetski. Prava samouverena poslovna žena, ali ne one ledene sa Zapada, nego naša Južnjakinja sa duhom, kojoj duh zrači, ostavlja utisak, stvara poverenje.

Ja već odavno razmišljam da otvorim svoju firmu ovde - ali da bude spoljnotrgovinska. Ona zna mađarski i nemački - pa bi mogli raditi sa austrijskim, nemačkim, holandskim firmama. Onda bi se dopunjavali sa mojima na Dunavskom keju - ne bi Velikom bio konkurencija.

Što je još tu mnogo važno - ona je čvrst karakter, čista, kod nje ne postoji opasnost, može usput i koji paketić da odradi. A ima ekstra dobre poslovne reference - zato ju je onaj njen kurajber Gazda i dovuko ovamo. Ali, ja ću ga zajebati, pa neka mu opet dodju oni njegovi polupismeni, ko ranije, koji su mu sve poslove upropastili ovde.

Ne bi on Lili nikad upeco, da nije bilo rata. Pa neće je ni pecati. Lili će biti vlasnik i direktor mog preduzeća. To sam čvrsto odlučio.

Šta kažeš? Vrisnu zapanjeno Lili gledajući u Sašu

Da, taj drkadžija Mujo je sve to tako smislio. Da mu ti budeš robinja! Robinja sto posto! Nije mu dosta što sam ja njegov rob i svi mi u grupi. Da nas vuče i ucenjuje već godinama.

Sve nas, sem Borisa! Boris je klasa, Boris je za njega nedostižan frajer - kome on mora da šeni i udvara, ako nešto oće od njega.

Ubiću tog Muju! Odlučio sam! - urlao je očajno Saša i gore-dole hodao po sobi
Saša, stani! Šta to govoriš?

Lili je skočila sa fotelje i brzo ga zagrlila.

Kažem ti, moram ga ubiti, druge nema, jer on neće odustati! Kad on nešto odluči, on ne odustaje!

Ti si mu jedina šansa - da ima i preduzeće i ženu - da bude siguran i opušten, jer je sto posto siguran da je našao pravu osobu i da ništa ne rizikuje.

Čekaj Saša, da ti kažem...

Saša je prekine, ali je sad već mnogo smirenije nastavio:

Zvao sam te, da dođeš danas - jer mi popodne ovamo stiže moj najbolji drug iz detinjstva, moj Vlatko. Studenti su otišli po njega, da ga dočekaju na Keletiju, stiže brzim iz Novog Sada.

On je moj najbolji drug! Odležao je u Mitrovici pet godina! Nadrljao je u vojsci. U Mitrovici je morao da radi najteže fizičke poslove i da se leči. Odradio je i dobio čiste papire. Dobio svoja redovna dokumenta, ima pasoš. Može da putuje gde hoće! Odlučio se za Švedsku, ide tamo. Tamo je već nekoliko naših! Idem i ja! Dolazi, pa ćemo se sve dogovoriti!

Kad tamo sve sredim, dolaziš i ti!

Videću sa njim, možda i ti kidneš odmah. Odete zajedno u Ljubljanu, kod te tvoje Renate i sačekate mene - ili odmah direktno za Švedsku - a ja prvo kod Renate da se sklonim i onda i ja stignem. Moraš večeras pozvati Ljubljanu. Neka ona ovamo ne kreće, ne možemo mi ovde sad javno puno da se motamo. U stvari, bolje da nas niko ne vidi, znaš i sama. Treba uhvatiti tutanj i kidavela.

Nastao je tajac. Gledali su se nemo i razmišljali. Na Sašinom licu se sve više ocrtavala tuga. Počeo ju je gledati nekim tužno- praznim, izgubljenim pogledom. Lili se trгла, brzo smišljala, kako da se ponaša, šta da kaže. Dok ga je gledala takvog, sve više je bilo izazvano njeno buntovništvo, njen revolt koji je nosila u sebi - pošto ni sama nije mogla sagledati nikakav pravi izlaz.

Odjedanput, ona je počela da više:

Nećemo se predati! Čuješ Sale? Mi se ne predajemo! Mi smo stari borci! Mi se borimo! Mi ćemo se boriti i izboriti! Sad kad stigne tvoj Vlatko, dogovorićemo svu taktiku i napraviti ceo plan!

On ju je pogledao iznenađenim razrogačenim očima i gledajući borbenu izraz na njenom licu - odjedanput uzdahnuo i sa nekim vidnim olakšanjem, seo na stolicu.

Lili je potrčala u kuhinju i donela im vode. Saša i ona su polako dolazili k sebi - kao ljudi posle neke velike svađe ili nekog psihičkog napora. Vidno olakšan, Saša se iznenada setio i počeo da govori:

Dobro kažeš Lili. Nećemo se predati. Sreća da baš sad stiže moj Vlatko.

Sreća da imam ove moje studente, inače me on više nikad ne bi našao. Mobilni mi otišo u majčinu, bio sam znaš već... On, kao pravi prijatelj, prešo je na ovaj kućni broj i vrteo i vrteo, dok mu se jedan student nije javio i rekao mu sve.

I da me je Boris brzo doveo kod njih! Sreća da imam tog velikodušnog i dobrog čoveka – tog dokazanog druga Borisa.

Prosto ne mogu da verujem, da je to istina i da on onda nije poginuo. Bilo je strašno, neznam ni kako sam se ja spasao. A kad se setim, ne smem razmišljati, ko zna šta su uradili Adamu! Niko nezna gde je. Sigurno su ga odveli negde.

Lili se štreknula, brzo sagla glavu da uzme i napuni čaše - da izbegne njegov pogled. Kada je Saša popio dosta vode, pogledao je na Lili i dalje nastavio da priča:

Znaš ko još trza na tebe Lili? Boris! Šta me tako gledaš? Stvarno. Reko mi je i meni je to drago.

Kada si došla ovamo, pitao me je samo, jesi li slobodna, ili si ti moja. Ja sam mu reko da si slobodna. On me samo pogledo, ništa nije reko. Znaš, on nije jako razgovorljiv. Dosta je zatvoren, retko govori, ali je već odavno moj dokazani drug. Tad je to ostalo tako, ja nisam ništa hteo da dodam.

Ali, kad sam video njegov zapanjeni pogled, njegovo zapanjeno lice u kafiću prošli put, kad je Mujo reko svoj plan sa tobom - sve sam shvatio. Pogledali smo se na trenutak, brzo sagnuli glave, gledali u sto, bavili se čašama.

On i ja smo posle kafića imali posao na jednom mestu. Pošli smo zajedno i ćutali. Onda me on iznenada pogledao i hteo nešto reći - ali ja sam ga preduhitrio i rekao mu:

Znaš, ispitao sam Lili. Rekla mi, da joj se sviđaš.

Iznenadeno me je pogledao i zagledali smo se jedno u drugog. Onda je reko samo ovo:

Moramo je spasiti!

Više ništa nismo posle pričali. Nismo ni mogli. Kao i uvek, jurili smo dalje i posle jurcali u nastavku.

Hvala ti Sale. Dobro si to uradio. Borićemo se.

Hajde sad ti malo odmori, moraš ležati, nisi još ojačao. Dok Vlatko ne stigne, taman ćeš malo moći da odremaš. Ja brzo moram početi da kuvam, jer nećemo imati šta da jedemo hahaha

Lili sva vesela mahne Saši i istrči u kuhinju. On joj je osmehom odvratio. Kada je posle nekoliko minuta krenula po čaše u sobu, da ih uzme i opere, Lili se u zadnji momenat zaustavila na pragu sobe i šokirano virila unutra.

Saša je ležao na krevetu sa malo uzdignutom glavom na jastuku. U ruci je držao nešto što je preko cevčice stavio u svoju nozdrvu. Kada je završio jednu, stavio je to i u drugu nosnicu. Onda je zabacio svoju glavu i malo duboko disao. Potom se pridigao, okrenuo prema ormariću sa desne strane kreveta, otvorio jednu fiokicu, stavio unutra paketić iz svoje ruke, gurnuo natrag fioku, ponovo se zabacio na jastuk, zatvorio oči i duboko disao. Tako je prošlo još nekoliko trenutaka. Onda se okrenuo na stranu, namestio se i tako ostao da leži.

Lili je znala da se on sad jako ušmrkao i da će tek posle nekoliko sati da dođe k sebi. Počela je očajno da kuva i da razmišlja. Setila se, kad ju je Boris upozorio da pripazi sa Sašom, da je on neizlečeni zavisnik, sa povremenim krizama.

Kuvala je i mislila, mislila i sve više shvatala, da ona tu ništa ne može uraditi - jer ovde nema pomoći. Uzalud su njeni oblaci, njene nade, sve je uzalud - uzalud je počela svoj let kroz oblake - kad ovde ti oblaci ništa ne mogu pomoći. Tu treba leteti do Marsa, pobeći na Mars...

E moj Saša... moj dobri, lepi, mladi, obrazovani, muzikalni Saša, Saša koji je šarmer, koji tako lepo peva, koji ima tako lep glas, koji ima tako lepo lice i tako lepe oči...tako

dobro srce, koji svakom pomaže, koji ne štedi sebe u tome, koji zna da brine, da saoseća, da ljubi, da voli, koji je tako velikodušan.....e moj Saša.....

Zvonce je zvonilo na vratima - Lili uplašeno skočila sa stolice i polako prišla ulaznim vratima i čekala. Kuc kuc kuc tri puta a zvono ko muzika da to su oni!

Lili uzme u svoju ruku ključ, polako otključa i sačeka, onda za svaki slučaj, čvrsto stisne svoje cipele dole uz vrata i počne polako da ih otvara. Niko ih nije gurao, njoj je srce počelo ubrzano da kuca i ona polako pored vrata malo počne da viri. Onda je ispružila svoj vrat i u čudu pogledala napolje. Boris je stajao pred vratima i smešio joj se.

Boris je polako ušao unutra i zaključao vrata. Lili se izmakla i gledala ga. On joj je prišao i uhvativši njenu levu ruku, podigao je prema sebi i poljubio je. Onda ju je značajno pogledao i posebno poljubio njen prsten na ruci i opet je pogledao. Video je njen pogled, koji je razrogačenim očima pitao.

Ovaj prsten sam ti doneo iz Švajcarske. Naručio sam ga preko mojih prijatelja iz zemlje mog najomiljenijeg pisca - južnoamerikanca Maria Vargas Ljose - iz Ekvadora! Tamo je jedan zlatar napravio njihovo najomiljnije cveće - cvet marihuane! I ja sam ti ga doneo za uspomenu!

Da, draga moja Lili, nisam mogao da ti dam ružu - kad je oko mene marihuana! To sam ja!

Molim te, razumi me i ne skidaj ovaj prsten sa ruke! Neka ti on donese sreću! Zato sam ti ga doneo! Taj te prsten ni na šta ne obavezuje, upamti to.

Kada je Lili došla k sebi, on je prešao na drugi deo svoje priče:

Bio sam gore u stanu, jer sam iznenada morao uzeti robe dole iz kancelarije. Kada sam ušao, video sam da si zaboravila da poneseš svoj mobilni telefon. Potražio sam gde ti je ključ od kancelarije. Našao sam ga u tvojoj tašni, jer nju nisi ponela sa sobom. Taman sam odahnuo i krenuo dole, izašavši u predsoblje, odškrinula su se Komšinićina vrata i ona me je pardonirala. Stao sam, sačekao. Prišla mi je na svoj gospodski način i mnogo se izvinjavala. Rekla mi je, da je stigao Gazda. Da je tražio gde su Lili i Eva. Ona mu je rekla da su na izletu. Nije mu rekla da Eva više nije tu i da ona zna, da sad ja povremeno navraćam. Ništa mu nije rekla. Gazda je otišao i poručio preko nje, da mu se Lili javi kad stigne, nema veze ako bude i kasno u noć. Otišao je. Posle nekog vremena čula je zvono Lilinog mobilnog telefona u sobi i shvatila, da ga je zaboravila. Sigurno ju je Gazda tražio.

Pogledao sam u gospođu Komšinicu sa beskrajnom zahvalnošću i poljubio joj ruku. Onda sam otrčao dole u poslastičarnicu i vratio sam se sa velikim kutijama kolača i sladoleda. Komšinici su od ganutosti suze krenule. Tako me je sva srećna i zbunjena gledala.

Ti sad odmah moraš da požuriš kući. Još je dosta rano, Gazda je sigurno u nekoj kafančini na ručku. U kancelariji sigurno nije. Uzmi sa sobom tvoju veliku tašnu i utrpaj u nju sve što smo stavili u lonce i šerpe. Požuri dok je još svetlo svugde po hodnicima, dok stanari i njihova deca idu gore- dole, ko svaki put nedeljom popodne - čas u poslastičarnicu, čas u podrum na pivo ili stoje ispred kapije i pričaju. Ti lepo požuri do lifta i pravac u stan. Onda mi pošalji poruku da me voliš.

Vidim da se Saša opet ušmrkao i da ću sa njim imati muke. Kad mi ti pošalješ poruku, ja ću morati da krenem i dođem do tebe. Dok mene ne vidiš, za Gazdu nisi tu. Ako ne budem mogao drugačije, moraću povesti sa sobom i Sašu. Onda ću zvati u pomoć našeg kuma Samuila-Laciku

Čekaj! Saši će oko pet stići natrag studenti. Oni su otišli da dočekaju njegovog najboljeg druga Vlatka iz Novog Sada. Vlatko putuje za Švedsku. Hoće i Sašu da vodi sa sobom.

Šta kažeš? Pa to je super! Pa to je spas! Pa to nam je svima spas!

Lili je trčećim korakom stigla do tramvajske stanice, uskočila u tramvaj, odvezla pred Vaci ulicu, žurno je prešla i stigla u svoj stan. Tu je zgrabila veliku tašnu i otišla do kancelarije, otključala, ušla, uzela šta treba i požurila do lifta. Srce joj je tako kucalo, da joj se činilo da će joj iskočiti iz usta.

Sašinim stanjem uspaničena, sa torbom u ruci, ušla je u svoj stan i brzo zaključala vrata. Onda ju je iznenada snaga tako izdala, da je jedva uspela sesti na kauč pored vrata. Kad se na njega srušila - bila je najsrećnije stvorenje na celom svetu.

Boris je stigao predveče i o svemu obavestio Lili:

Sašin drug Vlatko je na njega ostavio dobar utisak. Bio je ozbiljan i odgovoran mlad čovek, koji zna šta hoće i želi to da uradi. Dogovorili su se, kako da što pre nabave papire za Sašu. Boris će još večeras potražiti Žarka i Mariju u Hotelu Hungarikum.

Žarko je tata-mata za papire i za raznorazne grupe turista. On će ih ubaciti u najbezbedniju varijantu.

Sastanak sa Gazdom je zakazan za ponedeljak ujutro. Lili je obavestila Evu i Samuila-Laciku, a Gazda domaće mađarske advokate. Dnevni red je bio Ugovor o kupoprodaji Evinog poseda i realizacija istog po hitnom postupku, jer se Gazdi jako žurilo.

Već na početku sastanka došlo je do velikih neplaniranih komplikacija.

Eva je predstavila svog muža i pokazala venčani list. Zahtevala je, da se u Ugovor unese njihov suvlasnički odnos. Kada su advokati utvrdili, da je on Rumun bez legalnih papira u Mađarskoj, počeli su da se hvataju za glavu. Zahtevali su pauzu i dogovarali se, kako da to što brže reše

U nastavku rada advokati su tražili od suvlasnika, da im potpišu Ugovor o njihovom zastupanju. Eva je odbila i rekla, da nju u celoj Mađarskoj, pa i u svetu, jedino Lili Knežević može zastupati, niko više. To što ona nije advokat i pravnik, nego ekonomista koji se razume u pravo i zna se njime služiti, to se nju ništa ne tiče. Zato su oni tu plaćeni advokati, da nađu soluciju i da to reše.

Rad je demonstrativno prekinut, dok ih Gazda na jedvite jade nije ubedio da nastave. Tražili su, da im Lili preda svoje dokumente i Lili im je pružila svoj pasoš. Kada su zatražili da im preda svoju dozvolu za rad i dozvolu za boravak u Mađarskoj - Lili je hladnokrvno rekla, da to od njenog Gazde treba da traže.

I srpski i mađarski advokati su se preneraženo trgli i u čudu pogledali jedno drugog. Onda se jedan od Gazdinih iznerviranih advokata okrenuo Gazdi i opsovao ga rafalom masnih psovki. Svi su ustali i rekli da Gazda sam uradi ovaj posao, pošto je očigledno veći stručnjak od njih.

Mučnu situaciju je spasla Eva svojim molećivim osmehom. Zamolila ih je, da pođu zajedno na ručak jer im je ona spremila čašćavanje. U toku ručka, advokati su se opustili i počeli dogovarati način premošćavanja iskrslih komplikacija. Tako se polako prešlo na dalji rad i do večeri je sve dogovoreno za uspešnu realizaciju ugovora do sredine nedelje.

To je bio realan rok, jer su već po Predugovori odradili najveći deo posla. Gazdina građevinska ekipa bila je pri završetku radova za aktivaciju pogona nove Filijale preduzeća u Budimpešti. Ostalo je da aktiviraju Ugovor o kupoprodaji i uđu u posed, nakon isplate ugovorene cene i pripadajućih poreza i drugih zakonskih obaveza.

Eva i njen muž Samuila-Lacika su odlučili, da će od naplaćene cene odmah kupiti podstnarski stan u koji ih je Lili smestila, jer im je on doneo sreću. Dalje, da kreću da žive u zemlju muževljevihih snova - u Španiju. Tu će da kupe sebi mali stan u Barseloni i manju kuću u San Sebastijanu na Atlantiku. Počće da se bave turizmom, pokušati da pokrenu turistički promet sa Mađarskom i sa Rumunijom. Pare će im se prebaciti u banku u Španiju - to će sve Lili odraditi, jer ona će biti direktor njihovog turističkog preduzeća u Španiji.

Gazda i njegovi prijatelji advokati su se iznenađeno pogledali. Ostali su bez teksta. I mađarski advokati su bili zatečeni, ali oni su se brže snašli i svojim predlogom pokrenuli i srpske kolege. Španija i domaći Mađari tamo – bio je izazov, jer su privredni kontakti sa Španijom u Mađarskoj bili tek u povoju. Lili je predstavljala stručnjaka za spoljnu trgovinu i za investicije - sa velikom i poznatom referenc listom u celoj bivšoj Jugoslaviji, ne samo u Srbiji. A sada je Lili i odavde - jer je dobila zvaničnu dozvolu za rad u Mađarskoj na pet godina.

U Hotelu Hungarikum Žarko i Boris su dogovorili sve detalje i napravili svoj plan. Žarko je predložio Holandiju kao prelaznu destinaciju za Švedsku. Rekao je, da su u Holandiji mnogo fleksibilniji i liberalniji propisi i da će tu Sašu moći da dovede bez problema. Bitno im je bilo, da do kraja nedelje krenu na put kao članovi jedne holanske turističke grupe koja se nalazi u poseti Budimpešti.

Boris je zadovoljno odjurio u svoj Vestendsiti i sa Iračanima izdogovarao finalizaciju poslova do kraja tekuće nedelje. I njih je ubacio zajedno sa Sašom i Vlatkom u holansku grupu, jer za Švajcarsku oni nisu imali prolaz. Holandija je za njih predstavljala spasonosnu soluciju, bezbedno ostrvo.

Tu noć je proveo zajedno sa Sašom i sa njegovim drugom Vlatkom, jer je želeo bliže da ga upozna. Morao je biti siguran, u čije ruke pušta svoga Sašu. U suštini je bio jako tužan što se moraju rastajati. Setio se Adama, koga su njih dvojica tako tragično izgubili. To Saša nikad nesme da sazna. Mora mu ostati nada, da će se možda jednog dana on i Adam negde ponovo sresti u životu.

Kupoprodajni ugovor je zaživeo u četvrtak. Dotle su se advokati i Gazda odlučili - da pođu svi zajedno ovog vikenda sa Evom i njenim mužem, kao turistička grupa u Španiju. Tamo će osnovati zajedničko preduzeće sa spoljnotrgovinskom, turističkom i proizvodnom delatnošću. Direktor preduzeća će biti Lili. Na put će povesti i Žužu, ćerku jednog peštanskog advokata, koja godinama radi u turizmu i govori engleski i španski. Ona će biti direktorica Evine turističke agencije i usko sarađivati sa preduzećem koje vodi Lili.

Nisu ni gazdinu kancelariju u Vaci ulici zaboravili. U tom preduzeću će na mesto Lili biti zaposlen mladi spoljnotrgovinski stručnjak – sin jednog od advokata, koji će napraviti Ugovor o poslovno-tehničkoj saradnji sa preduzećem u Španiji.

Turističku grupu će formirati i vodiće je - Žuža i preduzeće u kojem ona radi - a vlasništvo je žene od jednog advokata.

Lili do četvrtka nije videla Borisa. Sem kratkih šifrovanih poruka, nisu uspeli da dođu u bliži kontakt. Sašu i Vlatka je videla dva puta. Prvo je odjurila da upozna i vidi Vlatka. Drugi put da malo popriča sa njima. Ponašala se uobičajeno, kao da se u njenom životu ništa ne događa, niti menja. Otkad je videla Sašu sa šmrkom u rukama, znala je da ima posla sa bolesnikom, sa bolesnim čovekom o kome neko mora da brine, sa čovekom kome se više ništa važno ne može poveriti, sa nepouzdanim čovekom. Obuzela ju je ogromna tuga, strašno je patila.

U četvrtak uveče, posle konačnog dogovora, da turistička grupa kreće sa Feriheđa avionom u subotu ujutro u sedam i trideset - Lili je znala da mora smisliti dobru taktiku i neizostavno videti Borisa - pa taman da ode sama u Vestendsiti i tamo mu ostavi poruku - ako drugačije ne bude išlo. Do sutra nije sposobna da tako pasivno sedi i čeka. Mora rizikovati, pa taman crkla.

Prvo mu je poslala poruku „Ljubav”. Primljena je odmah, odgovora nema. Onda poruku „Saša”, primljeno, ništa. Onda „Dogovor” primljeno, ništa. Onda „Hitno” primljeno, ništa. Onda je već drhtavim rukama ukucala poruku „Upomoc!” i ko iznemogla, bespomoćno gledala u telefon. Poruka nije primljena. Nema izveštaja da je primljena. Samo je poslata i ništa dalje...

Prvo je izbezumljena samo gledala i gledala i nadala se. Onda joj je iznenada pao napamet švajcarac i počela da proverava telefonski imenik. Našla ga je i na momenat osetila olakšanje. Odmah je počela da kuca „Upomoć” i sva uzbuđena pritisnula na „pošalji”. Vaša poruka je poslata - čitala je ona naglas ko malo dete i ukočeno gledala u telefon. Ništa više nije ugledala.

Od toga ju je uhvatila takva panična potreba za akcijom, da je došla u iskušenje, da momentalno istrči napolje bez razmišljanja. Kako budalo? Projuri joj misao i ona počne da se presabira. Mora da ide tamo. Ako neće da crkne - ili da.... Ne, nema šanse da tamo uđe sama. Može da pođe dotle taksijem, stići će oko devet – ali da se mota i penje do kafića pored bioskopa na trećem spratu hm – išla bi ranije, ne bi joj ništa palo na pamet da ne ide, ali sad posle....Rizik je prevelik. Stvarno, jedino ako baš hoće da crkne na ovaj ili onaj način, ako hoće da je unakaze, ako hoće...

S kim? Kome mogu reći da me prati tamo? Ako bi rekla onom drugom Gazdinom advokatu? Taj je fin povučeni čovek, njemu se ponešto može i reći. Hm....

Da probam zvati onog najmlađeg mađarskog, onog simpatičnog, ležernog, neukrućenog Ferencu - da mu kažem da me otprati do mog rođaka kome moram sve hitno javiti - da, on bi mogao, on je savremen a ne ko oni ostali, čekaj gde mu je vizitkarta, da nađem njegov broj

Lili ustane i počne da pretura svoju fasciklu sa dokumentacijom. Ni jedne vizitkarte nije bilo. Gde ih je stavila? Nije znala. Uzela je svoju veliku tašnu i počela da pretura u njoj. Nema.

Odjedanput se setila Saše. Šta ako je Boris skoknuo kod njih, pa ne čuje telefone. Odjurio, video ih, pa žuri ovamo. Mogla bi im telefonirati sa ovog fiksnog, na njihov fiksni kućni broj. Pa bi pitala jel tamo.

A šta Saši da kaže, zašto ga traži. A ako Saša čuje, da je Boris opet nedostupan, onda će se on uplašiti za njega, a oni treba u nedelju da krenu.....ne, nesme to raditi

Budalo! Idiot! Pa ti više stvarno nemaš mozga! Ispario ti! Bože moj! Pa moj zlatni mali kum! Pa naš kum Samuila-Lacika!

Lili ga je istog trenutka pozvala i našla ga. Njemu nije bilo potrebno da priča romane. Samo mu je rekla, molim te, brzo potrči ovamo i Samuila-Lacika je za petnaestak minuta kucao na njena vrata.

Prvo su zajednički mozgali šta da rade i da li da umesto poruka, probaju sa pozivima. Onda su ga pozvali sa njegovog telefona i ostavili da dugo zvoni. Bezuspešno.

Onda je on hteo sam da pođe tamo i da ga traži. Ali, pošto tamo nikad nije bio, pošto nije gradski mladić, nego iz zabitog sela koji sad zadnjih nekoliko meseci prvi put u životu vidi sveta - to je bilo smešno.

Lili je presekla. Idu zajedno. Ona će se presvući u farmerke, navući će rolku i široki džemper i nabaciti svoju jaknu, obuti patike na noge. Tašna joj ne treba. Novu legitimaciju koju je danas dobila, mađarsku, staviće u džep, uzeti mobilni i lovnu i oni mogu da krenu. U zadnji čas se još setila, skupila je kosu u konjski rep i stavila neke

providne sunčane naočare. Tako uopšte nije ličila na sebe i sa olakšanjem je krenula napolje.

Uzela je ekspres taksi i oni su za petnaest minuta bili kod ulaza Vestendsiti . Lili je pogledala veliku kartu rasporeda prostora na zidu iznad ulaza, uhvatila svog kuma ispod ruke i povelala ga gore pokretnim stepenicama. Siromah mladić, malo se zbunio, ali se odmah kao malo dete, počeo radovati novom iskustvu.

Stigli su gore do ulaza u bioskop. Lili je držeći kuma kao da su ljubavni par, dobro osmotrila situaciju. Bilo je mirno. Ona je videla koji je to kafić i pravo tamo su se uputili. Kafić je bio poluprazan. Bilo je tiho, čula se tiha zabavna muzika. Odlučila je, da sednu naspram ulaza. To je bio sto blizu šanka i oni su seli.

Konobar ih je poslužio, pa je Lili počela da osmatra situaciju. Bila je uobičajena - dva ljubavna para, dva muškarca zajedno, po jedan kod druga dva stola - i oni. Svi su imali neki uobičajeni evropski izgled, zajedno sa konobarom. Čak niko nije imao tamnu crnu kosu, niti tamni ten. To je Lili malo pokolebalo, ali nije imala drugog izbora. Odlučila je, da čekaju. I čekali su i čekali - i vreme je prolazilo. Uzalud.

Bilo je već oko jedanaest sati. Neki film se završio, pa su tri muškarca prišla šanku, naručila kratka pića, trgnuli ih i istog časa pošli napolje. Ljubavni parovi su ustali i pošli unutra u bioskop. I ništa. Tajac.

Lili je već treći put pozvala konobara i naručila im piće. Samuila-Lacika je otkrio da imaju kvas, pa su se obradovali i naručili. Videlo se, da se konobar iznenadio i obratio pažnju na njih, jer je po tome znao da nisu domaći.

Lili je počela baš da gustira ukus kvasa - jer ga je jako davno, još nekad na letovanju u Nesebaru u Bugarskoj prvi put probala i zavolela - došla na ideju, da bi sa tom temom mogla započeti razgovor sa konobarom, jer ionako nema posla.

Mahnula mu je, on je prišao. Pitala je, dali je kvas bugarski, pa ne čekajući odgovor počela pominjati Nesebar i sve tako - neprestano se smeškajući na njega - da je konobar zbunjeno stajao i promrljao „vi želite...” pa mu je ona rekla da donese bugarski , i on je požurio i doneo isti, i ona se radosno počela smejeti, i kumu je gurnula novu flašu i rekla pij, to je naš bugarski ... i konobar ju je pogledao i stao ... i ona iskoristila situaciju... pitala da li ovde navraćaju njihovi Bugari... da li nekog poznaje možda, nekog Bugara... i konobar ju je opet pogledao ... i ona ga dobro pogleda i nagne se prema njemu i brzo, zaverenički tiho upita:

Znaš Borisa? On ovamo dolazi! Treba nam Boris!

Konobar se malo trgao i ispravio.

Ako možeš, molim te reci mu.

Ona ga je molećivo pogledala. Njihovi pogledi su se sreli. Samo ju je gledao, ništa nije rekao. Polako se okrenuo i vratio se kod šanka.

Lili je mahinalno htela da vidi koliko je sati i počela da traži svoj mobilni u džepu. Izvadila ga je, pogledala i iznenadila se. Na ekranu mobilnog zatekla je obaveštenje da je stigla poruka. Odmah ju je pritisnula i pročitala - obaveštenje, da je njena poruka primljena na švajcarca.

Kad? Štrecnu se Lili i skoro drhtavim prstima od uzbuđenja, počela da gleda i traži podatak. Pre pola sata! U pola jedanaest! I ?Nema njoj odgovora ni posle pola sata! A primio je!

Poludela je od muke i u svom očaju, energično počela da kuca:

Sedim od devet sati i još uvek, u tvom kafiću i čekam te! Ja u subotu ujutro putujem i više me nećeš videti! Idem u Španiju!

Prvo je pritisnula na švajcarca. Onda je poslala to isto i na drugi.

Odjedanput se osećala nekako revoltirano i tužno u isto vreme.

Buntovno je ubacila svoj mobilni u džep, bez da išta gleda. Odlučila je, neće više buljiti i kontrolisati jel otišlo, neka sve ide bestraga. Dosta joj je svega, sve sama muka, ništa dobro i ništa lepo.

Sedeće ovde još pola sata i onda kreću. Dosta je bilo!

U celom kafiću su ostali samo ona i njen kum. Ništa se nije dešavalo. Vreme je prolazilo.

U panici da je sve bilo uzalud, morala je iznenada da ode do toaleta i da se umije, da dođe sebi. Rekla je kumu da mora, jer joj je muka, boji se da ne povraća. Ustala je i pitala konobara gde je WC, jer nigde nije videla ni oznake, ni vrata. Konobar je ispružio ruku i pokazao prema zavesama pored šanka.

Samuila-Lacika je skočio i krenuo da je prati, ali mu je ona mahnula da sedne.

Lili je krenula, došla do zaves, gurnula je desnom rukom i krenula u poluosvetljen hodnik prema otvorenim vratima sa lampom. Napravila je nekoliko koraka, kada je čula da neko šapuće njeno ime.

Presekla se, stala, naćulila uši ...i čula ponovo pored sebe sa leve strane iza leđa :

Lili ne boj se, ja sam, Boris.

Ona je trгла glavu prema natrag, on je već napravio korak prema njoj - i oni su se ugledali.

Boris ju je zagrlio, nežno poljubio i rekao, da požuri i brzo krene, jer je opasno. On će potrčati dole i čekati na njih kod ulaza.

Ta noć je bila njihova noć, prva i jedina njihova divna ljubavna noć. Postojali su za tu noć.

Nisu ništa mislili jer nisu mogli da misle, samo su postojali ona i on - u tom trenutku u toj noći.

Samo on i ona i ljube se i grle se i vole se i nema juče i nema sutra i ima sad i samo sad i uvek sad i u sad ona i on Lili i Boris i opet i opet i ona i on i ljube i ljube se i ljube i vole i jako vole i vole vole vole...

Osvanulo je jutro, došlo je sutra i onda nema drugo sutra sad za njih, i neznaju ništa, biće, hoće li, gde će, kako će... Rekli su šta su imali, slušali su jedno drugog, pokušali sve razumeti i upamtiti... i nadati se...

Lili je sve objasnila. Boris sve sa radošću saslušao. Prihvatio sa velikom nadom.

I ona isto sve što joj je Boris rekao, puna nade.

Ovde će sve završiti do subote. Sašu i Vlatka predati u ruke Žarku - a on uskočiti u njihov avion.

Gledaće se do Milana – putovati u istom avionu. Tu će joj mahnuti i izaći.

Ona neka sretno putuje. On će je naći, on će doći.

SADRŽAJ

Kriminalitičko-psihološko-dramski savremeni roman. Tema obrađuje probleme ratova - sa osvrtom na II Svetski rat - probleme izbeglištva, pitanja droge, nasilja i kriminala, prostitucije, nezaposlenosti i drugo.

CONTENT

Crime drama, modern psychology novel dealing with the war problems and with the emphasis on the World War II and problems of refugees, drug issues, violence, crime, prostitution and unemployment.